

Dữ Ái Vô Quan – Dữ Thống Hữu Quan

Contents

Dữ Ái Vô Quan – Dữ Thống Hữu Quan	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	23
4. Chương 4	30
5. Chương 5	33
6. Chương 6	36
7. Chương 7	37
8. Chương 8: Phiên Ngoại 1	38
9. Chương 9: Phiên Ngoại 2	43
10. Chương 10: Phiên Ngoại 3	52
11. Chương 11: Phiên Ngoại 4	58

Dữ Ái Vô Quan – Dữ Thống Hữu Quan

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, hiện đại đô thị, nhất thụ nhất công, ngược tâm, chính văn SE – phiên ngoại HERaw: Yuly@VNSDịch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/du-ai-vo-quan-du-thong-huu-quan>

1. Chương 1

Tôi đang chờ đợi — đợi một cơ hội để thay đổi

Như vậy chân thành chờ đợi, chính tôi cũng phải hoài nghi, có hay không trong tôi máu còn chảy, mà sao sắc mặt u ám đến vậy.

“Sắp sang năm mới rồi.” Mẹ ngồi cạnh bàn nói với tôi “Con muốn biếu bác quà gì?”

Tôi không nói tiếng nào, mắt nhìn vào trong bát canh.

Mẹ tôi năm mươi tuổi nhưng gương mặt thì chỉ như ba mươi lăm, bốn mươi, bà mặn mà, trang nhã, chỉ tiếc cuối cùng là lại lấy một lão già Hoa kiều quốc tịch Mỹ hơn sáu mươi tuổi – đó cũng chính là cha dượng của tôi.

Tôi gọi ông là bác.

Mẹ tôi có lẽ là thực sự thương ông, bà chưa từng nghĩ tới chân chính yêu một người như vậy thật sự hạnh phúc. Và, bà cũng muốn chúng tôi thương ông.

Không thể nói là yêu hay không yêu, ông đối với tôi rất tốt, là một người hiền lành.

“Con nghĩ được chưa? Lễ mừng năm mới chung quy là có mấy đồ vật này nọ thôi, làm cho bác của con trong lòng vui vẻ một chút.” – mẹ tôi hỏi lại lần nữa.

Em trai ở một bên, vẫn đang vùi đầu vào đĩa sườn chua ngọt.

Vậy mẹ tặng gì cho con? Sắp đến năm mới rồi.

Tôi cười lạnh trong lòng, tự hỏi vấn đề này, nhưng rốt cuộc lại nhin xuống. Thôi đi, để tôi ăn bữa cơm được ngon lành.

Tôi cung kính hỏi: “Mẹ à, mẹ nói tặng cái gì thì tốt?”

“Mẹ cũng đã sớm giúp con nghĩ rồi.” – gương mặt bà hiện lên dáng cười xán lạn, tôi cũng biết là bà sớm có dự định – “Một ghế dựa xoa bóp mới nhất, bác con cả ngày cứ nói muốn mua một cái, nhưng mà ông ấy lại có vẻ tiếc rẻ, con tặng ông ấy cái đó là hay nhất. Mẹ đã đi tham khảo giá ở nhiều siêu thị rồi, cũng tìm được một cái tốt mà giá cả hợp lí.”

“Bao nhiêu?”

“Khoảng một nghìn.” – mẹ lạnh lẽo trả lời.

Thế là đi tong nửa tháng tiền lương của tôi rồi còn gì.

Tôi lộ ra bộ dáng tươi cười hiếu thuận, ôn hòa mà nói: “Được, dù sao cũng sắp năm mới rồi.”

Mẹ tôi cười đến an tường, tựa hồ như vừa hoàn thành xong một chuyện trọng đại, cuối cùng có thể dựa dẫm vào đứa con ngỗ nghịch mà mình cực khổ nuôi lớn. Thấy kết quả tốt, tôi cũng lộ ra vẻ tươi cười.

Em trai cũng nhân cơ hội này ngắt đầu: “Anh, em muốn mua máy tính.”

“Không thành vấn đề.” – tôi sáng khoái đáp.

Gia đình vui vẻ bình an, đôi khi tiền cũng có thể mua được.

Đêm đó tôi quyết định, tạm thời khất nợ phí điện thoại di động, cùng lắm thì không dùng điện thoại nữa là được.

Thế nhưng cứ tiếp tục như thế này, liệu kéo dài được bao lâu?

.
. .
. .
. .

Tôi xoa xoa bụng ngồi yên tại phòng làm việc.

Không nghĩ tới Quảng Châu cũng còn có người phải chịu đói, chỉ vì tiết kiệm này nọ ba bữa cơm.

Tôi cười to ba tiếng, thật may mắn. Không mất tiền mà giảm béo, có cái gì là không tốt nào? Đến từng này tuổi, đàn ông cũng phải chú ý tới vóc dáng chứ.

Văn phòng làm việc nhỏ có hai người ngồi, tôi được xếp ở góc ngồi mà không bị ai chú ý tới, trên bàn ngổn ngang la liệt những tờ quảng cáo, thiết kế, bản thảo.

Trợ lý thiết kế, cái tên thật là khả ái. Thế nhưng buồn cười chính là, trên danh thiếp còn bị công ty quảng cáo khuyến đại lên thành trợ lý thiết kế sư, khiến mẹ tôi tự hào về đứa con mà cầm cái hộp danh thiếp đi giới thiệu với tất cả họ hàng thân thích.

Nếu như bọn họ mà thấy được cái bàn làm việc của tôi, dám chắc họ ngất xỉu chứ chẳng chơi.

Trợ lý, bất quá cũng chỉ là cái từ gọi thay cho mấy cái việc làm hỗn tạp kia mà thôi.

Quản lý tới mang theo một chồng văn kiện để trước mặt tôi mà bày ra dáng vẻ vênh váo tự đắc.

“Cậu xem cái đồng văn kiện mà cậu photo cho tôi đi.”

Thượng cấp là như vậy, vô luận là như thế nào đều muốn thấy người khác khấn trương, nhất là vì mình mà khấn trương.

Mà tôi theo lí thường thì chỉ so sánh với loài chim sâu hại mà thôi! Nghề nghiệp! May mắn gì chứ!

“Xin lỗi!” – tôi khom lưng, ngoài miệng nói với vẻ vô cùng có lỗi quan sát kết quả “Tôi lúc photo không có để ý rõ, kẹp vào cả mấy tờ giấy trắng.”

Quản lí heo kia, tôi đem cái kia bảo sai lầm là do máy, xem nữ nhân xấu xí như chị có biện pháp gì đây?

“Xin lỗi...? Cái này là số liệu cho khách thuê nơi khác dùng đó, cậu nói thì giờ có ích lợi gì!” – bà ta chanh chua dùng tiếng nói không mấy tương xứng với vóc dáng của mình để gây khó dễ, khiến cho toàn bộ mọi người trong phòng làm việc ngẩng đầu lên lạng lẽ nhìn tôi.

Tôi trưng ra vẻ mặt đau khổ, đầu cúi thấp gần như rơi hẳn trên mặt đất. Thói đời gian nan, mà tìm kiếm công việc thật không dễ dàng gì.

Đáng tiếc tôi tốt nghiệp chuyên ngành mỹ thuật tạo hình chuyên nghiệp chứ không phải là photo chuyên nghiệp. Giáo sư nói rất hay, nghiệp vụ chuyên môn là rất khó.

Bà ta nhìn tôi chằm chằm, kiểu như muốn tôi quỳ xuống mà nhận sai, sau đó thì lấy cái chết mà để tạ tội vậy.

Tôi với quản lí đứng nhìn nhau, vẻ mặt thương cảm hề hề, cố gắng hủy đi hình tượng đại trượng phu của mình.

“Cả cái bản kế hoạch này cũng có thể đánh sai lỗi chính tả. Tôi thật đúng là bội phục bộ phận nhận sự của chúng ta đó, cậu nói thế nào với tôi đây?”

“Nếu như cậu không đảm bảo được cho những giấy tờ công ty dùng này thì cũng nên nói là không phụ trách nó chứ. Nói lại với tôi để tôi bảo người khác làm.”

“Chưa từng thấy một cái mặt bàn làm việc của trợ lí nào nó như thế này.”

Bị ánh mắt quản lí soi mói cả ngày, tiếp lại bị bà ta sử dụng mấy từ ngữ chẳng tốt đẹp gì nói. Rốt cuộc cũng đến giờ tan sở, tôi vội vàng cầm lấy cặp da ra về thì điện thoại trên mặt bàn vang lên.

Là Nhã Lệ gọi điện tới. Vẫn là cái phong cách làm chủ ấy, ngôn từ ngắn gọn rõ ràng “Tuệ Dương, đến trung tâm khách sạn đi, em đợi anh.”

Còn chưa kịp trả lời, tín hiệu đã bị ngắt.

Tôi móc tiền trong túi ra, gần năm mươi đồng, mấy cái tiền lẻ khác cũng không có. Thở dài...

Không có đủ tiền để gọi xe ô tô, đành đi bộ đến trung tâm khách sạn, cũng may mà không phải xa xôi gì.

Đi làm thiết yếu phải mặc âu phục, người ta mới cung kính đón tiếp.

Cho dù có đói bụng, tiền trong ví cũng chỉ có năm mươi đồng, thế nhưng khoác trên người bộ âu phục, thì bảo vệ cũng vẫn cung kính rộng mở cửa.

Nhã Lệ tiểu thư hiển nhiên đã chờ từ trước đó, thấy tôi thông thả tiến vào, vẻ mặt tức giận, thẳng tiếng mắng khiến cho người trong toàn bộ nhà hàng đều nghe thấy.

Đây là cô gái mà họ hàng nhà tôi giới thiệu, tôi nghĩ cô ấy cũng buồn cười, bị cái danh trợ lí thiết kế sư của tôi hấp dẫn, mỗi lần hẹn hò đều hẹn ở những nơi thật lãng mạn. Hơn nữa, nữ nhân thời đại ngày nay nghĩ rằng có cá tính mới tốt, nên ở trước mặt tôi lộ ra bá đạo tùy hứng. Thực sự là kẻ dở hơi mà.

Gạt bỏ buồn chán qua một bên, cô ấy hiện đang đứng trước mặt tôi, tôi cũng chỉ có thể hòa theo, thế nhưng giá cả ở đây cao quá, mỗi lần tính tiền tôi đều thở dài. Nhưng mỗi lần cô nàng mời tôi đi chơi, cái tâm tính xấu xa kia lại trôi lên. Vì thế mà mỗi lần tôi lại đều giẫm lên vết xe đổ đó.

Hôm nay bị đói bụng, phân nửa là do lỗi của cô ấy.

“Ngày hôm nay bề bộn nhiều việc lắm ư?” Quen biết bắt quá mới có mấy ngày, mà cô gái này dường như đã coi mình là bạn gái của tôi. Tôi thờ ơ trêu chọc, trưng ra cái bộ mặt ôn nhu. Trong phim điện ảnh hay tiểu thuyết ở trong thành phố có hay nói, nữ nhân thay đổi bất thường, cư nhiên lại biến ra cái vẻ mặt tức cười này.

“Đúng vậy, rất nhiều việc.” Tôi giả bộ đưa ra bộ dáng bận rộn, biến mình thành một thiết kế sư nổi tiếng bận bịu.

Nhưng túi tiền tôi cũng chỉ có vốn vụn năm mươi đồng mà thôi, nói không chừng tối nay đành ghi sổ nợ. Đêm nay cô gái này có thể phát hiện chính mệnh tướng của mình đổ vỡ, hao tổn tâm tư nhiều như vậy chính là bị mẹ của cô ấy tung hô thổ quy thành kim quy (rùa đất thành rùa vàng)

“Một phần ăn tình nhân, một nước cam, một cà phê.” nàng tao nhã gọi món.

Tôi âm thầm tính toán, đêm nay nên hay không gọi điện cho bạn tới giúp. Ăn bữa cơm hoành tráng, sau lại không có tiền trả, trong cái nhà hàng xa hoa này, có hay không sẽ bị đưa vào sổ cảnh sát đây.

Nếu như kinh động tới mẹ thì chắc chắn từ nay về sau sẽ không có được những ngày an bình rồi. Không cần nhắm mắt cũng có thể tưởng tượng được rằng bà buồn bực phần nộ thế nào, tiếc rên sắt mà lại không thành thép, sau đó sẽ thật thương tâm bởi tôi nói dối, giấu diếm sự thật. Tuy rằng tôi chưa từng có nghĩ tới lừa gạt ai, có tất cả mọi thứ, đó tất cả cũng chỉ là do bọn họ tưởng tượng, tự dựng tôi lại thành kẻ nói dối như cuội.

Đồ ăn được mang lên, tôi ngẫu nhiên ăn. Nhà Lệ nhíu mày nhìn, nghĩ thật mất mặt.

Đành chịu thôi, ngày hôm nay tôi thật sự rất đói bụng, chỉ muốn lấp đầy bao tử.

Thân sĩ phong độ mất hết.

“Tuệ Dương, năm mới sắp đến rồi.”

Một câu nói hiện rõ ý đồ, tôi nuốt vội sườn lợn rán xuống, cười nhạt: “Đúng vậy, sắp tới năm mới rồi.”

“Em nghĩ nên tặng gì đó cho bác gái, năm mới sắp đến, cũng nên có gì đó. Anh nghĩ xem nên tặng cái gì thì tốt?”

Câu nói thật quen thuộc, tôi nhất định là đã nghe qua ở đâu đó rồi. Nhưng mà nàng thật thông minh, không có nói thẳng ra là cái gì.

Tôi hảo tâm mà đưa ra ý kiến: “Tặng một bao lá trà đi, trong nhà lá trà cũng hết rồi.”

“Lá trà? Không thích hợp làm lễ vật tặng đầu năm.”

“Vậy tặng một túi gạo đi, gạo trong nhà cũng sắp hết rồi.”

“Đừng nói đùa thế, chúng ta đang nói chuyện nghiêm túc mà.”

Tôi thu lại nụ cười, ngồi thẳng lại, sườn lợn cũng đã ở trong bụng rồi, hiện tại nên chơi đùa một chút chứ nhỉ: “Anh nói chính là sự thật mà, em không biết nhà của anh thuộc vào diện nghèo khó sao?”

Cô ấy trừng to mắt, tôi cười không để ý đến dáng vẻ ấy.

“Em của anh, em còn có chưa gặp qua, anh thu nhập một tháng cũng chỉ có hai nghìn, toàn bộ đều để cho nó chữa bệnh.” Tôi thống khổ nhíu mày khiến cô ấy biểu tình cũng khẩn trương lên.

“Anh không phải là trợ lý thiết kế sư sao?” Quả nhiên là nàng xem tôi tiền lương tháng thật là nhiều, hiện nay thu nhập cao nhất là thành phần tri thức.

Tôi giả giả thật thật: “Anh là trợ lý, là trợ lý của thiết kế sư. Mẹ anh đã về hưu, em trai thì đầu óc có tật, bình thường thì có thể chăm sóc thể nhưng hàng tháng đều phải vào viện dùng thuốc để khống chế hành vi.

Sắc mặt của nàng từ hồng chuyển sang xanh, từ xanh lại chuyển sang tím, xán lạn đẹp tới cực điểm. Tôi kiểm soát thay đổi trên mặt mình, lẳng lặng chờ cơn bão sắp tới.

Thế nhưng lại không có, cô ấy chỉ có môi mấp máy vẻ không hài lòng nói: “Nếu như anh không muốn cùng em một chỗ, thì có thể nói thẳng ra.” rồi cầm lấy túi xách, xoa mắt rời đi.

Tôi mặt lạnh nhìn cô ấy rời đi, thầm than nữ nhân hiện tại chân thực cũng có. Tôi dám cá rằng, cô vừa đi ra ngoài cửa, khẳng định sẽ lập tức gọi điện cho mẹ tôi hoặc bạn bè thân thích để điều tra chân tướng sự việc.

Nếu là giả, thì lại tiếp tục cố gắng, “Anh không muốn cùng em một chỗ thế nhưng em yêu anh.”

Nếu là thật.. Ha ha, từ nay về sau sẽ không bao giờ gặp mặt nữa! Thực sự sẽ tha thứ?

Nhưng đừng lo, trên thế giới có nhiều điều buồn cười lắm. Lý Tuệ Dương tôi không có tiền nhưng sẽ lại ra vẻ giả vờ thì sẽ có cơ hội.

Lôi điện thoại di động ra, suy nghĩ xem nên gọi ai tới cứu nguy mình đây, suy nghĩ nửa ngày cũng không tìm được ai thích hợp, vừa lúc lại nhìn thấy có tin nhắn đến.

“Kính chào quý khách, do chưa nộp cước phí, nên thuê bao của quý khách tạm thời bị khóa. Nếu có gì không phải, xin quý khách thứ lỗi.”

Tôi bình yên thu hồi điện thoại, đưa nốt thức ăn trên bàn vào trong miệng, gạt bỏ những đồ hoa quả trang trí. Trong lòng ghi nhớ lấy hương vị và cảm giác của mấy món tại thực quán, rồi xuống đến dạ dày.

Nếu như bị mang đến sở cảnh sát, thì ít nhất cũng phải đảm bảo rằng không bị đối.

Đang miên man suy nghĩ, có một người đi tới trước mặt tôi, thoải mái ngồi xuống. Người này dáng vẻ anh tuấn cao lớn, từ đầu tới chân toàn là đồ hiệu.

Tôi không nói gì, đối với hành động không đúng đó của hắn cũng không tức giận chút nào, lí do chỉ có một —— người này nhất định có tiền.

Không được trách tội kẻ có tiền.

“Tôi ngồi chỗ này, cậu không ngại chứ?” Hắn quan sát tôi hồi lâu sau nhe răng cười, bày ra ngạo khí.

Có muốn hay không làm ra vài bộ dạng?

Tôi trời sinh thích đóng kịch. Trước kia phải là đi thi diễn viên mới đúng. Vô luận đối với người nào cũng đều làm ra một bộ dáng mà bọn họ mong muốn.

Giống như trước mặt tên này, tự giác thân phận tài trí hắn hơn người, thì ta nên khúm núm, sợ hãi, hắn đối ta nói chuyện thì nên thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ)

“Không ngại, không ngại..” khom lưng uốn gối là thái độ mà tôi thường xuyên luyện tập, tất nhiên là sẽ diễn như nước chảy mây trôi.

“Cậu lớn lên trông rất giống một người.”

Tôi cười khổ, bị nam nhân đến gần như thế này cũng không phải là lần đầu tiên.

“Tôi có thể mời cậu một bữa cơm không?” hắn hỏi.

Là hắn mời tôi ăn nha, chỉ cần hắn giúp tôi trả tiền cho bữa cơm này là được, thật vô cùng cảm kích. Còn nữa hắn là ai, có mục đích gì, với tôi có quan hệ? Lý Tuệ Dương tôi là một kẻ nghèo khó, đâu có gì để người ta mơ ước tới.

Dù sao thì cũng phải giả vờ khách khí một chút, tôi ngại ngần nói: “Này thật ngại quá.” tưởng tượng đến chính mình mất đẹp như hồ đào, hẳn chắc hẳn là choáng váng đi.

Thế nhưng hắn lại không có, ngược lại còn cười vẻ trêu tức: “Không có ý gì, chẳng qua là tôi vừa nãy có nhìn thấy dáng vẻ ăn của cậu.” tên này nói chẳng hề khách khí “Người ăn như vậy, thông thường là không có tiền.”

Lợi hại như vậy sao? Chỉ liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu. Tôi đoán hần bình thường cũng là kẻ ăn uống như tôi đi, thì mới có kinh nghiệm như vậy chứ, thế nhưng nhìn cổ tay hần lấp lánh vòng vàng, cho nên quyết định không có mở miệng phản bác.

Tôi nhìn hần, không nói được lời nào.

Hần cũng rất chủ động, gọi bồi bàn, tính tiền.

Tổng cộng là một trăm ba mươi bảy đồng. Hần nhìn tờ hóa đơn rồi gật đầu đứng dậy, quay qua tôi nói: “Đi thôi.”

Đi? Tôi không nhớ rõ là trước đó có đáp ứng gì với hần như thế cả. Thế nhưng mà, đồ cũng đã ăn, không thể tiếp tục ở lại chỗ này. Nghĩ vậy liền đứng lên đi theo hần.

Không ngoài sở liệu của tôi, ngoài cửa chờ sẵn là chiếc limousine. Tôi mơ màng nghĩ đến bản thân là cô bé lọ lem, gặp được một hoàng tử kì quái.

Như tôi ngu ngốc mà theo người lạ lên xe, người đời thấy sẽ bàn tán bảo là ngu dốt, không hiềm gặp. Nhưng mà, thế giới này là như vậy, hà tất phải vận dụng suy nghĩ nhiều mà phản kháng?

Mỗi ngày ở công ty đều phải nhận lấy những cơn giận không đầu, so với bị cái tên bại hoại kia bán đi thì có vẻ tốt hơn vài phần?

Xe có rèm che dừng phía trước một tòa nhà hai tầng, tôi đi theo hần lên lầu, vào phòng.

Nếu như lúc này mà còn không hiểu là đang phát sinh chuyện gì thì tôi chính xác là một thằng ngu.

Tôi dò dẫm nhìn bố trí trong phòng, mắt mở to tức giận nhìn vào cái giường lớn, tên kia thì ung dung đóng cửa phòng. Cho đến bây giờ, tôi vẫn chưa biết tên của hần.

“Anh trả tôi bao nhiêu tiền?” Tôi hỏi trực tiếp, hơn nữa lại rất lưu loát, tựa như một tay sành sỏi, già đời.

Trong người tôi có bao nhiêu suy nghĩ xấu xa, nghèo hèn giây phút này đều thể hiện ra hết.

Mẹ tôi nếu giờ mà biết được đứa con mà mình khổ cực nuôi lớn, đứng trước mặt đàn ông nói ra những lời như vậy mà mặt không hề thay đổi thì khẳng định bà sẽ ngã ngay tại chỗ.

“Cậu muốn bao nhiêu?” hần xem ra cũng là tay già đời.

Tôi lớn tiếng: “Tôi giá rất cao đấy.” trưng ra trước mặt hần dáng vẻ tươi cười “Tôi là trai tân đấy.”

“A? Nhìn không ra, dáng vẻ của cậu trông không có giống.”

“Làm cái việc này yêu cầu cũng phải có tài năng đi, chỉ một lần là có thể bọc lộ thiên phú.” Tôi nhìn vào người kia qua cái gương, mà sắc mặt vẫn như thường, cư nhiên nói ra những lời này mà không có một điểm đỏ mặt.

Có đúng hay không trong tiềm thức của tôi đã sớm có cái ý nghĩ bán mình để kiếm tiền? Chỉ cần buông một chút tự tôn, là có thể thoải mái dùng tiền, công việc thật tốt!

Vì sao trước đây không có gặp những khách mua trực tiếp như thế này? Bằng không cần gì phải nhận hết mọi tức giận từ phía quản lí như heo kia.

Tên kia hồ nghi thăm dò tôi, tựa hồ như không giải thích được gì đó: “Chúng ta đi xa trọng tâm quá rồi, cậu có đúng hay không là trai tân, cùng tôi thì có quan hệ gì?” Chỉ xuống sàn nhà, hần nói: “Tôi chẳng qua là muốn gọi người đến để sửa sang lại căn phòng này. Con người của tôi, không thích thuê nữ công nhân, không muốn để họ làm loạn cái chỗ này nên, chính vì vậy mà phải đi tìm lấy một ai đó thuộc thành phần tri thức, giúp tôi dọn dẹp lại căn phòng.”

Đùa cái gì chứ? Tôi giúp hần.

“Anh trả bao nhiêu tiền?” Vẫn chỉ một câu, làm công thì cũng phải có tiền.

“Ba trăm.”

Tôi gật đầu, đưa tay ra. Hần thực thông minh, rút ra ba tờ một trăm đồng.

Tôi đem ba trăm đồng tiền mặt đó để chung với năm mươi đồng lẻ kia, sau đó đi qua đi lại.

Một lúc sau, tôi ráo hoảnh đáp: “Phòng của anh rất sạch, không cần phải dọn gì cả.”

“Thật sao?” hần rút ra tờ một trăm đồng, xé thành từng mảnh nhỏ, ném xuống sàn nhà “Tôi thấy nên quét sạch căn phòng này một chút.” rồi cười đến thật ngạo mạn.

Hần tám phần mười là muốn nhìn thấy tôi phát hỏa. Thế nhưng thật đáng tiếc, Lý Tuệ Dương tôi đây chưa từng có cơn tức nào hết. Tức giận sẽ làm đói bụng, tôi chưa bao giờ lãng phí thế.

Tôi lần nữa chìa tay ra. Hần nhướng mày: “Tôi đã trả tiền cho cậu.”

Tôi an tĩnh nhìn hần, thầm than tại sao những kẻ tâm lý không bình thường thì lại luôn luôn là kẻ có tiền lại còn lớn lên rất đẹp trai? Cuộc sống thật không công bằng, có phải là vì tâm lý hần không được bình thường mà đối hần chiếu cố tới như vậy không?

“Nói như vậy...” từ từ mở miệng, hướng hần mà nói đồng dục: “Hầu hạ biến thái thì tiền sẽ tương đối cao đó.”

“Biến thái?” Hần bệnh cũng không nhẹ nha, nghe cái tên này thật hưng phấn, thú vị đến nỗi không ngừng lặp đi lặp lại trong miệng.

Tay tôi vẫn tiếp tục chìa ra phía trước, nếu như hần mà không trả thêm tiền thì tôi sẽ về nhà.

Hần rút trong ví ra một tệp tờ một trăm đồng, đếm cũng chẳng thềm đếm, đem đặt ở trên tay tôi. Tôi nhìn mắt hần, giống kiểu mấy cô nàng trên TV nhìn thấy kẻ ngốc vậy.

Cầm tiền an toàn cất đi, tôi cúi xuống phía cái thảm, nhặt mấy cái mảnh giấy nhỏ trong tay. Hần ở trên cao nhìn khiến lưng tôi nóng ran.

Thật là một công việc gian nan! Quả đúng là công trình vĩ đại! Tôi ca tụng bản thân mình, rồi đứng lên. Nắm chặt những mảnh vụn tiền trong tay, chủ nhân kia hần là ví rất dày.

Tôi nhìn kĩ bàn tay hướng ra ngoài cửa sổ, đem tất cả những thành quả lao động kia ném đi.

Tôi nhận tiền chỉ phụ trách việc quét dọn sạch sẽ trong phòng chứ không bao gồm cả việc lắp đặt các thiết bị ở hành lang.

“Thu dọn xong rồi.” tôi vỗ vỗ tay chỉ vào cái thảm sạch.

“Cậu có đúng là có điểm kì quái. Tôi vì sao trả nhiều tiền như vậy lại là chỉ gọi cậu đến quét tước phòng?” Hần nắm lấy cánh tay tôi hỏi.

Tôi cười nhạt, trên thế giới này thật sự là có nhiều chuyện quái dị lắm, hà tất phải suy nghĩ đến vấn đề này? Có tiền, tất nhiên là sẽ làm ra lắm chuyện khó hiểu.

Không đợi tôi trả lời, hần đã nhích lại gần, hướng xuống môi tôi.

Hôn môi..

Đối lại là người khác hần sẽ thất kinh cùng với phần nộ, thế nhưng tôi lại nhàn nhạt đứng đó, mặc hần vô lễ.

Hần tựa hồ có điểm thất vọng: “Cậu thật bình tĩnh.”

Tôi chớp chớp mắt: “Thiên hạ không có ai ăn không của ai bao giờ cả.”

Hần mỉm cười, đó là nụ cười như con mèo đang vờn chuột, ngạo mạn đem tôi ẩn ngả xuống dưới thảm

Động tác chậm rãi tựa như đang thăm dò xem phản kháng của tôi. Hay là... có chủ ý cho tôi một cơ hội để phản kháng?

Thăm dò.. Haha, con người này thật buồn cười, đã nắm chắc phần thắng trong tay, còn muốn người khác tìm cách phản ứng lại. Xong là xong, cần gì phải lưu ý đến suy nghĩ của người khác chứ?

Tôi đơn giản nằm trên mặt đất, đem hai chân mở rộng hết cỡ, chờ hần hành động.

Hắn hỏi: “Cậu là gay à?”

Tôi lắc đầu: “Tôi không phải, thế anh không phải sao?”

“Tôi cũng không phải.” hắn bắt chước tôi, lắc lắc đầu, ánh mắt mang theo vẻ trêu tức.

“A..” Tôi ngu ngốc “A” một tiếng, ngẩng đầu nhìn lại tình thế một lần nữa, ngây thơ nói: “Hiện tại cái tư thế này dường như rất dễ bị người ta hiểu lầm.”

Hắn cúi đầu nhìn, mới phát hiện ra là đang nằm đè lên người tôi, nói một tiếng “Xin lỗi.” rồi đứng lên.

“Tôi có thể đi được chưa?” Đứng dậy phúi phúi quần áo, tôi hết sức thành thật hỏi.

“Có thể.” Hắn gật đầu.

Tôi thỏa mãn sờ sờ túi tiền phình ra trên ngực mình, xoay người đi. Không sai, không sai, gặp gỡ bất ngờ này, có thể nào gặp được nhiều lần chứ.

Hắn bỗng nhiên gọi tôi dừng lại.

Nếu như hắn nói “Đứng lại”, “Chờ một chút.”, “Này”, hay đại loại thế thì tôi tuyệt đối sẽ không dừng bước. Thế nhưng, hắn lại nói: “Tuệ Dương, cậu là người mạnh mẽ như thế, vì sao lại không có cự cãi lại sự khi dễ của quản lí béo kia.”

Tôi không những dừng lại, mà còn như bị sét đánh, không thể động đậy. Một lúc sau mới xoay người: “Anh biết tôi?”

Hắn gật đầu.

Tôi chỉ có thể cười khổ, dè dặt hỏi: “Tôi không phải là một ngày nào đó sẽ nhìn thấy anh xuất hiện tại công ty tôi chứ?”

Hắn lắc đầu.

Thở dài một cái, tôi cẩn thận hỏi lại lần nữa: “Tôi không phải một ngày nào đó sẽ nhìn thấy anh xuất hiện trong nhà tôi?”

Hắn vẫn lắc đầu.

Vì vậy tôi bắt đầu cười: “Anh không phải là muốn tôi trả tiền lại cho anh chứ hả?”

Hắn tiếp tục lắc đầu.

Tôi cười đến sung sướng.

“Chỉ cần cậu đáp ứng tôi một vấn đề.”

Phản ứng đầu tiên của tôi là giơ tay ra, mở rộng bàn tay trước mặt hắn. Ánh mắt hắn sâu xa, nhìn tôi cười khê một cái rồi rút ra một tệp tiền mặt đặt trên tay tôi.

Đêm nay, chí ít là có thể trở về mua được cái máy xoa bóp cho bác trai, với cả máy tính cho em rồi.

“Trong mắt cậu, tôi là một người như thế nào?”

Cầm tiền của người khác thì cũng nên hảo hảo trả lời. Tôi nhanh chóng trả lời —— chân thực.

“Một kẻ có tiền không quan tâm đến tiền bạc, tự cho mình là giỏi lắm, thế nhưng kì thực lại là một kẻ kì quái.”

Hắn nói: “Tôi sao như chỉ nghe thấy rất nhiều chữ tiền thôi nhỉ.”

Tôi nhún vai: “Tôi thấy trên người anh chung quy cũng chỉ có một chữ tiền.” hắn tựa hồ như không hài lòng, tôi bổ thêm một câu: “Con người của anh rất kì quái, nếu như sau này muốn quét dọn nhà cửa, hay tìm người luyện hôn, thì có thể liên hệ với tôi.”

Tôi hướng hắn vẫy tay, như đứa bé mà chạy xuống dưới cầu thang.

Thật tốt! Hôm nay là ngày may mắn! Gặp được kẻ có tiền thật là may mắn!

2. Chương 2

Trong mỗi con người đều có hai tính cách, đó là kinh nghiệm mà căn cứ theo bản thân tôi đúc kết ra được. Sở dĩ chính bản thân tôi lúc nào cũng quy củ, tuyệt đối không có phạm sai lầm, ở tại công ty, gia đình, theo ý tôi thì tất cả đó đều là giả tạo.

Chỉ có buổi tối ngày hôm đó mới chân chính là Lý Tuệ Dương tôi.

Mua máy xoa bóp với máy tính, còn lại một ít tiền, tôi cười như con mèo ăn vụng cá.

Đáng tiếc, rất nhanh sau đó, tôi không thể cười tiếp được, khi tôi cẩn thận xem cái bộ quần áo mới mua này để ngồi xuống thì có tiếng gọi của người trợ lý số liệu bảo có người gọi vào phòng, là hần, là khách thuê.

Tôi nhớ rõ có hỏi qua hần là sẽ không xuất hiện ở công ty của tôi, sẽ không để tôi thấy hần xuất hiện ở nhà tôi. Hiện tại tôi chỉ nghĩ muốn nắm lấy tay của tên phụ trách số liệu kia mà ném xuống đất rồi hung hăng đánh vào đầu mình thôi.

Vì sao lúc đó không có hỏi thêm một câu nữa —— tôi sẽ không nhìn thấy anh có tên trong danh sách khách thuê nhà chứ?

Câu quan trọng như vậy, vì cái gì lại không hỏi!

Có lẽ vẻ mặt của tôi buồn cười lắm thì phải, hần nhìn tôi với con mắt cực kì khoái trí.

Cơ thể có chút run rẩy, tôi cầm lấy tờ giấy tờ trơn nhẵn để trên mặt bàn.

“Đường như.. tôi bị anh theo dõi.” Tôi ngơ ngác hỏi.

Hần cười: “Tuệ Dương, tôi phát hiện cậu không có vẻ tự nhiên của đêm đó.”

Quả thực, tôi chẳng qua chỉ là người bình thường, luôn luôn có những thứ phải bận tâm. Thật sự tôi không thể hiểu rõ được tính cách của con người đang ở trước mắt mình đây.

“Ngu ngốc? Cậu ngây ngốc cái gì?” hần ngồi vững vàng ở ghế lớn, tựa như quan tòa thẩm vấn phạm nhân —— người phạm vào tội gì?

“Ngay từ đầu anh là có dự định với tôi. Đáng tiếc cho tôi, bị vào lưới mà còn không biết.” Tôi chớp chớp mắt nỗ lực ép ra hai giọt nước mắt “Thế nhưng tôi nhớ là chưa bao giờ có đắc tội gì với anh. Cái tình hình tựa như kịch thế này, Lý Tuệ Dương tôi chưa bao giờ gặp phải. Tôi cho rằng chỉ trên TV mới có thể gặp những chuyện như thế này chứ.”

“Đùa vui?” hiển nhiên, hần không có chú ý gì, nhìn tôi hứng thú nói ra hai từ.

“Tôi cũng không thể nào bảo anh quên chuyện tình buổi tối hôm đó được.” tôi bày ra dáng vẻ của một nàng thiếp, thương cảm đầy mình: “Tôi thế nhưng cũng chỉ là một nhân viên quèn trong cái công ty này thôi.”

Hần xúc động gật đầu: “Không thành vấn đề.”

Tôi thở dài một cái, hơi lui về phía sau, khoa trương hướng hần khom người chào.

Xoay người hướng thẳng tới cánh cửa văn phòng hết sức đẹp đẽ kia mà chạy, tựa như phía sau lưng là một con hổ.

Vừa chạm đến cửa, nháy mắt, tôi nghe thấy “Tách” một tiếng.

Cửa tự động khóa lại, tim tôi cũng theo đó mà “Tách” một cái.

“Cửa khóa rồi.” Không thể làm gì khác hơn là giả ngu, tôi xoay người tựa ở trên cửa đối diện với hần nói.

Hần đã đi tới sau lưng tôi từ lúc nào. Thân thủ tốt như vậy sao hần không đi làm đặc công đi, tới đại lục này mở công ty mà làm gì?

“Đúng vậy, là tôi khóa.” Người này cầm chiếc khóa điều khiển từ xa giơ ra trước mặt tôi.

Tôi trở mặt nhìn hấn bằng ánh mắt khinh thường, diễn thương cảm không được, thì chỉ có thể đành diễn vai vô lại thôi.

“Anh rốt cuộc là muốn làm cái gì?” Tôi túm lấy cổ áo hấn, bày ra dáng vẻ lưu manh: “Tưởng tôi sẽ không khiếm nhã với anh sao?”

Ai sợ ai chứ? Nếu muốn cưỡng gian tôi thì hôm đó hấn cũng đã làm rồi. Lý Tuệ Dương tôi là người dễ hù dọa vậy sao?

Chết tiệt, không biết từ khi nào lại bị một người như thế trên chọc.

Hấn trả lời thật nhanh: “Không phải là khiếm nhã, mà là hung dữ.”

Động tác nhanh chóng, lúc bị hấn cởi bỏ thất lưng, tôi phát hiện từ khi nào mình đã bị ả vào tận góc văn phòng thể này.

Hạ thế bị phơi bày trong không khí, cảm nhận thấy một trận lạnh lẽo, tôi mới rõ ràng ý thức được hấn đang làm gì.

“Anh không được làm vậy!” tôi kêu to, tuy rằng đêm đó xác thực là tôi có ý nghĩ muốn vứt bỏ tôn nghiêm, thế nhưng hiện tại là ban ngày, là Lý Tuệ Dương mặc tây âu chịu vất vả mệt nhọc ở công ty.

Nụ cười của hấn thật đáng sợ, nụ cười giả hoạt như sắp ăn tôi đến nơi vậy.

Nơi quan trọng bị hấn vui vẻ nắm trong tay, tôi hét chói tai, tung một quyền về phía hấn.

Một quyền kinh thiên động địa đánh tới có khiến lỗ mũi trên khuôn mặt anh tuấn đó chảy máu hay không tôi cũng không rõ ràng lắm.

Bởi vì ngay sau đó, tôi bỗng nhiên thấy trước mắt mình tối sầm lại rồi bất tỉnh.

Lúc tỉnh lại thấy mình nằm trên ghế sofa trong phòng làm việc, hấn cúi đầu nhìn tôi bốn cột.

“Tuệ Dương, cậu bị dọa đến ngất.”

Cực kỳ, cực kỳ mất mặt..

Nhưng vấn đề trước mắt là phải xem xem tôi rốt cuộc có hay không bị hấn làm gì. Bởi vì tôi chưa từng có bị cưỡng bạo bao giờ, thế cho nên đành phải mở mắt nhìn lại quần áo của chính mình.

Thực không xong, quần có dấu vết bị động vào. Tôi tưởng tượng cảnh mình là thiếu nữ đáng thương bị thất thân, rồi sau lại tự khinh bỉ mình.

Hấn nhếch môi: “Đừng có lo lắng, tôi không làm gì cậu cả.” đúng là bộ mặt của kẻ công tử bột háo sắc “Chỉ có điều là nhìn thấy cái dáng vẻ sợ hãi đến ngất đi của cậu thôi. Ha ha, thú vị cực kỳ.”

Tức giận vọt lên tới tận ngực rồi lại trôi xuống.

Tôi trưng ra vẻ mặt cầu xin: “Anh rốt cuộc là muốn thế nào đây?”

“Chẳng qua là đối với cậu tôi thấy rất có hứng thú.” Hấn đứng trước mặt tôi dào dạt đắc ý: “Tôi dự tính sắp xếp cậu bên cạnh tôi cho đỡ buồn.”

“Đại thiếu gia à, tôi còn muốn đi làm đấy.”

“Không cần lo lắng.” hấn bày ra vẻ mặt quỷ dị khiến tôi mơ màng: “Cái công ty vừa nhỏ lại vừa tồi tàn kia đã bị tôi mua rồi, Lý Tuệ Dương lập tức thăng cấp lên thành trợ lý tổng giám đốc tập đoàn tư nhân.”

Bị mua? Thăng cấp?

Tôi ngây người nửa ngày, mới nhớ tới phải tạ chủ long ân. Chớp mắt cười khổ: “Thực sự là chỉ có trong TV mới có cuộc gặp gỡ hiếm thấy như thế, Tuệ Dương đốt bao nhiêu hương khói mới có được sự việc tốt đẹp như thế này vậy?”

“Tuệ Dương, tôi đem toàn bộ quyền lực cho cậu, từ giờ trở đi, cậu có thể muốn làm gì thì làm.” Ánh mắt hấn sâu sắc tựa như nhìn thấu tâm hồn tôi: “Tôi rất muốn xem, rốt cuộc cậu có bao nhiêu xấu xa..”

Xấu xa tôi đương nhiên phải thể hiện hết thấy trước mặt kẻ đáng ghét ở công ty này rồi.

Ngày hôm sau đến công ty, Lý Tuệ Dương đã biến thành phượng hoàng, thế giới này thật kì diệu?

Bỗng nhiên phát hiện ra rằng quyền lợi tiền tài thật là đáng yêu biết bao nhiêu, có rất nhiều chuyện không thể xử lí thế nhưng chỉ cần có tiền, tất cả đều có thể xong xuôi. Lý Tuệ Dương thường ngày ăn nói khép nép, thế nhưng sáng nay lại rất hăm hở, cư nhiên không ai dám hỏi là vì sao.

Cầm trên tay mấy tờ áp phích mới là trợ lí tổng giám đốc, đang đi giám sát.

Quản lí béo kia sợ hãi, thấp thỏm bất an, mồ hôi lạnh chảy ra liên tục.

Tôi không để lộ sắc mặt tuyên bố, tổng giám đốc chỉ thị tôi tạm thời tại đây quan sát tình hình công ty mới mua này, ở tại công ty này chính là kẻ có quyền sinh quyền sát lớn nhất, sau đó, cho người gọi quản lí đáng thương hiện thời đến phòng làm việc của tôi.

Liên tục một tuần, tôi vẫn ôn hòa đối đãi với những đồng sự trước kia, không có vì cậy quyền to chức cao mà ngạo mạn. Duy chỉ có đối với quản lí là không lạnh không đậm, đương nhiên là cũng không có làm cái gì gây khó dễ cho bà ta.

Chỉ là, cứ cách hai giờ thì lại đi đến trước phòng làm việc của bà ta, rồi lẳng lặng nhìn. Sắc mặt không đổi, không giận mà cũng không vui, cứ thế mà đứng nhìn cho tới khi bà ta sợ hãi đến cực điểm thì mới mỉm cười rời đi.

Rốt cuộc có một ngày, bà ta đá văng cánh cửa văn phòng của tôi, đằng đằng sát khí mà phi vào.

“Cậu rốt cuộc là muốn thế nào! Cậu rốt cuộc là muốn thế nào!” con mắt hằn đỏ, trong chốc lát tôi nghĩ rằng có lẽ bà ta sẽ tiến tới mà bóp cổ tôi.

Tôi tươi cười mang theo vài phần kinh ngạc: “Quản lí, chị hôm nay làm sao vậy?”

“Tôi biết là cậu muốn trả thù tôi, có gì thì cứ nói thẳng ra. Tôi cùng lắm thì mặc kệ.” Bà ta hét thật to, rất nhiều nhân viên lấp ló sau cánh cửa bị đá văng ra nghe ngóng.

“Tôi không rõ ý chị. Không sai, chúng ta trước đây là cộng sự nhưng giao tình thì không tốt cho lắm.” Tôi nghĩ là mình nên có cái bằng diễn viên: “Thế nhưng cũng không thể nào gạt bỏ được những thành tích công tác xuất sắc của chị, cho nên, tôi chưa từng có nghĩ tới sẽ trả thù gì chị cả.”

Sắc mặt quản lí dịu xuống. Kinh tế sa sút, lại muốn kiếm việc nữa sao? Tôi biết con của bà vừa mới làm visa đi du học ở Canada, thời điểm này chính là cần rất nhiều tiền.

“Trợ lí.. tôi kì thực.. tôi..” khẩu khí nhu nhược, quản lí ngồi trên cái ghế đối diện với tôi mà lau mồ hôi.

Không đợi bà nói xong, tôi đã mở miệng: “Thế nhưng hành động kia của quản lí, là biểu thị chị đối với công ty không có tín nhiệm.” Tôi cười thâm coi kịch —— nhìn sắc mặt biến hóa đủ năm màu của người ngồi trước mặt mình. “Bởi vì hành động của chị ảnh hưởng đến công việc làm ăn của công ty, cho nên chị tạm thời rời đi cương vị công tác đi.”

Giờ khắc này, bà ta tựa hồ như lại nổi cơn, nhào về phía trước nắm lấy cổ tôi.

Tôi lạnh lùng “Quản lí không muốn công ty tuyên truyền cái tin này ra ngoài chứ? Đá văng cửa văn phòng, chống lại cấp trên, như thế là không có tôn trọng. Chuyện như vậy mà truyền ra thì thử hỏi có ai muốn thuê chị nữa không đây? Không bằng hiện tại chị tự động nghỉ việc, sự tình hôm nay sẽ xem xét mà xử lí sau, tôi hứa tuyệt đối sẽ không để chuyện này lộ ra ngoài.”

Xem chị còn có thể lựa chọn được không đây?

Tôi thừa lúc mọi người không chú ý cười thỏa mãn.

Có người đem toàn bộ quyền lực cho tôi, như thế nào mà lại không lợi dụng cho tốt chứ?

Thở ra một hơi, tôi lui về văn phòng, trở lại bên hần.

Tên của hần, giờ tôi đã biết.

Từ Dương Văn, là người đàn ông đã cho tôi toàn bộ quyền lực kia, có cái tên như ánh mặt trời.

Từ Dương Văn là người Hồng Kông, hẳn có bao nhiêu tiền tôi cũng không rõ, thế nhưng là cũng đủ để cho tôi tiêu xài.

.

.

.

Mẹ tôi vẽ mặt tươi cười đem danh thiếp của tôi phân phát khắp nơi, họ hàng thân thích, bằng hữu có lí do hay không có lí do gì cũng đều liên lạc với tôi.

Tôi ở bên này điện thoại cung kính nghe bọn họ nói những lời vô nghĩa, nào thì là về chuyện hồi ấu thơ của tôi, chuyện này thực sự là ẩn tượng nhé, thế mới biết là trước kia tôi được rất nhiều người yêu mến, gặp phải rất nhiều đại nạn tý nửa thì mất mạng. Ví dụ như: 5 tuổi tôi không chịu mặc áo ấm chạy ra ngoài trời tuyết đang rơi, may mắn được dì Ba cứu, 7 tuổi bị lạc đường, may lại được mợ tìm thấy.

Thì ra muốn thành trung tâm đối với mọi người, trở thành niềm kiêu hãnh của gia tộc lại dễ dàng đến vậy. Ngay cả trong thời điểm thi đại học đưa em luôn đối với ông anh họ này không vừa mắt, lại bỗng nhiên thể hiện bao nhiêu tình anh em thật cảm động. Sau đó từ trong tay tôi mà tiếp nhận số tiền tiêu vặt mà trước giờ nó không dám tưởng tượng.

Việc này thật khiến cho tôi vui vẻ, kiêu ngạo cười to khiến cho nhân viên trong tòa nhà này cũng phải liếc mắt nhìn.

Từ Dương Văn ngồi trên ghế im lặng nhìn tôi làm mưa làm gió, thế nhưng hẳn chỉ cười chứ không nói gì.

“Tôi có đúng hay không rất kiêu ngạo?” cười một lúc tôi hỏi hẳn.

Hắn nói: “Tôi thích.”

“Thế nếu như anh không thích, thì phải làm như thế nào bây giờ?”

Hắn chăm chú nhìn khiến lòng tôi lạnh một trận, rồi lại lộ ra nụ cười dung túng: “Chờ tới lúc tôi không còn thích nữa thì cậu tự nhiên sẽ biết.”

Tôi cười nhạo. Từ Dương Văn, anh sẽ làm gì khiến tôi sợ? Lý Tuệ Dương là cái gì chứ, đời này tôi có bao nhiêu vận khí, chỉ sợ là tôi biết rõ hơn ai hết.

“Phép thuật luôn luôn có thời hạn, của tôi là đến 12 giờ sẽ hết à?”

Từ Dương Văn nắm lấy cổ tay tôi, châm chọc nói “Tuệ Dương, cậu cho rằng mình là cô bé lọ lem ư?”

“Có cái gì không giống sao?”

Hắn trả lời: “Cô bé lọ lem có hoàng tử.”

Tôi nhìn hẳn, lúc này ánh mắt của tôi nhất định là vừa đẹp vừa sáng đi “Tôi có Từ Dương Văn.”

Hắn sững sốt, sắc mặt khế biến.

Tôi thừa dịp này, hôn lên môi hẳn...

Nam nhân cùng nam nhân làm tình, quả nhiên là rất khó tiếp nhận.

Tự nhiên là vì một kẻ khác mà nhận lấy thống khổ, và tôi là kẻ phải chịu lấy đau đớn đó.

Tuy rằng rất đau, thế nhưng Từ Dương Văn lại luôn ôn nhu bù đắp. Trong suốt khoảng thời gian đó, hẳn đều ở bên tai tôi mà nói “Thực xin lỗi.”

Tôi nhú mi run rẩy, tưởng như là đang phải chịu một hình phạt nào đó thời phong kiến.

Hắn thì thào: “Tôi thực xin lỗi.”

Xem ra là hấn cũng không có kinh nghiệm, bởi vì tôi ra rất nhiều máu, cơ hồ cứ như vậy mà chảy máu sẽ chết mất, tôi nghe nói, phụ nữ lần đầu cũng là ra máu giống như thế này.

Tôi cũng không có oán hận gì, rốt cuộc —— là tôi dụ dỗ hấn.

Nếu như nói, dụ dỗ hấn lần này không phải bởi hấn cho tôi nhiều quyền lực thì là nói xạo.

Thế nhưng, tôi nhớ kỹ khi hấn ôm tôi, cứ một lần một lần mà không ngừng nói “Tôi xin lỗi, tôi thực xin lỗi.”

Từ đó về sau, cũng không có nghe thấy hấn nói với tôi “Tôi xin lỗi” nữa.

Rốt cuộc là giao chính bản thân mình ra, tôi an tâm một chút. Bất luận là đạt được cái gì, chung quy cũng đều phải trả giá gì đó. Không làm mà hưởng, tôi thấy sợ.

Từ Dương Văn đối với tôi rất tốt, quả thực là không thể nào tưởng tượng nổi.

Hấn cho tôi tận sức vui đùa, sau đó vui vẻ chịu đựng mà giúp tôi thu dọn cục diện rối rắm.

Tôi so với xe bí đồ hay giày thủy tinh gì đó còn có nhiều hơn, ví dụ như là: biệt thự, quần áo hàng hiệu..

Hấn khiến cho mọi người ngưỡng mộ tôi, đem tôi biến thành một kẻ khôn khéo trẻ tuổi anh tuấn có tài bên cạnh hấn.

Hấn cho tôi hào quang, cho tôi, mẹ tôi, với em trai được ngẩng cao đầu trước họ hàng thân thích.

Tôi đã từng muốn hỏi hấn, rốt cuộc như thế nào mà biết tôi, làm sao đối với tôi lại hứng thú.

Nhưng tôi có thể biết trước hấn lại dùng ngữ điệu đùa cợt —— tiểu tử ngồi trên xe đi đến một khách sạn, chỉ với một ngón tay ma thuật, chim sẻ liền biến thành phượng hoàng.

.
. .

Lý Tuệ Dương tôi vẫn như cũ chơi đùa, thế nhưng bất luận tôi có xấu xa cỡ nào, hấn cũng chỉ nói “Tôi thích.”

Tôi bắt đầu cảm thấy mệt mỏi. Mía mai cái thế giới này cũng không phải đơn giản là vui sướng như bản thân vẫn nghĩ. Đây cần phải có kiên trì, không được nản lòng.

Tuệ Dương, mày thiếu triết để, chính vì vậy mà tự nhiên sẽ không thể đứng dậy được.

.
. .

Sinh nhật ngày đó, hấn đưa tôi tới một gian gác xép yên tĩnh.

Không có trang sức, không có thảm, không có bánh gato sinh nhật.

Thói quen mãi miết theo đuổi cuộc sống xa xỉ khiến tôi bắt đầu mê man, mất đi sự hồ hững bất cần của ngày xưa.

“Tôi nghĩ là sẽ có một bữa tiệc sinh nhật long trọng chứ.” Tôi nói

Hấn nhìn tôi đến thật lâu rồi bỗng nhiên kéo tôi dựa vào thật gần.

Nhất thời tôi nghĩ là hấn kéo tôi đến để cùng làm tình. Nhưng không, hấn ôm tôi, đem tôi ôm vào trong lòng.

Thật chặt.. cái ôm thật chặt.. Tôi ở trong lòng hấn nhíu mày.

“Đây là quà sinh nhật của cậu.” Hơi thở của hắn vậy quanh khiến tôi nghĩ mình như đang hòa vào đại dương.
“Tuệ Dương, cậu cần này. Tôi biết, cậu là cần thứ này.”

Quà sinh nhật của tôi?

Hắn cho rằng chỉ cần một cái ôm là có thể đơn giản bỏ qua?

Tôi nghĩ mở miệng cười nhạo, thế nhưng phát hiện nước mắt đã đọng trên mi.

Ôm chầm lấy hắn, đem chính mình chôn ngày càng sâu trong lòng hắn. Tôi quyết tâm —— đem nước mắt làm ướt áo khoác hắn.

Thật chặt.. thật chặt..

Tuệ Dương, Tuệ Dương, mày thật ngu dốt, trước mặt bao nhiêu là tiền tài, cứ nhiên lại để một người ôm làm động tâm —— chỉ vì một cái ôm này, từ nay về sau một lòng một dạ.

Hay là tôi thực sự yêu Từ Dương Văn, nếu thật sự là như thế, tôi không hối hận.

.
. .
.

Tôi bắt đầu thực lòng vì hắn mà làm trợ lý, giúp hắn xử lý công việc vặt vãnh trong công ty. Mỗi đêm, thấy hắn vẫn còn hăng hái mà ngồi trước bàn phím máy tính, tôi liền ở một bên lặng lẽ nhìn.

Ngày trước thì cảm thấy mấy cái việc này thật là ghê, thật buồn nôn, thế nhưng nay lại cảm thấy có chút gì đó ngọt ngào.

“Tuệ Dương, cậu làm cho tôi đau lòng quá.” Hắn thấy tôi ngồi ôm lấy đầu gối ngồi trên sofa đợi hắn làm xong việc rồi cùng nhau đi ngủ, hắn cười đi tới rồi hôn tôi một cái.

Được người khác yêu thương, cảm giác thật thoải mái.

“Tuệ Dương, cậu yêu tôi chứ?”

Tôi như nghe thấy ma chú, đối hắn ngây ngô cười: “Yêu, tôi yêu anh.” Tôi sợ hắn không tin, dù sao Lý Tuệ Dương tôi là người xấu xa cỡ nào hắn cũng thừa biết, một lần lại một lần nữa tôi nói: “Tôi yêu anh, tôi yêu Từ Dương Văn.” Không ngờ có ngày những lời nói ôn nhu tràn đầy ngọt ngào như vậy xuất hiện ở miệng tôi: “Lý Tuệ Dương yêu Từ Dương Văn...”

Hắn tựa như đã nghe được đáp án mình muốn liền đem tôi vào trong phòng.

Tuệ Dương, nghe, đó chính là tiếng tim hắn đập. Mày sẽ nằm ở đây trong trái tim đang đập thành thịch này. Tôi tự nói với chính mình.

Tôi yêu hắn càng ngày càng sâu, ánh mắt của tôi luôn không tự giác nhìn hắn, tâm không tự giác mà nghĩ tới hắn.. Tôi thực ra cũng chỉ là một quả trứng gà, bề ngoài thoát trông thì thật cứng rắn, thế nhưng bên trong thì lòng trắng lại hòa cùng lòng đỏ —— thật mềm, thật yếu đuối.

Ngày lễ Noel tới rồi, hắn đưa tôi đến Hồng Kông.

“Nghĩ muốn cái gì cho ngày lễ Noel?” giọng điệu tự tin chứa đầy dung túng, tôi cho dù có muốn ngôi sao trên trời, hắn nhất định cũng sẽ hái xuống cho tôi.

Tôi đương nhiên không yêu sao, Tuệ Dương hôm nay đã khác rồi.

Tôi nói: “Anh nghĩ tặng cái gì?”

Hắn mỉm cười mang tôi lên xe.

Xe dừng lại một nơi, là một cái nghĩa trang mỹ lệ. Đây thật không hợp làm quà tặng đi, tôi tựa hồ có cảm giác không được rõ ràng.

Hắn lôi kéo tay tôi: “Đến đây, Tuệ Dương, tôi đem cậu đi gặp mẹ tôi.”

Tôi ngạc nhiên, không thấy hắn nói chuẩn bị đi gặp người thân, cho dù muốn gặp, cho dù có là người đã an nghỉ tại đây.

Đứng trước mộ của mẹ, hắn im lặng, tôi nhìn ảnh chụp người đã sinh thành ra hắn. Là một người đàn bà khoan thai, đẹp đẽ, tôi có thể tưởng tượng được Từ Dương Văn chính là con của bà.

Hắn đứng trước bia mộ nhàn nhạt nói: “Mẹ tôi, là một người phụ nữ vĩ đại. Một mình bà nuôi tôi khôn lớn, toàn bộ việc trong gia tộc đều một tay bà đảm đương.”

Là một gia đình không có cha, vậy là có cùng cảnh ngộ giống tôi rồi.

Tôi ôm lấy lưng hắn, tựa đầu lên đó.

“Dường như cả hai chúng ta đều có cha dượng.” Hắn cười: “Mẹ tôi yêu điên cuồng một người đàn ông, đồng thời cũng lấy ông ta. Vì vậy tôi có một người cha dượng.”

Lời nói của hắn cho tôi biết người cha dượng kia của hắn nhất định là phần nào mang đến những kí ức không thoải mái cho hắn, tôi có điểm đau lòng, chờ đợi hắn nói tiếp.

Nhưng hắn lại lùi tay tôi: “Đi, tôi mang cậu đến gặp một người.”

Hắn lái xe đưa tôi từ khu nghĩa địa vào thành phố, đến tại một công trường thì hắn dừng lại. Hắn chỉ ra ngoài cửa xe, nói với tôi: “Nhìn, kia là cha dượng của tôi.”

“Ông ta là một kẻ lừa gạt, lừa mẹ của tôi, khiến cho bà thương tâm. Trước khi mất, mẹ mang hết tài sản của mình trao lại cho tôi, còn ông ta bao nhiêu nỗ lực tất cả hóa thành nước chảy.” Hắn tại bên tai tôi cay đắng nói: “Mẹ tôi, cho rằng đã tìm được hạnh phúc thực sự của mình, thế nhưng lại phát hiện ra đó là một kẻ lừa bịp.”

Tôi ngơ ngác nghe hắn chậm rãi đem mọi chuyện trong lòng nói ra.

“Tuệ Dương, cậu có biết một người phụ nữ 50 tuổi, khi phát hiện hạnh phúc của mình tất cả đều tan biến như công dã tràng, đứng tại nơi cao nhất ngã xuống tan xương nát thịt thì có cái bộ dáng ra sao không?”

Hắn lại hỏi: “Cậu có biết là tôi hận ông ta đến thế nào không? Tôi sử dụng thủ đoạn làm cho con người này mất hết sạch tiền, triệt mọi đường sống của ông ta, làm cho kẻ đó ngày xưa dựa vào mẹ tôi mà điều vô dương oai giờ biến thành kẻ làm thuê ở công trường.”

Tôi lạnh đến run người, mỗi chữ hắn nói ra, đều như biến thành từng khối băng nghiền nát mọi thứ âm thanh, mà truyền đến tai tôi.

Hắn dùng lời lẽ tràn đầy oán hận giới thiệu người kia cho tôi.

Tôi biết.

Thế nào mà lại không nhận ra cơ chứ, chúng tôi có đôi mắt giống nhau, có đôi môi giống nhau, cái lông mày với vầng trán cũng thực giống.

Tôi nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang ngồi hút thuốc nghỉ ngơi ở công trường, nhẹ nhàng nói: “Ông ta là cha tôi..”

“Thật vậy sao? Thật trùng hợp, cha của cậu, cũng lại là cha dượng tôi.” Hắn xoa xoa phía sau lưng tôi, khiến tôi nổi hết cả da gà.

Tất cả những gì quen biết hắn từ trước tới nay đều dần dần kéo về hiện rõ trong đầu tôi.

Hắn không hiểu tại sao lại xuất hiện trong thế giới của tôi, không biết như thế nào lại cho tôi thật nhiều phép lạ.

Vì cái gì lại quên mất câu chuyện cổ tích trước kia, kẻ nhận phép thuật kia luôn không có khả năng đáp trả?

Tôi đã nỗ lực trả nợ, giao bản thân mình cho hắn đêm đêm, hắn vẫn luôn nói —— Tôi thật xin lỗi.

Hôm nay rốt cuộc mình bạch, những lời đó đều có ý tứ.

“Tôi xem ông ta từ trên thiên đường rơi xuống, thế nhưng vẫn là không đủ. Tôi còn muốn tiếp tục xem, tiếp tục nhìn có người ngã xuống, giống như mẹ tôi đã ngã xuống.” hấn bắt lấy cằm tôi, ánh nhìn xa lạ, đó là ánh mắt mà tôi chưa bao giờ nhìn thấy.

Hấn hỏi: “Tuệ Dương, nói cho tôi biết, tôi là người như thế nào?”

Đã bao lâu trước đây, tôi đã từng trở lại vấn đề này, tôi lắc lắc đầu, nỗ lực nhớ lại.

“Tuệ Dương, tôi là kẻ như thế nào?”

Hấn muốn thấy tôi phát cuồng, muốn xem tôi khóc, nếu là ngày thường thì tôi sẽ vui vẻ diễn kịch.

Đáng tiếc, hôm nay lại không có tâm tình.

Tôi an tĩnh nhìn hấn.

“Từ Dương Văn..” tôi nói “Anh là Từ Dương Văn.”

Hấn có chút kinh ngạc vô cùng.

Thật buồn cười, quen biết lâu như vậy, lại có thể bị cái phản ứng kì quái này của tôi hù dọa.

Tôi hướng hấn ôn nhu cười cười, mở cửa xe rồi đi ra ngoài.

Lẽ nào Lý Tuệ Dương thật sự sẽ một lòng một dạ yêu một người, thực sự toàn tâm toàn ý tin tưởng một người, thực sự từng bước từng bước một không chút lo lắng dẫm đạp lên kẻ khác, vì hấn mà dựng một cái thang lên thiên đường?

Ngạo mạn mà thông thả bước tới trước mặt người kia. Ông ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn về phía tôi, nhấc tay lau khô nước ở trước mặt.

“Cha.” Tôi bình tĩnh gọi một tiếng

Gương mặt giống nhau như vậy sẽ không nhận lầm được, mặc dù ông ta biến khỏi thế giới của tôi khi tôi mới 12 tuổi.

“Tuệ Dương..”

Không sai, ông còn nhớ rõ tên tôi.

Tôi vui mừng cười.

“Tuệ Dương, con.. Con như thế nào lại ở đây?”

Tôi mỉm cười nhìn trời.

Mây thật đẹp, gió thổi nhẹ nhàng.

“Con vừa mới.. là từ trên thiên đường rơi xuống..”

Tôi mỉm cười nhìn trời.

Mây thật đẹp, gió thổi nhẹ nhàng.

“Con vừa.. từ thiên đường rơi xuống..”

Tôi nhìn cha mình, đối với câu trả lời bình thản của mình cũng thấy khó tin.

Ông khốn cùng, tôi xui xẻo. Là kẻ nghèo khó đối với kẻ nghèo khó nói chuyện chứ không còn là cha con.

Tôi với ông tựa như người xa lạ, đối nhau chỉ nói có một hai câu vô nghĩa rồi xoay người đi.

Ông cũng không có gọi tôi lại, lúc tôi 12 tuổi, ông và mẹ tôi li hôn — bên ngoại thì nuôi tôi, bên nội thì chỉ gửi tiền, tất cả quan hệ đều đã được tòa giải quyết.

May là ông ta không có gọi tôi, bằng không chỉ sợ tôi sẽ xoay người bỏ nhà vào ông mặc kệ người ông bần đất cớ nào mà khóc một trận cho thoải mái.

Xe của Từ Dương Văn vẫn đậu ở kia. Hấn nhất định là đang ở đó dõi theo tôi.

Đang từ trên cao rơi xuống, hẳn là có một khoảng thời gian là hòa vào không trung, kia chắc hẳn là sẽ tự do vô cùng, cuộc đời này thật khó hưởng thụ. Đáng tiếc. Tuệ Dương tôi không có phúc, bị Từ Dương Văn từ sau lưng nhẹ nhàng đẩy, liền không trụ nổi trên không trung đến nửa giây mà rơi xuống tan xương nát thịt.

Thực sự là đã tan xương nát thịt.

Tạm thời bất luận là trong lòng tôi có buồn cười đến cỡ nào, thì cũng không đáng nói.

Phép thuật đã không còn.

Công việc không có.

.
. .

Tôi chợt thấy ồn ào, phía hành lang nhỏ trưng bày tranh chật ních chủ đến thúc giục tiền thuê, tất cả những đồ đắt tiền phía trong đã sớm bị một cuộc gọi điện của Từ Dương Văn mang đi hết. Nhận được tin tôi vội vã chạy tới đây, đã thấy cửa đầy người bởi vì không mua rẻ được bức tranh mà buồn, một bức tranh lớn treo trên tường —— “Khiếu lâu” bị bán với giá rất rẻ.

Quả nhiên là “Khiếu Lâu” được bán với giá rất rẻ mạt.

Hiện tại tôi mới phát hiện, thường ngày tiền tiêu đều là lấy từ chỗ Từ Dương Văn, giờ cư nhiên đến một xu cũng chẳng có.

Hắn sớm đã có mưu tính trước, nhìn thì cứ tưởng tất cả đều thuận theo tự nhiên, thế nhưng đằng sau đó lại là cả một bí mật. Thật khâm phục hắn.

Không đến ba ngày, điện thoại của tôi réo liên tục, tôi đối với từng cuộc chỉ có thể nói: “Xin mời hôm nào đó tới nhà của tôi, tôi sẽ trả lời cặn kẽ hơn.”

Những lời nói đùa đều biến thành thật, tất cả những gì tôi đạt được đều bị người khác nắm được cơ hội.

Ngày đó, tôi cảm hóa đơn trên tay, bỗng nhiên phát hiện mua biệt thự cũng chẳng phải là chuyện gì tốt đẹp, thứ này mỗi tháng đều bị thu phí, tiền thì nhiều phải bằng một cái ngăn kéo tủ của tôi.

.
. .

Mẹ gọi tôi xuống nhà.

Dưới nhà có rất nhiều người, không biết từ đâu mà dưng mãnh tiến đến, khiến tôi sợ hãi than gia tộc thật to lớn.

Như mặt trăng ở giữa bị vây quanh bởi hằng hà xa số ngôi sao, bề ngoài bày ra bộ mặt thân thiết, khiến tôi thấy sợ hãi —— tôi sợ rồi sẽ lộ ra bản thân, đánh mất lớp khiêm tốn nguy trang thường ngày.

Mẹ tôi hỏi: “Tuệ Dương, con gần đây có gì đó không ổn, có đúng hay không công ty có việc gì?”

Tôi đảo mắt bốn phía, chân thực mà đáp: “Ông chủ công ty có liên quan đến buôn lậu, cho nên con cũng có chút vấn đề.”

Mọi người sắc mặt đại biến.

Tôi còn nói: “Trong đó có rất nhiều vấn đề do con kí tên, khả năng là có rất nhiều vấn đề dính dáng đến con.”

Tôi nhớ đến có cuốn tiểu thuyết miêu tả ân oán giữa mấy người có quyền thế, toàn bộ dòng họ tập trung lại nghe tình hình, Tuệ Dương tôi thật may mắn, vậy mà cũng có cơ hội làm diễn viên oai phong đến thế.

Tôi nói: “Tài khoản của con đã bị phong tỏa, khả năng tài sản cũng sẽ bị niêm phong.” Ngừng một chút, cười lớn một tiếng lại tiếp tục: “Kỳ thực cũng không có gì to tát, chẳng qua là tài chính quay vòng, nếu ai có thể..”

Tôi đảo mắt nhìn xung quanh, chỉ e bỏ sót hình ảnh nào đó.

Nhìn kẻ khác giở mặt nhanh như lật tờ giấy, thế nhưng lại có thể nhìn được nhiều khuôn mặt như thế này trở mặt cho mình xem, quả là cơ hội hiếm hoi.

Một câu nói khiến bốn phía thân thích sợ hãi, chỉ có mỗi mẹ với dượng tôi thì không.

Khuôn mặt dượng như không có chút thần tình nào, ngồi một bên nhìn không ra hỉ nộ ái ố. Mẹ tôi thì tràn đầy ưu sầu, đứng nghiêm mặt tại chỗ.

Thật vắng vẻ, an tĩnh.

“Bán tòa biệt thự này đi.” Tôi đứng dậy đi lên lầu: “Phí quản lí ở đây, con thật không thể nào chống đỡ nổi.”

.
. .

Khôi phục lại dáng vẻ tươi cười bình thường quả thực là chuyện không hề dễ, tôi bắt đầu đi tìm việc.

Người phỏng vấn hỏi: “Lý tiên sinh, theo như lí lịch của anh, thì anh đang làm trợ lí cho tổng giám đốc, vậy vì sao lại nhận lời mời từ một công ty doanh nghiệp nhỏ như chúng tôi.”

“Chỉ là tạm thời muốn thay đổi mà thôi.” Tôi nói

Kết quả có thể đoán được.

Dường như tôi đã tách khỏi con người lâu lắm rồi, quên mất rằng, kẻ nghèo thì không thể nói thật.

Sau đó, tôi chuẩn bị đầy đủ khiến mọi người nghe xong cũng phải gật đầu nói tốt.

Nhưng kết quả người phỏng vấn tôi nói: “Lý tiên sinh, chúng tôi đối với năng lực của anh rất hài lòng, thế nhưng...”

Tôi không có nói gì, chỉ lạnh lùng chờ anh ta tiếp tục “Thế nhưng”

“Thế nhưng.. sợ là một cái nơi nhỏ bé như chỗ chúng tôi đây, thật sự là không phải là nơi để tài năng của tiên sinh phát huy.”

Một lần, lại tiếp một lần, trong lòng tôi đều biết rõ.

Một vị phỏng vấn có vẻ như kinh nghiệm hãy còn non nớt, nói với tôi vài câu: “Lý tiên sinh, có phải là anh đã đắc tội với người nào..”

Kí ức lại quay về, trong gian phòng nhỏ giữa tháng ba đó, tiền bán tòa biệt thự thì chi trả cho phí quản lí rồi thì xử lí một vài thứ xa xỉ để tránh tại họa về sau. Một lần nữa tôi quyết định —— mở quầy tạp chí.

Chính kiểu chó rơi xuống nước còn ưa hình thức, tôi thăm xem những người quen của mình phía sau mắt đi mày lại nói những lời thị phi, vui vẻ chịu đựng.

Mỗi ngày nhìn thấy tôi bày ra thu vào, mẹ tôi lại mang khuôn mặt đầy ủy khuất, tôi không biết rằng bà cho rằng tôi âm ức bởi dù sao trước đây tôi cũng đã từng giàu có. Cho đến buổi tối ngày hôm ấy, bà ngồi ở trong phòng của tôi chờ tôi về.

“Cái này là cho con.” Mẹ tôi đưa ra một quyển sổ tiết kiệm.

Tôi mở ra nhìn, là một số tiền thật lớn, này nhất định là bán hết của cải, gom góp tiền ở rất nhiều nơi mới được như vậy.

Bà nói: “Mẹ cũng già rồi, đồ trang sức này nọ thì cần tới làm cái gì?”

Tôi lấy làm kinh hãi, cầm tiền trên tay tôi phát hiện thì ra tôi đã sai rất nhiều.

Trong nháy mắt, tôi không nói gì, không phải là cảm động gì cả mà là thấy hổ thẹn. Tuệ Dương tôi đã từng dùng những ý nghĩ xấu xa để suy đoán tâm tư người thân, thế nhưng hôm nay cái quyển sổ tiết kiệm này là gì?

Đứng ngây thật lâu, đến lúc bình tĩnh, mẹ tôi đã đi ra ngoài, âm thanh từ dưới bếp vọng lên, một màn cảm động ban nãy, chẳng qua cũng chỉ là ảo giác.

Tôi cầm lấy sổ tiết kiệm, ngày thứ hai vẫn như bình thường mở cửa quầy bán.

Họ hàng dần xa, bạn bè thì qua lại có mấy người, nhân rồi thì tụ họp, nhớ tới Từ Dương Văn, có đúng hay không là chỉ thoáng qua như mây, như gió.

Một ngày, sau khi ăn xong, đang muốn lên giường nằm thì điện thoại vang lên.

Là Từ Dương Văn.

“Tuệ Dương, cậu khỏe không?”

Tôi nắm chặt điện thoại: “Anh nghĩ tôi có khỏe không?”

“Tôi nghĩ chúng ta gặp nhau một lần?”

Tôi hỏi: “Nếu như gặp lại tôi một lần nữa, có phải là muốn cho tôi phép màu gì nữa hay không?”

Hắn cười đến thoải mái: “Tuệ Dương, hà tất phải so đo như thế? Gặp tôi một lần nữa cũng không sao mà.”

“Từ Dương Văn, một khi bị rấn cần thì cho dù mười năm sau vẫn cứ sợ cỏ.”

“Cậu ví tôi với cây cỏ ư?”

Tôi lập tức nói: “Không, Từ Dương Văn, anh là rấn.”

Hắn trầm mặc trong chốc lát, rồi lại châm chọc: “Xem ra là cậu bị tôi cần đến phát sợ rồi.”

“Quả thực rất đau khổ.” Tôi như phát điên, cười nhạt vào trong điện thoại, diễn một bộ dạng tuyệt vời thì thật sự rất lãng phí.

Hắn nhất định là đang cười phía bên kia điện thoại, nuốt khói mà nhổ ra sương mù: “Tuệ Dương, tôi thích phản ứng của cậu.”

“Quá khen, quá khen, anh lúc đầu cũng chỉ là vì đợi nhìn phản ứng của tôi. Thật không làm cho anh thất vọng, tôi chết cũng vui mừng.”

“Cậu sai rồi, tôi thất vọng.” hắn nói: “Tôi nghĩ là cậu sẽ tự sát.”

Tôi tổn hơi thừa lời: “Tự sát? Anh nghĩ rằng tôi sẽ vì anh mà tự sát sao?”

“Hay là, chẳng qua chết cũng cần phải có dũng khí?”

Tôi không trả lời, hung hăng ném điện thoại xuống giường.

Trước mặt một mảng không rõ ràng, tôi đoán có lẽ là trán đầy mồ hôi lạnh, trong bụng một cỗ triều dâng mà không thể nào thoát ra, tôi nghĩ, nếu có chỗ nào đó cho nó ra được thì thật thoải mái.

Lưỡi dao chạm, cắt đứt động mạch, máu chảy thật nhiều.

.
. .
.

Ý thức dần dần mơ hồ, có rất nhiều khuôn mặt loanh quanh trong đầu tôi.

Tuệ Dương, mày có biết những người này? Từng bước từng bước, cười nhìn mày. Việc gì phải suy nghĩ bọn họ cười cái gì?

Sự việc thê thảm trên thế giới này là không muốn tự sát mà lại hồ đồ đi tự sát, thảm hơn nữa đó là tự sát mà không thành công.

Tỉnh lại, thấy mình đang nằm trên giường bệnh, sắc mặt mẹ tôi tái nhợt, thấy tôi tỉnh lại thì lập tức vùng lên, dường như muốn cho tôi ăn tát đến nơi.

Tôi mơ hồ nhìn bà, dáng vẻ tựa như đứa trẻ không biết gì.

Tay giờ giữa không trung đến nửa ngày, rốt cuộc vẫn chẳng thể nào xuống tay được, mẹ tôi thu tay về, ngã xuống ghế mà khóc.

Em trai mặt mũi xám đen, nghiêm túc: “Anh, may mà em vào xem anh.” Nó còn diễn tả lại: “Nhiều máu như vậy, em thiếu chút nữa là gọi xe tang rồi.”

Mẹ tôi hung hăng liếc mắt em trai, dựng vôi vàng đưa nó ra ngoài: “Anh con đã tỉnh, để anh nghỉ ngơi một chút..”

Tôi nhắm mắt lại, không muốn quản.. những chuyện lung tung này nữa.

Phòng bệnh không có tiếng động, bỗng nhiên nghĩ đến, có còn tiền để trả tiền thuốc men hay không? Mẹ nó, còn quyền sở tiết kiệm tôi không muốn động.

Một ngày sau tôi xuất viện, đơn thuần là vì viện phí.

Về đến nhà, thấy có một thư mời đã kí.

Chức vụ đề trong thư —— trợ lý tổng giám đốc.

Từ Dương Văn, tôi từ khi nào lại khiến cho anh hứng thú đến vậy?

Dựa theo thời gian thư đưa đến thì hôm nay đúng là ngày hấn hẹn tôi đến văn phòng.

Hắn ngồi ghế đối diện với tôi mà mỉm cười: “Cậu đã đến rồi?”

“Tôi đã đến.” Tôi hỏi: “Anh đối với tôi còn hứng thú?”

“Không có hứng thú thì sẽ không gọi cậu về.”

Tôi đã hiểu, cười cười với hắn: “Từ Dương Văn, anh như thế nào biết tôi sẽ trở lại.”

Ý cười bên môi hắn thật cũng không thể nào che dấu được sự tự mãn trong đó.

“Tuệ Dương, cậu rời xa được tôi sao?”

Tôi hít sâu “Có lẽ?”

“Có lẽ cái gì?”

“Cái này..” tôi vừa nói vừa bước lại gần.

Đầu lưỡi lướt nhẹ qua môi hắn, tự mình xé rách quần áo rồi tựa gần vào ngực hắn. Miệng lưỡi, so với ngôn ngữ cơ thể có phần thẳng thắn hơn.

Thật buồn cười, chúng tôi tại giữa phòng làm việc lại có thể làm cái việc này.

Xong việc, hắn hôn lên vành tai tôi, tựa như lúc trước vô cùng thân thiết.

Tôi chậm rãi mặc lại quần áo.

“Thảm của anh cần phải quét lại một chút.” Tôi vừa nói, vừa cầm thư mời kia xé thành từng mảnh từng mảnh, thả rơi xuống. “Nếu như anh trả tiền công, thì tôi tình nguyện quét cho anh.”

Hắn như không có ngờ tới, mắt lạnh nhìn tôi: “Tuệ Dương, này là có ý gì?”

“Chỉ là muốn nhìn thấy một chút phản ứng của anh mà thôi.” Tôi khom lưng nhìn cái nơi vừa phóng tưng một hồi, nhẹ nhàng nói: “Anh biết không? Trước khi tới nơi này, tôi đã chuẩn bị rất nhiều.”

Hắn nhướng mày: “A? Ví dụ như..”

“Ví dụ như tôi tìm rất nhiều đàn ông để ngủ, để cho bọn họ dục tiên dục tử. Hơn nữa bọn họ đều có một ưu điểm, là không bắt bẻ.” tôi nói: “Bởi vì bọn họ đều bị bệnh AIDS.

Sau đó tôi lắc đầu thở dài: “Ai nha, anh vừa rồi hình như không có dùng biện pháp phòng tránh gì.”

Tôi đợi chờ sự sợ hãi của hắn, thế nhưng lại hoàn toàn thất vọng. Từ Dương Văn vững như núi Thái Sơn, đối tôi lạnh lùng mà cười.

“Cậu nghĩ rằng tôi sẽ tin?” hắn hỏi.

“Anh nghĩ rằng tôi không có can đảm?” tôi hỏi ngược lại.

“Tôi tin cậu có can đảm, thế nhưng đáng tiếc, nhất cử nhất động của cậu, tôi nắm rõ như lòng bàn tay. Cậu không thể lừa được tôi.”

Tôi nhìn hắn, bỗng nhiên vỗ tay cười to, cười đến nghiêng ngả: “Anh cho người theo dõi tôi sao? Náo loạn nửa này, anh đã tự đưa đầu vào lưới tình. Thế nào, luyện tiếc tôi sao?”

Hắn lộ ra vẻ thương hại: “Tuệ Dương, từ khi nào mà cậu tự coi mình trở thành kẻ vạn người mê như thế?”

“Đương nhiên là từ ngày tôi ở tại đây, trong văn phòng này, bị anh đặt ở dưới thân. Kể từ ngày đó, giá trị của Lý Tuệ Dương cao hơn gấp bội.”

Hắn cười cười nhìn tôi, bỗng nhiên đứng lên, thân hình cao to khiến tôi đông cứng. Vội vàng lùi lại phía sau hai bước, tôi tiện tay mở to cửa phòng làm việc.

“Cậu cứ việc chạy..” hắn nói đuổi theo, khoanh tay đứng tại chỗ.

Tôi liếc hắn một cái, mang theo cả tiếng gió mà bỏ chạy.

Tuệ Dương à Tuệ Dương, may thực sự là bị tên khốn đó dọa cho sợ mất mật rồi.

.
. .

Xé thư mời, đương nhiên tôi không thể làm gì khác ngoài việc tiếp tục với cái quây nhỏ của mình. Ngày thứ hai khi kéo quây hàng về, hai người quản lý đô thị thành linh xuất hiện, tôi giả như không thấy, xoay người đẩy xe đi. Luật là thế, những kẻ bán hàng rong không có giấy phép hành nghề đều là đáng thương.

Liên tiếp mấy ngày đều phát sinh việc này.

Nhưng mà kẻ không có tiền, cũng giống như kịch, xem nhiều cũng sẽ chán ngán.

Sập sịch báo tôi bán được một nửa, tất cả số tiền đó tích góp lại cũng mua được một chiếc xe máy, ở ven đường chờ chờ khách buôn bán

Lựa chọn công việc này, thứ nhất là bởi vì tôi có một chiếc xe máy cũ nát, thứ hai là bởi vì người Trung Quốc rất có tinh thần AQ* ——khiến Từ Dương Văn thuê người giám sát khiến tôi chết khiếp, này coi như là một loại tâm lý trả thù.

(*AQ là tên một tác phẩm của Lỗ Tấn, truyện dưới ngòi bút tạo hình của ông là một hình tượng vô cùng xấu ác, khác biệt với chúng ta, thể hiện một loại thái độ của người đương thời. Trong AQ bao hàm một loại lý luận tâm lý học đặc biệt – pháp thắng lợi tinh thần có một sức sống mãnh liệt.

——Kết quả tìm được trên google đại ca——.)

Mỗi ngày, tôi đều cùng những người giống tôi ngồi trên xe chờ chờ khách.

Cảnh sát tới thì chạy toán loạn, khách tới thì liền bày ra dáng vẻ hấp dẫn họ.

Tôi thường đợi một bên, nhìn mọi người chạy loạn.

Một ngày, tôi chở một người khách nhả nhận, trắng trẻo, rất đẹp. Bàn chuyện giá cả, y ngồi ở phía sau tôi. Trên đường đi, gặp người phía trước, tôi phanh gấp, y lại theo quán tính người đổ về phía lưng tôi. Từ lúc đó, y không có rời xa cái lưng của tôi, hai tay bắt đầu ôm chặt thắt lưng tôi, sau đó thì lại sờ loạn.

Tôi cười thầm một tiếng, chạy xe đến một nơi hẻo lánh, liền bảo y xuống xe.

Y căn bản so với tôi cao to hơn nhiều, thế nhưng vì sợ hãi quá mức mà run rẩy, ai không biết lại tưởng tôi là kẻ cướp.

Tôi tiến một bước, y lại lùi một bước, cứ thế hai người liên tiến tới góc tường.

“Hiểu lầm.. hiểu lầm.. đường xóc không cẩn thận.. va chạm một chút.” Ngu ngốc, tôi xem y chính là giấu đầu lòi đuôi.

Ánh mắt tôi sắc như dao, thấy y mềm nhũn mà ngã xuống đất, bỗng nhiên cười đến thoải mái, có chút phong tình, cởi vạt áo ra một chút: “Đáng tiếc, tôi lại nghĩ là cậu cố tình.”

Y há hốc mồm

Vừa định mở miệng hỏi hần giá bao nhiêu, bỗng nhiên nghe thấy một âm thanh chói tai. Hai người chạy gấp tới trước mặt tôi, không nói gì, quay qua tôi như vừa tìm được “ân nhân”. Một quyền đánh tới, sau đó bịt miệng tôi mà lôi lên xe.

Thật không ngoài dự liệu, xe này là từ văn phòng của Từ Dương Văn, người này tựa hồ như hoàn toàn không biết bất cóc là loại chuyện phạm pháp, dám như thế cuồng vọng, sai kẻ thân tín tiến hành.

“Hoan nghênh, hoan nghênh” thấy tôi bị đẩy vào văn phòng, có kẻ khoa trương vỗ tay.

Nhất thời không tìm được từ nào để gọi hần, tôi lười phản ứng đành nghiêng răng nghiêng lợi nghe hần nói.

Hần chỉ chỉ thăm: “Tuệ Dương, thăm của tôi cần người quét dọn.”

Trên thăm rõ ràng là mấy mảnh giấy mà ngày đó tôi xé nát, rơi vãi khắp nơi.

“Tôi thực không biết hiện tại ở Quảng Châu này, tìm một người làm vệ sinh lại khó như vậy đấy.”

“Con người tôi có nguyên tắc, không thích để người lạ làm.” Hần nói

Tôi ngây ngẩn nhìn cái thăm, rồi chìa tay ra.

Hần hỏi: “Cậu cần bao nhiêu tiền?”

Tôi hỏi lại: “Anh trả tôi bao nhiêu?”

Đúng là tư thế của kẻ có tiền, hần lấy ra một tập tiền mà tôi mười ngày chở khách cũng khó kiếm được đặt ở trên tay tôi.

“Đủ chưa?”

Tôi gật đầu: “Đủ.” Cầm tiền trong tay tôi xé nát, nhìn chúng rơi từ từ xuống thăm, vốn dĩ chúng cũng chỉ là những tờ giấy mà thôi.

Thật buồn cười, tiền là vạn năng, có nó có thể mua được nhiều thứ, thế nhưng ở trong tay kẻ khác thì cũng chỉ là một tờ giấy bình thường mà thôi.

Hần nhướng mày, đối với hành vi vừa rồi của tôi có điểm bất mãn.

Tôi nhìn hần chớp mắt tựa như kẻ vô tội.

Tôi nghĩ quay trở lại bên hần —— cho dù có hối hận thì cũng không phải là chuyện của ngày hôm nay, để mai rồi tính.

Còn chưa mở miệng, người đã ngã xuống.

Trước lúc ngất xỉu tôi mơ hồ cảm thấy bụng đau nhức. Từ Dương Văn, một quyền này của anh thật lợi hại...

3. Chương 3

Hắn nói: “Tuệ Dương, cậu không phải hối hận.”

Tôi nhìn hắn —— cho dù hối hận cũng không phải là chuyện của ngày hôm nay, để mai rồi tính.

Chưa kịp mở miệng, người đã ngã xuống.

Trước khi ngất xỉu tôi mờ hồ cảm nhận một trận đau nhức ở bụng. Từ Dương Văn, một quyền này của anh thật lợi hại...

Tỉnh lại, thấy mình ở một nơi thật lạ, không biết là đã bị Từ Dương Văn cho người đưa tới nơi nào kêu trời trời không hay, kêu đất đất chẳng thâu.

Tôi nằm trên một cái thảm mềm mại, phía trên là Từ Dương Văn đang cúi nhìn.

“Lần này không phải là anh dọa tôi ngất như trước.” Tôi lên án: “Anh đánh tôi.”

Hắn lấy làm kinh hãi: “Tuệ Dương, cậu tưởng tôi đánh cậu sao? Nếu như tôi thực sự ra tay đánh, cậu cho rằng có thể tỉnh lại nhanh như thế hay sao, hơn nữa khi tỉnh lại toàn bộ người còn nguyên vẹn thể ư?”

Tôi ngây ngốc gật đầu: “Đúng, đánh người rồi còn đe dọa nữa.”

Từ Dương Văn ôn hòa cười: “Tuệ Dương, cậu mệt mỏi quá rồi.” Lúc hắn nói những lời này, ngữ khí cực kì nuông chiều, cực kì dịu dàng, tựa như là đối với tôi mà nói —— Tuệ Dương, cậu chẳng qua là vừa gặp ác mộng thôi.

Điều này làm cho tôi sợ, cảnh giác, ánh mắt căm tức nhìn hắn.

Hắn nói: “Người mệt mỏi, nên nghỉ ngơi nhiều một chút, tôi mang cậu đi nghỉ ngơi vài ngày.” Đưa cho tôi một chiếc điện thoại: “Gọi một cuộc điện thoại, nói cậu đi đâu đó cho đỡ buồn, trong vòng mấy ngày nữa không có về.”

“Đánh người, đe dọa, rồi giờ thì là bắt cóc, tôi sẽ kiện anh.” tôi dương nanh múa vuốt.

“Không gọi điện thoại cũng không sao.” Hắn làm tôi thấy sợ: “Tôi biết cậu bản lĩnh, tôi một kẻ tiểu nhân có mất tích thì cũng chẳng có ai kiện cáo gì. Nhưng mà cậu thì khác, nếu như không thấy cậu, người nhà cậu nhất định sẽ rất lo lắng, nói không chừng sẽ phí rất nhiều tiền.”

Tôi sững sờ hồi lâu nhìn hắn, thở dài một cái, đưa tay giật lại chiếc điện thoại.

Tay ấn số nhưng mắt vẫn không rời khỏi khuôn mặt dào dạt đắc ý của hắn, nghe có người “A lô” một tiếng.

“Mẹ, là con Tuệ Dương đây.” Tôi nói với giọng bình tĩnh.

“Tuệ Dương, gạo trong nhà vừa lúc hết, tối về nhà thì nhớ mua một bao nhé, ở cửa hàng dưới lầu đang có khuyến mại đấy, gạo Giang Tây mới, rất tốt...” mẹ tôi mở miệng liền nói liên hồi, nào thì củi gạo, dầu mỡ..

“Mẹ, hôm nay con không về nhà.” tôi nhỏ giọng, nhưng một chút, yên lặng liếc nhìn vẻ mặt đắc ý của Từ Dương Văn.

“Con bị Từ Dương Văn bắt cóc!!” tôi bỗng nhiên quay vào điện thoại hét to một tiếng.

Hét lên một câu, ngữ điệu nâng lên đến quãng 8, trung khí 10 phần, vang vọng cả trời đất, ở bên kia đầu dây chắc hẳn mẹ tôi chấn động tới ngất xỉu mất. Từ Dương Văn có bản lĩnh, lúc này cũng chẳng thể trở tay ngăn cản tin tức truyền đi.

Nghĩ tới vẻ mặt hắn tôi liền không khống chế được cảm xúc của mình.

Hét lên một câu kinh thiên động địa, sống chết tính sau, tôi đập máy, rất có dũng khí ngồi ở trên thảm, nhìn phản ứng của Từ Dương Văn.

Lúc này mà giết người diệt khẩu thì là điều ngu ngốc nhất, nếu như tôi mà biến mất, hẳn cho là có thể tránh không có liên quan sao?

Từ Dương Văn thật không có bỏ nhào vào mà bóp cổ tôi, hắn vẫn đứng nơi đó, mang dáng vẻ dở khóc dở cười.

“Tuệ Dương, là ai bắt cóc cậu?”

“Đương nhiên là một tên bỉ ổi tự cao tự đại mắc tâm bệnh hết lần này tới lần khác sai người tới bắt tôi, chả lẽ anh cho rằng tự tôi bắt cóc tôi chắc?” Trong thời gian ngắn, miệng mép tôi trở nên sắc bén rất nhiều.

Hắn bình tĩnh: “Tôi không có bắt cóc cậu, nếu như cậu muốn đi, liền có thể đứng lên đi ngay.”

“Sau đó từ sau lưng tôi sẽ đâm một phát?”

“Tôi không có khuynh hướng bạo lực.” hắn nói vô cùng thành thật thế nhưng tôi không tin.

“Đương nhiên, đương nhiên, so với đơn vị quân lính 731 của Nhật Bản, ngài đây vẫn còn cao hơn.”

“Cậu từ lúc nào coi mình là người bị hại thế.”

“Bệnh này như thế nào, anh hẳn nhiên phải rõ hơn tôi chứ?”

Suốt đoạn đối thoại, hai người lại như vui vẻ, thoải mái nói chuyện. Hắn bỗng nhiên nở nụ cười: “Tuệ Dương, tôi thích bộ dáng hiện tại của cậu..”

“Bộ dáng gì?” tôi ngây dại, hỏi hắn một câu. Tuệ Dương, Tuệ Dương, mày thật sự là thiếu sự tuyệt tình, cái này là chuyện tối kỵ ở đời.

“Là dáng vẻ hiện tại.” hắn hướng tôi lại gần, vuốt vuốt chóp mũi tôi: “Không phải suốt ngày chỉ nghĩ tới tiền, thì cũng là nghĩ tới đồ ngọt với hại người.. một lòng một dạ đối với tôi... chống cự.”

Tôi hoảng hốt trong nháy mắt, nhờ trời phù hộ mà rất nhanh liền tỉnh táo lại.

“Tôi hiện tại thực sự là không phải cả ngày chỉ nghĩ tới tiền.” tôi hướng hắn dùng lực đẩy ra: “Hiện tại điều quan trọng với tôi là học tập thật tốt, nhìn thấy sách báo đều phải đọc thật tốt.”

“A”

Tôi hưng hăng nói: “Quyển sách duy nhất bây giờ tôi xem là “The count of Monte Cristo.”! ”

Hắn cười to, cười đến khuôn mặt biến dạng, gần như là muốn lăn lộn dưới đất. Tôi bắt lấy cơ hội này, chạy vọt tới phía cửa, mặc kệ là ra làm sao, giờ tranh thủ chạy trốn cái đã.

Cho dù ngoài cửa có bao nhiêu vệ sĩ, Lý Tuệ Dương tôi đây cũng không thêm quan tâm!

Quả nhiên, vừa ra đến cửa có ngay một người phóng về phía tôi.

Một trận âm thanh xôn xao vang lên, tôi dụng rất nhiều kế đánh cho tên kia ngã lăn xuống đất.

Thật vất vả trấn tĩnh lại, nhìn lại, người mà mình vừa đánh chỉ là một thằng bé mà thôi, khuôn mặt xinh đẹp, thật sự không có giống vệ sĩ hạng nhất.

Nó liên tục: “Xin lỗi, xin lỗi, tôi không có trông thấy ngài.”

Người này thật là lễ phép, bị kẻ khác đụng phải thế nhưng lại hướng người ta xin lỗi.

“Ngài không có chuyện gì chứ?” nó nói.

Tôi nhìn lại toàn bộ mình rồi lắc đầu: “Không có việc gì.” Vừa định hỏi nó nơi này là nơi nào, làm thế nào để rời khỏi đây thì nó nói: “Y phục của tiên sinh.. mời ngài ở lại, để khách sạn giặt sạch rồi trả lại cho ngài sau.”

Khách sạn? Tôi vẫn cho rằng nơi này là sào huyệt cướp bí mật nào đó của Từ Dương Văn.

Tôi đứng lên nhìn xung quanh bốn phía, đập đập đầu.

Chết tiệt, chết tiệt, đây đúng là cái khách sạn lớn ở phía đông đối diện với nhà tôi mà, lúc trước không có để ý, giờ nhìn ra ngoài cửa sổ mới phát hiện, nóc nhà tôi ở ngay trước mắt kia.

“Lúc cậu ngất xỉu, tôi nghĩ đem cậu về nhà, thế nhưng nhà cậu chẳng có ai cả.” kẻ đầu sỏ đứng ở bên cửa, bốn cột: “Lúc đó mẹ cậu chưa có về nhà.”

Rõ ràng là sắp đặt!

Tôi then quá hóa giận, xem chút nữa thì xông lên mà cắn chết hắn. Nhưng mà trong lòng biết rõ người này nên không dám khinh động. Ánh mắt như kiếm đâm hấn hàng nghìn hàng vạn dao, mặc lại cái áo khoác, tôi oán hận bỏ đi.

Ngực vừa đau vừa tê, nghĩ tới mình chịu oan ức nhiều như thế, lại còn bị hấn trên đầu, ngẩng mặt lên trời thở dài, tìm một cái đỉnh núi nào cao cao nhảy một phát xuống cho xong chuyện.

Nhưng ở sâu trong thâm tâm, lại như có một tia mừng rỡ nghĩ rằng trong lòng Từ Dương Văn là có chút địa vị, khiến hắn quan tâm, khiến hắn không chịu buông tay.

Dọc đường đi cứ tự thấy ghét thấy xót xa, khóc một hồi rồi lại thở dài một hồi, thở dài rồi lại ngẩn ngơ nghĩ nghĩ cứ như người điên vậy.

Lý Tuệ Dương, may thực sự là hết thuốc chữa rồi. Tôi mắng chính mình: Quên hắn đấy may ngã như thế nào rồi sao, làm sao có thể có lần thứ hai hắn đưa cho mày cái thang để trèo lên chứ?

Về đến nhà, còn chưa lấy chìa khóa ra, cửa lập tức mở, bên trong như có người đang vội vàng chờ tôi.

Mẹ vẻ mặt kinh hoảng: “Tuệ Dương, con làm sao vậy?” Bà dường như rất lo lắng: “Con mà 5 phút nữa không có về, thì mẹ sẽ gọi điện thoại báo cảnh sát đấy.”

Tôi không nói gì, bước vào cửa.

“Con nói chuyện đi! Bị kẻ nào bắt cóc hay là xảy ra chuyện gì?”

Tôi kinh ngạc: “Bị ai bắt cóc? Có chuyện gì thế?”

“Là con gọi điện thoại, nói bị một người tên Từ Dương Văn bắt cóc còn gì.”

Tôi nhíu mày suy nghĩ: “Không có mà mẹ, ngày hôm nay căn bản là con không có gọi điện thoại về mà.”, rồi lại cười hỏi: “Mẹ, hiện tại nhiều kẻ buồn chán không có chuyện gì làm lắm, chúng chuyên môn gọi điện để trêu người, mẹ bị lừa mà còn không biết.”

Mẹ tôi hồ nghi: “Không thể nào? Như thế nào lừa mà biết cả tên của con, lại còn giọng cũng..”

Tôi thật xấu xa, khiến cho mẹ phải suy nghĩ nhiều thế: “Nói không chừng là em con cùng bạn nó xảy ra chuyện gì đó.”

“Hừ thật không hiểu chuyện gì nữa, chỉ là nói đùa thôi sao? Chờ nó trở về..”

Tôi cười thâm, trốn vào phòng.

Cơm tối cũng không ra ăn, tôi ở trong phòng ngồi niệm —— Đức mẹ Maria với Quan Thế Âm bồ tát, hãy khiến con quên Từ Dương Văn đi, Đức mẹ Maria với Quan Thế Âm bồ tát, hãy làm cho Từ Dương Văn vĩnh viễn không thể quên được con.

Vừa mới niệm xong lần thứ 1001 thì điện thoại reo.

“Tuệ Dương, là tôi.”

Này mới chỉ có niệm đùa như vậy mà liền linh nghiệm một nửa, Từ Dương Văn thực sự không quên được tôi.

“Tôi vừa báo cảnh sát, nói nơi này có kẻ điên chuyên quấy rối điện thoại, hiện tại, anh mà nói một câu, liền bị ghi âm lại, sau này lấy đó làm bằng chứng để khởi tố đấy.”

Hắn cười nhạo: “Tôi cũng không nghĩ lãng phí thời gian, chỉ là..” Hắn chậm chậm nói: “Tôi nơi này có một cái xe máy cũ kĩ không có chủ, không biết là phải xử lí thế nào.”

Tôi rất muốn hét to vào mặt hắn, muốn biến hắn thành đồ cúng tế, nhưng mà đáng tiếc, kẻ nghèo thì chỉ có thể mơ ước mà thôi.

“Đó là xe của tôi.”

“Thật không? Trên xe không có viết tên của cậu.”

“Từ Dương Văn, thật không ngờ anh sẽ nói như đứa trẻ vô học như vậy.”

Hắn hỏi: “Tuệ Dương, trong lòng, trong mắt cậu, tôi cho tới bây giờ chưa bao giờ là người tốt cả.”

Tôi nhanh chóng đáp lại: “Sai rồi, cũng không phải là như vậy.”

“Thật không?”

Tôi nắm lấy vạt áo, là yêu hắn như mạng sống của chính mình, như thế bảo sao có thể nói ra được đây.

Hắn đợi, rồi lại yếu ớt thở dài: “Tuệ Dương, cậu hận tôi.”

“Không, Từ Dương Văn, tôi hận chính mình.”

“Hận chính mình? Vì sao?”

“Bởi vì.. bởi vì..” tôi bỗng nhiên dập máy, trùm chăn qua đầu mà khóc lớn.

Bởi vì tôi thiếu kiên cường, bởi vì tôi không đủ tuyệt tình, bởi vì tôi sau khi bị anh lừa dối xong vẫn còn nghĩ tới những dịu dàng của anh.

Bởi vì.. Lý Tuệ Dương.. còn yêu Từ Dương Văn.

Khóc lóc một ngày một đêm, ngày hôm sau vác cái bàn mặt với cái mũi hồng hồng xuống lầu, phát hiện ra trước cửa có một chiếc xe máy cũ nát.

Không có tổn hao gì, các tính năng vẫn đầy đủ.

Tôi không có chỗ khách đi mà lái xe đi dạo một ngày một đêm, đến trường đề Châu Giang thì dừng lại, ngồi xuống bên bờ.

Có một người đi đến, ngồi xuống cạnh tôi.

Hắn nói: “Tôi đi theo cậu cả ngày.”

“Thì sao, tôi không thuê anh theo tôi, hơn nữa, tôi thuê không nổi.”

Từ Dương Văn thất thần một hồi: “Tôi sợ cậu trong lòng nghĩ quẩn.”

Tôi quay đầu, cắn răng theo dõi hắn.

Hắn nhú mào, đưa mắt nhìn tôi: “Tôi sợ cậu nhảy sông.”

Tôi không có nhảy sông, nhưng mà xác thực là nhảy —— như thỏ, nhảy dựng dựng lên.

“Hãy chấm dứt việc này đi!” ngón tay tôi gần như chỉ thẳng vào mũi hắn: “Anh cho là có thể gạt tôi được nữa sao? Lý Tuệ Dương này mà tin anh một lần nữa, thì sẽ chết trong lòng Châu Giang kia!”

Hắn sắc mặt trắng nhợt, dường như có chút khấn trương, đứng lên mơ hồ ngăn trở tôi tiến lại gần bờ sông.

Cái tên ngốc này, thực sự cho là tôi sẽ đi nhảy sông.

Tôi không muốn để ý đến hắn, liền quay đầu đi.

Cho rằng hắn là kẻ tự đại da mặt dày, nhất định là sẽ ngăn cản tôi. Trong lòng nghĩ làm sao thoát khỏi ngăn cản của hắn, mắt nhìn thấy hai người cảnh sát đang tuần tra, chuẩn bị cao giọng kêu cứu.

Thế nhưng không nghĩ tới hắn như kẻ mất hồn nhìn tôi rời đi, trong mắt lộ ra vẻ nhớ nhung khiến trong lòng tôi một trận tê rần.

Lý Tuệ Dương ngu ngốc này, mào bị tên đó lừa gạt còn chưa đủ sao?

Tâm tư rối loạn, tôi ngay cả xe cũng không đi, phăm phăm đi phía trước, quyết không quay đầu lại.

Cứ ngây ngốc như thế về đến nhà, mẹ nói: “Thế nào rồi, bảo con mua gạo, hôm nay lại quên?”

Tôi không trả lời, bước vào phòng, nhào tới bên giường.

Niệm 1001 lần câu —— Đức mẹ Maria với Quan Thế Âm bồ tát, hãy khiến con quên Từ Dương Văn đi, Đức mẹ Maria với Quan Thế Âm bồ tát, hãy làm cho Từ Dương Văn vĩnh viễn không thể quên được con.

Ngày hôm sau xuống lầu, xe máy lại được để trước cửa.

Tôi đi vòng qua nó, tựa như nó là ôn thần.

Cái xe kia, chắc chắn đã bị Từ Dương Văn hạ độc rồi, chỉ cần chạm một cái hồn của tôi sẽ bị bắt đi mất.

Không mở sạp báo, cũng không chờ khách, tôi tạm thời không làm việc, đi dạo lung tung.

Mặc vào người bộ trang phục mỏng, khiến cho vóc dáng như muốn phô hết ra ngoài, tôi muốn đi —— tìm một thiên đường.

Ngày đó ngồi ở giữa trung tâm quán bar này ngậy ngốc một ngày đêm. Gọi một tách cà phê mà ngồi từ sáng sớm tới chiều muộn.

Nhân viên ở đây túm năm tùm ba lại khe khẽ nói nhỏ sau lưng, tôi nghĩ:

Nếu bọn họ yêu cầu tôi tính tiền, thì tôi sẽ trả tiền rồi rời khỏi đây.

Tôi sẽ cho bọn họ 137 đồng là tiền boa.

Đó chính là lúc tôi quên Từ Dương Văn.

Tôi thực sự phục sự nhần nại của nhân viên trong quán này, bởi bàn vẫn chưa có ai tới đuổi tôi cả.

Có một người tới.

Y như chủ nhà chủ động ngồi trước mặt tôi.

“Tôi ngồi ở chỗ này không phiền cậu chứ?” Y hỏi.

Tôi ngẩng đầu nhìn y, bật cười.

Lại là một kẻ khí phái nam nhân đầy người, có phải hay không tôi rất hấp dẫn mấy kẻ đồng tính.

Tôi lạnh lùng nhìn: “Anh không phải là muốn mời tôi ăn cơm đây chứ?”

Ánh mắt y, tôi rất quen —— tại nơi này, tình cảnh này, tôi đã từng đi theo một kẻ.

“Tôi đang có ý này.”

“Anh là ai?”

“Tôi họ Trương.”

Tôi hỏi: “Anh không phải tên Dương Văn chứ?”

Y sững sốt, cười khê: “Tôi là Trương Bành, vì cái gì cho rằng tôi là Trương Dương Văn?”

Tôi như ăn phải mê dược đối với y cười ha ha: “Chỉ cần anh không phải là cái gì Dương Văn, tôi liền đi theo anh.”

Tôi bị y nắm tay, kéo ra khỏi quán.

Vẫn như cũ, đều không phải tôi bỏ tiền, 137 đồng tiền boa tôi chuẩn bị vẫn nằm trong túi tôi. Bước ra đến cửa, hắn là lúc tôi —— quên Từ Dương Văn.

Thế nhưng ông trời lại không chiều lòng người, bị một kẻ vừa mua mình đưa tới trước cửa biệt thự, thì có một chiếc Ferrari đỏ đi đến bay cát bay đá, thiếu chút nữa là đụng trúng tôi dừng lại.

Từ Dương Văn từ trên xe bổ xuống, kéo lấy tay tôi.

“Cậu điên rồi sao?” hắn hét to

Tôi bình tĩnh như thường: “Anh mới là điên.”

Hắn chỉ vào Trương Bành: “Cậu có biết hắn là ai không?”

“Trương Bành.”

“Hắn không phải là người tốt, Tuệ Dương.”

Trương Bành ở một bên nhàn nhã ngắt lời: “Từ Dương Văn, anh không nên ở bên ngoài kích động thế.”

Hắn không để ý tới Trương Bành, cầm lấy tay tôi nói: “Tuệ Dương, hắn tiếp cận cậu là có mục đích.”

Tôi cười với hắn: “Từ Dương Văn, người nào tiếp cận tôi thì không có mục đích? Là anh sao?”

“Hắn là muốn lợi dụng cậu trả thù tôi.”

Tôi quay đầu sang nhìn Trương Bành.

Trương Bành đối tôi cười tủm tỉm, nhún vai, không phủ nhận cũng không thừa nhận.

Vì vậy tôi quay qua Từ Dương Văn nói: “Thật tốt, tôi cùng Trương Bành là có chung mục đích. Tuy rằng tôi cũng không biết hắn làm gì với tôi mà có thể khiến anh không dễ chịu.”

Trương Bành nhận được sự hỗ trợ liền nắm lấy tay phải tôi: “Tuệ Dương, chúng ta vào đi thôi.”

Tôi gật đầu: “Được.”

Thế nhưng Từ Dương Văn nắm tay trái của tôi không buông.

“Xin anh buông tay, tôi phải vào trong.”

Những lời này hiệu quả nếu như hai tay Từ Dương Văn không nắm chặt lấy tay tôi hơn.

Sau đó — Trương Bành hai tay cũng quán chặt lấy tay tôi.

Lý Tuệ Dương tôi từ bao giờ trở nên như thế này vậy?

Bị hai tên đàn ông cao to một trái một phải tranh giành, cảm giác cũng không có tốt như trong tưởng tượng. Điều này khiến tôi nghĩ lại câu truyện trước đây, có một Huyện lệnh cũng dùng phương pháp này để quyết định xem ai là mẹ của một đứa trẻ. Cho tranh giành nhau, ai buông tay trước thì là mẹ của đứa bé. Bởi vì tranh đoạt khiến đứa trẻ bị đau, người mẹ thật sự sẽ không cam lòng.

Trời có mắt hay không, cho tôi một cơ hội xem người nào đó thật lòng?

Vì vậy tôi ra vẻ đau khổ, tựa hồ như bị hai người xé ra đến nơi.

Người đầu tiên buông tay là Từ Dương Văn.

Hắn lấy làm kinh hãi, buông tay tôi ra nhìn, dường như có chút áy náy.

Trương Bành nhân cơ hội này cầm tay kéo tôi vào trong.

Cửa đóng lại, tôi dờ ra nhìn Từ Dương Văn dần dần bị che khuất.

Trương Bành nhìn qua cửa sổ đến chỗ Từ Dương Văn đang thất thần.

“Tôi kì thực là kẻ thù không đội trời chung của Từ Dương Văn.” Y nói: “Cậu có biết không, gia đình làm ăn thì không thể nào không có kẻ thù. Tôi với hắn từ nhỏ tới lớn, Trương gia cùng Từ gia, đều là như thế.”

Tôi mặt không chút thay đổi, gật đầu: “Ồ..”

“Dường như đó đã thành thói quen, chỉ cần hắn không thoải mái, tôi liền vui vẻ.”

Tôi gật đầu: “A..”

Tôi ngồi ngây ngốc mất mấy giây, y nhẹ nhàng nói: “Tôi cho cậu mượn một căn phòng khóc đi.”

“Cảm ơn..” tôi nhẹ giọng.

Bước vào căn phòng Trương Bành cho tôi mượn, y đứng ở ngoài cửa: “Tôi đã nghĩ mình sẽ là người đầu tiên buông tay.”

Tôi sững sờ.

Miệng y nhếch lên: “Không nghĩ tới Từ Dương Văn nhanh tay như vậy, khiến tôi tính toán không được.” Trong giọng y không biết là bội phục hay là đáng tiếc.

Tôi run run hai vai, nở nụ cười, một bên cười, một bên xoay người đóng lại cửa phòng.

Đóng cửa, “tí tách”, nước mắt liền chảy xuống mặt.

Như vậy qua một đêm, sớm hôm sau bước ra cửa, hai con mắt đã sưng đỏ.

Trương Bành ngồi ở phòng khách hướng tôi nói lời từ biệt: “Sau này nếu cần một phòng thì đừng ngại trở lại đây.”

Không tiễn khách, thật là không có lễ phép gì cả.

Vừa ra khỏi cửa, liền thấy Từ Dương Văn đang ngồi ở bậc thang ngoài cửa đứng bật dậy. Con mắt hấn dĩ nhiên cũng sưng đỏ, hơn nữa dường như còn đỏ hơn cả tôi.

Hai đôi mắt giận dữ nhìn nhau....

Tôi mặc kệ hấn, bước lên xe hấn, ngồi ở ghế phụ lái.

Tôi nói: “Tôi muốn đi Châu Giang.”

Hấn như hầu hạ thần, liền đưa tôi tới trường đê.

Gió sông thật nhẹ nhàng khoan khoái, ở trên trường đê này thật sự là nơi đáng hưởng thụ của con người.

Chúng tôi cứ đứng ngắm cảnh sông, chờ đến không nói.

“Từ Dương Văn, anh có biết bơi không?” nhìn xuống dưới sông, tôi hỏi.

Hấn ngạc nhiên, ngẩn ngơ, cũng như tôi nhìn sông Châu Giang cuộn cuộn.

Không đợi hấn trả lời, tôi cởi áo, tựa như con bướm hòa mình vào dòng sông.

“Bùm” một tiếng, trong cơ thể không có chỗ nào có thể phát tiết, liền được dòng sông khai mở. Tôi nghe có người hô: “Có người rơi xuống nước! Cứu!”

“Cứu người!”

“Cứu!”

...

Không nên cứu tôi.. Nếu như anh không phải là Từ Dương Văn thì đừng có cứu tôi..

Nước mắt tôi ở trong lòng sông hòa vào trong nước.

Bên cạnh “Ủm” một tiếng tung lên bọt nước lớn.

Tôi trông thấy một dáng đáp quen thuộc, bên người liền di chuyển.

Trong lòng kích động, không rõ ràng tình trạng hiện tại. Tôi ôm chặt lấy hấn, tưởng như từ nay về sau ở trong dòng sông này, khiến thế gian này ca tụng không thôi.

Hấn muốn đối với tôi nói cái gì, đáng tiếc vừa mở miệng, nước liền tràn vào miệng, vào bụng hấn.

Từ Dương Văn bắt đầu giãy dụa, tay chân hoảng loạn, mà càng loạn thì uống nước càng nhiều.

Chết tiệt! Cái kẻ từ trước tới nay không gì là không làm được hấn nhiên lại không biết bơi.

Tôi thở dài, bơi vòng qua phía sau, túm lấy cái cổ hấn, đẩy mặt hấn nổi lên trên mặt nước, chậm rãi đưa về bên bờ.

Lúc trở lại bên bờ, tiếng vỗ tay vang lên như sấm, rất nhiều người vươn tay ra kéo chúng tôi lên.

Tôi hỏi: “Ngài gặp nạn trên biển có phải hay không là hoàng tử?”

Hắn nói: “Vậy người đích thị là mỹ nhân ngư của ta.”
“Mỹ nhân ngư thì kết cục có cái gì tốt, còn kém hơn cả cô bé lọ lem.”
Bốn mắt chạm nhau, giao triền hồi lâu.
Hắn cả người ướn sững, thở dài một tiếng, giơ cánh tay ướn nhẹ kéo tôi lại gần.
Tôi biết không hẳn là tôi tha thứ cho hắn.
Thế nhưng tôi ở trong lòng hắn lại khóc đến kịch liệt như vậy, khóc đến nỗi như quên đi tất cả.

4. Chương 4

Thu dọn quần áo, tôi trở lại bên cạnh Từ Dương Văn.
Phép màu có trở lại tôi cũng không còn quan tâm nữa.
“Trên thế giới này, tìm khắp cũng sẽ không thấy được người yêu anh như tôi.” Tôi cầm hành lí đứng ở trước cửa biệt thự, hướng hắn chăm chú nói.
“Tôi biết.” Hắn cầm lấy hành lí của tôi, một tay nắm lấy tay tôi kéo vào cửa.
Không còn là Lý Tuệ Dương coi trời bằng vung, cũng chẳng còn một Lý Tuệ Dương kiêu ngạo, giờ chỉ còn là một tên ngốc mà thôi.
Tôi đã từng rất rất quen thuộc với mọi chuyển động trong căn phòng này, ánh mắt rơi tại trên giường.
Hắn nói: “Cậu đi rồi, cũng không có ai khác từng nằm qua trên đó.”
“Anh thì sao?”
Hắn không có nói gì, tiến lên kéo tôi lại gần, ở trên gáy tôi gửi gửi liên tục.
“Tôi không biết là anh lại dùng phương pháp này để kiểm tra, mũi của anh thật sự là rất thính?”
Hơi thở hắn phả trên cổ tôi: “Chỉ có cậu ở trên người mới có mùi vị như vậy mà thôi.”
Hắn tùy tiện nói một câu, khiến tôi rối bời một trận.
Đêm đó, tôi nằm trong lòng hắn, học dáng vẻ kia thưởng thức mùi hương trên người hắn.
“Nếu không biết bơi, vì sao lại nhảy xuống?”
“Tôi không nhảy thì cậu sẽ chết trong đó.”
Không sai, nếu như hắn không có nhảy xuống, tôi sẽ trầm mình vào dòng sông đó.
Tôi hỏi: “Xảy ra nhiều chuyện như vậy, anh có hối hận không?”
“Tôi không hối hận.” Đôi mắt hắn dịu dàng khiến tôi tình nguyện chết chìm trong đó, hắn nói: “Tôi yêu cậu.”
Không hối hận cái gì?
Không hối hận gặp tôi?
Không hối hận vì đã đạp tôi rơi từ thiên đường xuống?
Hay là, không hối hận vì đã yêu tôi?
Tôi không hỏi, tôi đã nghe được ba chữ kia từ hắn. Như vậy là đủ rồi, Lý Tuệ Dương không có lòng tham.
Sau đó vài ngày, cùng Từ Dương Văn dự một buổi tiệc rượu, tại đây gặp được một người quen.
Liếc Từ Dương Văn một cái, Trương Bành mới quay đầu sang mỉm cười với tôi: “Xem ra gian phòng tôi cho cậu mượn rất có hiệu quả.”

“Không sai, mỗi gian phòng đều thật giống nhau, nếu một ngày nào đó mà không đi ra thì sẽ chết ở bên trong đó.”

“Đáng tiếc, tôi cứ nghĩ rằng cậu sẽ tới bên cạnh tôi, dù sao lúc đó tôi ở phòng khách, cách cậu cũng gần.” y lắc đầu, chặc chặc hai tiếng.

“Đáng tiếc là tôi quen biết với Từ Dương Văn trước.”

“Không sai không sai, Từ Dương Văn xác thực là hay cùng tôi đấu đá, nhưng anh ta thật sự là một đối thủ tốt.”

Tôi với y, hai người coi Từ Dương Văn không tồn tại, hẳn cũng thật lợi hại, thần sắc không đổi, an nhàn tựa như tôi với Trương Bành đang thảo luận một đề tài nào đó không có liên quan đến hẳn.

Tôi nói: “Trương Bành, nếu như không có Từ Dương Văn, anh sao lại muốn tôi đến bên cạnh anh chứ?”

Trương Bành sắc mặt nghiêm chỉnh: “Tuệ Dương, cậu sai rồi.”

Tôi không nghĩ là y sai chỗ nào, chỉ là giật nhẹ tay Từ Dương Văn, quay qua nói với Trương Bành: “Trương Bành, hẹn anh lần sau nhé, lúc đó nhớ hãy gọi cả họ tên tôi.”

Hắn cười khở: “Tôi đã coi cậu là bạn bè.”

Tôi khoa trương cười, cùng Từ Dương Văn rời đi.

.
. .
.

Ngày qua ngày điên cuồng hoan lạc.

Tôi bắt Từ Dương Văn không ngừng nghe tôi nói —— Lý Tuệ Dương yêu Từ Dương Văn. Sau đó lại bắt hẳn nói không ngừng —— Từ Dương Văn yêu Lý Tuệ Dương.

Hắn cũng không hề thấy phiền toái, hết lần này tới lần khác thỏa mãn yêu cầu của tôi.

Chúng tôi đi du lịch khắp nơi, ở chốn đông người mà dựa vào nhau, không thêm để ý đến ánh mắt người khác.

Những gì đã mất đi, tôi muốn tìm lại.

Tìm được rồi tôi muốn nói cho mọi người biết.

Tôi mưu kế chiếm lấy tình yêu của Từ Dương Văn, từng chút từng chút một, tất cả đều là của tôi.

Đều là của tôi hết.

Đều là của tôi..

.
. .
.

Hôm nay về nhà thăm mẹ, tiện tay đưa cho bà một cái hộp.

“Cái gì vậy?” Bà hăng hái mở hộp ra, ngây người.

Lúc nghèo túng thì bán đi mấy thứ đồ trang sức, giờ tôi chuộc lại, để tại trong cái hộp này.

Mẹ tôi nhìn cái hộp, tựa như muốn khóc, mắng: “Nói nhiều, già rồi thì còn muốn mấy thứ này làm gì chứ?”
Cầm lấy một cái vòng tay bạch kim mà ngày xưa mình thích nhất, bà so so với cổ tay, vừa khóc vừa cười, oán giận nói: “Có tiền mua cái mới cũng được, mấy cái này... cũ rồi còn cố ý chuộc lại làm gì.”

Tôi ngồi một bên, sâu sắc ngắm nhìn khuôn mặt quen thuộc kia.

“Mẹ, con rất xin lỗi.”

Tôi từng để người ngồi đối diện mình đây thất vọng, đã từng nghĩ vứt bỏ cái gia đình này, từng có những phỏng đoán không tôn trọng đối với họ.

Tôi nghĩ tới Từ Dương Văn, tới buổi tối đầu tiên đó hẳn nói câu: Tôi xin lỗi.

Những suy nghĩ như vậy cứ quanh quẩn mãi trong đầu, có phải hay không tâm tình của tôi hôm nay cũng giống hẳn ngày đó.

Bữa cơm gia đình hương vị thật ngọt ngào, em trai cũng dẫn bạn gái về nhà khiến mọi người trong nhà được một phen bình phẩm, dựng tôi thấp một cây nến, bầu không khí dần dần trở nên ấm áp.

.
. .
.

Ngày mai là sinh nhật của Từ Dương Văn, dĩ nhiên là phải chuẩn bị tiệc rượu long trọng mời mọi người tham gia. Kể làm ăn rồi cuộc toàn là một lũ dối trá, ngay cả Trương Bành cũng có thiệp mời.

Gió đêm khê thổi, tôi dừng lại một sạp hàng bên đường.

“Rất rẻ đấy, 25 đồng một cái.” chủ sạp hàng rong này không ngừng giới thiệu.

Tôi bật cười, 25 đồng? Quả thực là giá trên trời. Lúc trước cũng bán hàng rong thế này khiến tôi đối với giá cả những thứ này cũng nắm rõ như lòng bàn tay. Thế nhưng tôi cũng không có nói cái gì, chọn mua lấy một cái móc chìa khóa khéo léo.

Thế giới này, cần gì phải hiện thực như thế.

25 đồng cũng có thể khiến người này vui vẻ cả ngày, còn có thể về nhà nói với già trẻ trong nhà rằng —— tôi hôm nay gặp một thằng ngốc, cái móc chìa khóa 10 đồng lại có thể bán được với giá 25 đồng,, ai, biết thế thì nói rằng 100 đồng có phải tốt hơn không.

...

“Hứng thú với cái loại này, thật khiến người ta khó có thể suy nghĩ.”

Kích động chạy đi tìm Từ Dương Văn, đi tới trước cửa trong lòng chợt nảy lên một cái, lấy chìa khóa mở cửa sau, kiễng đầu ngón chân, tôi lúi vào trong một góc, dự định hù dọa hẳn cho đến đau tim luôn. Không nghĩ tới là nhà có khách, Từ Dương Văn đang cùng mấy người bạn ngồi tại phòng khách nói chuyện.

Tôi không làm gì, cũng không từ phía sau nhảy ra hù hẳn, mà chỉ trốn ở cửa, vênh tai lên nghe trộm.

Có người nói: “Không sai, bỗng nhiên có một kẻ mình cảm thấy hứng thú, thật sự là phải nhìn một cái.” Mấy người khác đồng thời cười phá lên.

Từ Dương Văn cũng cười nói: “Tôi biết, các cậu chẳng qua cũng là tới dò hỏi tôi xem thực hư thế nào, có vấn đề gì, hỏi thẳng là được, vì sao phải châm chọc thế.”

Một người nữa hỏi: “Gần đây có lời đồn đại thiếu gia đây là bị một người nào đó ưa nhìn vây làm cho khổ không thoát thân được, có đúng hay không?”

Tim nhất thời nảy lên, lỗ tai càng ngày càng cố căng ra.

Từ Dương Văn thật lâu không có trả lời, tôi đợi đến bức mình, gần như đến lúc tôi chịu không nổi nhảy ra tóm lấy hẳn thì hẳn trả lời.

“Cái người này rất đặc biệt, tôi đối với người đó thực sự là có hứng thú.”

“A? Đặc biệt chỗ nào?”

“Từ trên trời rơi xuống, lòng khi nào như sắp chết thì liền có trò vui để xem.” Từ Dương Văn nói: “Người đó rơi xuống, tuy rằng đáng thương, nhưng lại không đáng ghét.”

Tôi sững sờ ở phía sau cửa.

Có người cười khê: “Xem ra có người trong lòng tràn đầy bức bối, tổn không ít tâm tư lừa người ta. Tính tình của cậu, lẽ nào là muốn thấy kẻ đó rơi một lần nữa mới được.”

Tôi ngừng thở, đợi chờ Từ Dương Văn đưa ra một đáp án.

Nếu như hắn nói “Đúng” tôi liền nhảy ra đâm hắn một dao. Nếu hắn nói “Không phải” tôi cũng sẽ nhảy ra một dao đâm chết cái tên bại hoại bụng dạ khó lường đó, rồi sau đó sẽ cùng Từ Dương Văn hắn ôm lấy nhau mà chết.

Từ Dương Văn không có trả lời, phải tinh tế lắm mới nghe thấy được vài tiếng cười.

Tiếng cười đó khiến tôi lạnh đến thấu tim, tựa hồ như đang ở 18 tầng địa ngục, từ đầu đến chân phát lạnh, chịu không được rung mình một cái.

Nghĩ muốn hét ra một tiếng, rồi vật vờ ở nơi nào đó mà khóc đến không thở được, thế nhưng tim mãi tôi cũng không có nghe thấy thanh âm của chính mình.

Như người mộng du rời khỏi nơi đó, Từ Dương Văn bọn họ dường như nói chuyện đến say mê, căn bản không có phát hiện ra bóng dáng của tôi.

5. Chương 5

Trong sách có ghi rằng trạng thái của người du hồn và tâm thần hoảng loạn là giống nhau, đều mất đi ba hồn bảy vía, Lý Tuệ Dương tôi hôm nay đã nếm trải.

Chân bước theo mách bảo của lí trí, chung quanh hỗn loạn, tôi lảo đảo bước đi trên đường, rồi mơ mơ màng màng lên một chiếc taxi, mơ hồ nói địa chỉ, đến nơi liền đưa cho tài xế 100 đồng rồi xuống xe.

Tỉnh táo lại, đã đứng ở trước cánh cửa có chút ấn tượng.

Chủ nhân ngôi nhà dường như có việc muốn ra ngoài, khi mở cửa thấy tôi liền ngơ ngác, có chút ngạc nhiên không nhúc nhích: “Lý Tuệ Dương?”

Tôi giống như đang ở trong nước, cứ chìm nổi chìm nổi, thế nhưng nói vẫn còn rất rõ ràng. Tôi hỏi: “Trương Bành, anh là đối thủ của Từ Dương Văn đúng không?”

Trương Bành cười rộ lên: “Cái này không sai. Chúng tôi trời sinh đã là oan gia.”

Tôi không để ý tới dáng vẻ y, trực tiếp hỏi: “Có phải nếu anh ta không thoả mái thì anh sẽ cảm thấy vui vẻ?”

“Đúng.”

“Được, tôi có một cách, khiến anh ta rất rất rất không thoả mái.”

Trương Bành kinh ngạc nói: “Cậu không phải là có ý định rời xa Từ Dương Văn tới ở cùng tôi chứ?”

“Tôi nghĩ là anh sẽ chào đón tôi.”

Y liếc mắt nhìn tôi từ trên xuống dưới: “Cậu chừng nào thì qua?”

“Bây giờ..” tôi ngông nghênh đẩy y sang một bên rồi đi vào trong, nhìn qua sắp xếp bên trong, một lần nữa lại trở lại đứng trước mặt Trương Bành: “Là hiện tại.” Nắm lấy ống tay áo hắn kéo vào cửa, tôi đi ngay phía sau, đóng lại cánh cửa lớn.

Tôi kéo Trương Bành ném tới trên giường rồi trốn vào trong lòng y.

Trương Bành đẩy tôi ra: “Này, cậu không chịu kể gì với tôi, lại muốn ở đây, có phải là muốn cố tình làm khổ tôi?”

Ai thêm cơ chứ!

Tôi hung hăng trừng hấn, trách không được người này có đủ tư cách làm đối thủ của Từ Dương Văn, xấu xa, vô sỉ, hạ lưu, đề tiện giống hệt nhau —— ngoài ra còn có quyền thế.

Càng nghĩ càng tức giận, xoay người ôm chặt cái chân, chiếm luôn một nửa cái giường.

Trương Bành cũng không để ý gì tới tôi, lấy một cái chăn khác rồi cũng đi ngủ.

Ngày hôm sau, tôi bị Trương Bành túm lấy, cùng y đến bữa tiệc của Từ Dương Văn.

Chủ nhân của bữa tiệc hình như có một đêm không ngủ, con mắt sưng đỏ, trông thật tiều tụy. Đường như không gặp tôi một đêm đã trải qua sầu khổ nhất thế gian, mất đi lạc thú ở đời. Thấy tôi cùng với kẻ thù tươi cười lại gần, vẻ mặt hấn lại càng kinh ngạc cùng thất vọng.

“Tuệ Dương, vì sao cậu phụ tôi?” lời lẽ cũ rích như trong phim, lời này của hấn làm trò cười cho mọi người có mặt ở đây, hấn nói với vẻ tình thâm ý trọng.

Tôi cũng tự nhiên diễn vai kẻ phụ bạc: “Chuyện tình cảm, không thể miễn cưỡng được.”

Trương Bành quay đầu sang nhìn tôi, bỗng nhiên cười to, kiêu ngạo cùng cực. Tôi cũng biết, y hiện tại là thật sự khoái chí.

Mười người hiểu rõ nội tình thì đến chín người trong lòng đều nói —— này Lý Tuệ Dương thật là đồ đề tiện, họ Trương này cũng thật tốt tùy tiện. còn họ Từ này thật là mất mặt.

Sau ngày ấy tôi theo Trương Bành, ngủ giường của y, ăn cơm của y.

Cũng không có bao nhiêu thay đổi, áo cơm vẫn như cũ không phải lo, sinh hoạt thì vẫn như thường, xa xỉ.

Trương Bành cùng Từ Dương Văn quyền thế người tám lạng kẻ nửa cân, khó có thể so sánh được, tôi không cần lo lắng mình bị trả thù, cũng không phải lo lắng cho người nhà.

Chỉ cần có khả năng là sẽ gặp Từ Dương Văn, Trương Bành chắc chắn sẽ mang tôi theo. Một hôm, tôi xuất hiện trong một bữa tiệc, một người cũng biết tôi tới hỏi: “Lý tiên sinh, cậu cũng tới? Như thế nào không gặp Trương tiên sinh?”

Không đợi tôi trả lời, Trương Bành tới.

Như hình với bóng, Trương Bành với Lý Tuệ Dương đã trở thành một đôi được mọi người biết đến trong giới này.

Từ Dương Văn cũng là người nổi danh trong giới, hấn hiện tại được danh là kẻ si tình, có người nói bằng cái dáng vẻ này của hấn đã bắt được bao nhiêu tâm của những cô gái chàng trai còn ngây thơ, bị hấn làm cho tan nát trái tim.

Mọi người đều nói: Tầm chân tình kia thật đáng tiếc, cái kẻ họ Lý kia thì có cái gì tốt chứ, việc gì mà cứ phải một lòng với hấn như vậy.

Hễ cứ gặp tôi, Từ Dương Văn lại hỏi: “Vì sao?”

Hấn nhìn sâu vào mắt tôi, tràn đầy vẻ kích động cùng áp lực, trầm hỏi: “Vì sao? Vì sao?”

“Vì sao? Tuệ Dương, vì sao lại như vậy?”

Mỗi lần tôi đều trả lời: “Từ Dương Văn, không nên hỏi vì sao, anh lúc đầu lấy lại hết phép màu của tôi, tôi cũng không có hỏi nhiều như thế.”

Trương Bành thường đứng ở phía sau, mắt lạnh nhìn hết lần này tới lần khác đoạn đối thoại ngắn này.

“Tuệ Dương, vì sao?”

“Từ Dương Văn, lần sau gặp, xin ngài gọi cả họ tên tôi.”

Tôi nói với hấn sau đó cùng Trương Bành rời đi.

Sắp xếp hành trình cho Trương Bành, đó là công việc của tôi. Y đi đâu, tôi liền theo đó.

Trương Bành nói: “Tuệ Dương, để tôi hôn cậu một cái có được không?”

Tôi hỏi: “Trương Bành, anh nghĩ thế nào mà hôn tôi, là vì Từ Dương Văn nên mới nghĩ hôn tôi ư?”

Y nhìn tôi thật chăm chú, cứ như lần đầu tiên trông thấy tôi vậy, hơn nữa nhìn theo kiểu rất có giá trị nghiên cứu.

“Tuệ Dương...” Y nói: “Để làm cho cậu đến một ngày không còn ngày đêm nghĩ tới Từ Dương Văn nữa, tôi là vì cậu mà muốn hôn.”

“Lời nói của anh quá sâu sắc, tôi không hiểu.”

Y kéo tay tôi: “Tuệ Dương, tay cậu thật lạnh.”

.

.

.

Thường xuyên về nhà thăm mẹ, mẹ tôi nói: “Tuệ Dương, con cũng nên lấy vợ đi thôi.”

“Mẹ, con không có ý định kết hôn.”

“Vì sao?” Về mặt mẹ có vẻ trách cứ: “Hiện tại, con như thế này không vội ít nữa tuổi nhiều hơn một chút sẽ thấy hối hận cho xem.”

Vì sao?

Vì sao luôn luôn có người hỏi tôi vì sao?

Tôi ngây ngốc nhìn những đám mây lơ lửng ngoài cửa sổ.

“Bởi vì, bị người đẩy ngã từ trên thiên đường xuống là một cảm giác không hề dễ chịu, con không muốn làm chuyện xấu xa như vậy.”

.

.

Mỗi đêm ngủ bên cạnh Trương Bành, mắt tôi đều mở to, thất thần một hồi lâu, không dễ dàng gì mà đi vào giấc ngủ.

Trương Bành thường hỏi: “Cậu đang suy nghĩ cái gì, như thế nào mà nhập thần vậy?”

Tôi nói: “Tôi đang đọc thần chú.”

“Cái gì thần chú?”

Tôi không đáp.

Mỗi đêm, đọc 1001 lần thần chú, có hay không phải niệm 1001 buổi tối mới có thể thành hiện thực?

Tôi hỏi: “Anh vì sao không tìm một người bạn? Như vậy tôi sẽ nghĩ anh là kẻ bất lực.”

“Tôi đang đợi” Y trả lời.

“Chờ cái gì?”

Y cười: “Cậu nói cho tôi biết cậu niệm thần chú gì, tôi sẽ nói cho cậu biết tôi chờ cái gì.”

Tôi nhắm mắt lại.

“Trương Bành, giao dịch không thành.”

6. Chương 6

Tôi cùng Trương Bành thường đi Hồng Kông, hẳn có rất nhiều chi nhánh ở đó.

Một lần nhân lúc rảnh rỗi, hẹn trước một vị đại sư rất có danh tiếng, mời ông ta xem cho chúng tôi một quẻ.

Thiên tương mệnh lí, thật sự là có thể biết trước được sao?

Xem bói thì chỉ có thể từng người vào một, Trương Bành cùng đại sư ở bên trong thật lâu, sau y đi ra thì đến lượt tôi vào. Người có khuôn mặt hồng hào kia là đại sư.

Tôi xòe tay, đưa cho ông ta xem.

Tôi hỏi: “Lúc nào thì có thể chấm dứt?”

Nếu là huyền học, thì tôi hỏi tự nhiên sẽ sâu xa một chút.

“Chấm dứt cái gì?” đại sư nói.

Là đại sư đều không phải là vừa hỏi một cái thì đều biết hết sao?

Tôi trên mặt vẻ không tin tưởng đã lộ ra ba phần. Đại sư không chút hoang mang, nói với tôi: “Phong bất động nhi tâm động. Cậu nếu nghĩ là đã kết thì hiện tại cũng đã chấm dứt, còn nếu không muốn thì đời này kiếp này cũng không thể chấm dứt.”

Tôi nhảy dựng lên, vẻ mặt buồn bực: “Bói toán cái gì! Đều là thông đồng với nhau cả!”

Đẩy cửa đi ra ngoài, chỉ vào Trương Bành: “Hà tất phải làm chuyện như vậy, tìm một thần côn đến thông đồng để lừa tôi.”

Y tiêu sái ngồi ở ghế, vui mừng an nhàn.

“Tuệ Dương, đại sư nói câu gì sai rồi, nói cho tôi biết xem nào.”

Tôi cười khanh khách.

Không sai, lời ông ta nói không sai. Không muốn chấm dứt chính là tôi, nếu tâm tôi chết, vì sao lại sợ Từ Dương Văn chưa từ bỏ ý định?

Mặc kệ làm sao, tôi vẫn còn tức giận, bỏ mặc Trương Bành một mình quay về Quảng Châu.

.

.

Ở nhà mẹ mấy hôm thì thấy Trương Bành gọi điện.

“Tuệ Dương, mau chóng trở lại Hồng Kông, cấp tốc.”

Tôi cười nhạo: “Lại mời một đại sư à? Hay là lại có Từ Dương Văn tham gia tiệc rượu cần tôi đi giữ thể diện?”

Thanh âm Trương Bành trở nên nghiêm túc: “Lúc này không tranh luận tới việc đó nữa, Từ Dương Văn gặp tai nạn, anh ta muốn gặp cậu.”

Tôi sửng sốt: “Anh ta thiếu chân hay là gương mặt bị hủy? Từ Dương Văn muốn gặp tôi, anh làm cái gì hảo tâm truyền tin sao?”

“Hắn nếu như là bị thương nhẹ thì tôi việc gì phải báo tin cho cậu. Giờ không gọi điện cho cậu, sau này nhất định cậu sẽ hận tôi tận xương.

Tay của tôi đã muốn phát run, hàn khí xâm nhập dần vào trong xương.

“Nhanh lên, chuyên cơ của tôi đã đợi sẵn ở sân bay Bạch Vân rồi.”

Điềm xấu bất chợt ẩn hiện trong lòng, tôi chạy như bay tới sân bay.

7. Chương 7

Một mạch vội vội vàng vàng xông vào bệnh viện, căn phòng cấp cứu ánh đèn hồng chợt lóe thật dọa người, tôi không biết cái đó biểu hiện hàm nghĩa gì.

Vào gian phòng của Từ Dương Văn, trong phòng có rất nhiều người lo lắng tựa hồ như đang đợi tôi.

Không ít người vội kéo tay của tôi, không ít người vội vàng chạy tới đầu giường Từ Dương Văn, nhẹ nhàng mà khẩn thiết gọi: “Từ tiên sinh, Lý tiên sinh tới rồi.”

Trương Bành theo tôi vào bệnh viện, lúc này an tĩnh đi ra bên ngoài.

Y tá khuyến cáo mọi người không nên quấy rầy bệnh nhân, lại có tiếng than nhẹ, Từ Dương Văn rốt cuộc từ từ tỉnh lại.

“Tuệ Dương..”

Mọi người xông xáo đi ra ngoài, chỉ còn mình tôi ở lại.

Tôi đi tới đầu giường, nhìn hẩn một thân lụa trắng, mặt không chút máu, hơi thở mỏng manh.

“Tuệ Dương..”

Hẩn mỗi lần nói một chữ, đều khiến tôi sợ hẩn ở lần nói kế tiếp liền mất hô hấp.

Tôi nói: “Từ Dương Văn, tôi ở đây.”

Hẩn nỗ lực mở to mắt ra nhìn tôi, phảng phất như muốn đem hình dáng của tôi khắc sâu vào tâm trí. Tôi cho rằng, ánh mắt như mang hút lấy linh hồn tôi, nếu như hẩn chết có thể mang luôn cả linh hồn tôi xuống địa ngục.

“Có điều gì muốn nói, tôi đang nghe.”

Tiếp theo, hẩn nói ba chữ.

Tôi cứ ngỡ rằng hẩn sẽ nói: “Vì sao?” nhưng tôi sai rồi, hẩn hấp hối nói: “Tôi yêu em.”

Tôi cười nhạt: “Tốt, tôi nghe thấy, tôi đã biết.”

Bỏ qua ánh mắt hẩn nhìn khiến tôi phát sợ, tôi xoay người đi ra ngoài.

Trương Bành ở ngoài cửa chờ tôi, đều đều đứng cùng một chỗ với bạn bè của Từ Dương Văn, không có tiếng giằng co nào cả.

Tôi đối y nói: “Đi thôi.”

Y đi tới, kéo tay tôi rời đi.

Tôi vẫn không có nói một chữ nào hơn, cơm cũng không ăn, trở lại giường ngồi yên trên đó.

Trương Bành nói: “Tôi đưa gian phòng cho cậu mượn.”

Y đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa phòng.

Tôi cứ như vậy ngồi, thẳng đến khi trăng đã lên cao, gió xuyên qua cửa sổ mà thổi tới.

Ba giờ sáng, Trương Bành mở cửa đi tới bên cạnh tôi.

Y nhẹ nhàng: “Từ Dương Văn sau phẫu thuật gặp biến chứng, cấp cứu không được, vừa mất.”

Tôi không khóc.

Tôi nói: “Anh ta ngày hôm nay đã nói —— anh ta yêu tôi.”

Trương Bành nửa quỳ trước mặt, nhìn như thấu tâm hồn tôi.

“Tôi đợi gì đó, đã không có khả năng nữa rồi. Chú ngữ của cậu, làm sao có thể thực hiện đây.” Trương Bành nói: “Tuệ Dương, Từ Dương Văn không thương cậu. Ba chữ hán nói trước khi chết kia là để tuyệt đường hạnh phúc suốt đời của cậu.”

Tôi gật đầu: “Không sai, cho đến cuối đời, Lý Tuệ Dương nhất định là vì Từ Dương Văn mà thương tâm, này đây, dữ ái vô quan (cùng yêu không quan hệ).

Tôi cúi đầu hướng lên môi Trương Bành mà hôn.

“Thử hôn cũng vẫn là dữ ái vô quan.” Tôi nói: “Trương Bành, tôi rất xin lỗi.”

.
. .
. .
. .

—Hoàn chính văn—

8. Chương 8: Phiên Ngoại 1

Một giờ sáng, khí trời rất lạnh, gió bên cạnh gào thét dữ dội.

Tôi đi ngược hướng, miệng ngậm chặt như muốn ngăn cản gió thổi tràn vào.

Đi tới trước, dừng lại, rẽ phải.. có cái bụi ở ngã tư đường vắng vẻ không bị che, tôi đưa hay tay ra vẫy vẫy, như đang múa.

Một giờ sáng, thật ít xe cộ qua lại. Tôi liền đứng lên cái bụi đó, xung quanh không có người.

Cho đến khi.. trong màn đêm đen kịt có một tiếng phanh, tôi nhìn thì thấy một người đàn ông bước xuống từ trong một chiếc xe ra.

Đờ đẫn nhìn người đàn ông đó, hần chậm rãi đi về phía tôi. Chưa bao giờ gặp qua một người nào có dáng đi ưu nhã đến như vậy, cảm giác người đàn ông ấy đi ngày càng gần lại, tôi tỉ mỉ quan sát chân hần ta, thể nhưng thực tế, mắt tôi cũng rất tùy hứng dừng lại trên môi người đó.

Hần quan sát tôi một hồi rồi hỏi: “Cậu là cảnh sát à?”

Tôi theo ánh nhìn của hần, nhìn lại chính mình, cái quần jean trắng chuyển thành màu tro, lắc đầu: “Không phải.”

“Vậy cậu đứng trên cái bụi đặt giữa ngã tư đường để làm cái gì?”

Tôi đập lại: “Chỉ huy giao thông.”

Nhìn tôi từ trên xuống dưới một lần, hần cười rộ lên. Làn môi mỏng nhẹ nhàng vẽ lên hình vòng cung, lông mí hần không đậm, thể nhưng ánh mắt rất sáng. Tôi biết tên ưa nhìn này cũng không phải là kẻ lỗ mãng, trên người lại tràn ngập sức lực nam nhân.

Hần mỉm cười với tôi, tôi cũng ngây ngốc cười với hần.

Hần một lần nữa nở nụ cười rồi lại hỏi: “Cậu uống rượu à?”

“Một chút..” tôi cúi đầu nhìn lại vỏ chai bia bên trái bên phải trên cái bụi, sửa lại: “Có lẽ không phải là một chút..”

Hần cười vang, dường như câu trả lời của tôi làm hần thật thỏa mãn.

“Đến đây.” Hần cầm lấy tay tôi, kéo tôi cùng ngồi xuống bên bậc thang cái bụi kia: “Cậu tên là gì?”

Tôi nhìn hần không chút thương tiếc bộ âu phục sang trọng ngồi xuống cái bụi đầy bụi này, có thêm chút cảm tình.

“Tôi không phải tên là gì.” Tôi hỏi lại: “Anh tên gì?”

Hắn lịch sự đáp: “Tôi họ Trương.”

Tôi to tiếng: “Tôi đây cũng họ Trương.”

Hắn nhìn tôi, lúc này tôi đã xiêu vẹo mà ngã lên chân hắn.

“Tôi là Trương Bành.”

Chân hắn thực ấm áp. Tôi dựa vào hắn ha ha cười: “Như thế nào lại khéo vậy? Tôi đây cũng gọi Trương Bành.”

Trương Bành cười khỏ.

Rượu làm chàng vầng đầu, trong dạ dày quặn lên từng đợt, tôi mất say lơ dờ nhìn dáng vẻ tươi cười của Trương Bành, thấy hết sức rung động.

Mơ màng nghe được hắn hỏi: “VẬY, Trương Bành này, cậu thế nào lại ở đây uống rượu đến say mềm?”

“Hừ..” mặt nóng quá, tôi đưa ngón tay đặt bên môi: “Nói cho anh biết, tôi bị ba mẹ đuổi ra ngoài, anh có biết là tại sao không?” Tôi cười khanh khách đứng lên, bắt chước dáng vẻ chế nhạo của người lớn tuổi: “Bởi vì tôi là đồng tình luyến ái. Tôi ngày hôm nay ở chỗ này uống say, ngày mai có lẽ có người sẽ phát hiện ra rồi tống về nhà. Thấy tôi thật đáng thương...” Tôi ở bên tai Trương Bành thổi thổi từng hơi — tác dụng của cồn thật đáng sợ: “Có lẽ bọn họ sẽ không đuổi tôi đi.”

Nhìn Trương Bành cười cho đã mắt, tôi ngửa đầu hỏi hắn.

“Đây có đúng hay không là ý kiến hay?”

Mông lung nghe thấy hắn trả lời: “Đúng, là ý kiến hay..”

.
. .

Tỉnh dậy, phát hiện mình từ chỗ bực ở ngã tư đường được chuyển tới một nơi xa lạ nào đó.

Trương Bành đang đứng ở cửa sổ tay cầm tách cà phê vẫn còn nóng, nghe thấy có âm thanh liền quay đầu hướng chỗ tôi chào hỏi.

“Đã tỉnh rồi?”

Tôi nghĩ lại chuyện tối hôm qua, ngượng ngùng cười cười: “Đây là nhà của anh à?” tôi ngồi trên giường, nhìn ngắm xung quanh.

“Là phòng của tôi.”

“Có gì khác nhau?” tôi hỏi.

Trương Bành vừa định mở miệng, tôi liền chặn lại: “Phòng ở thì có nhiều nhưng nhà thì chỉ có một.” Hắn nhìn tôi, dường như có phần dễ khóc dễ cười, tôi nói: “Trương Bành, tôi không còn là một đứa trẻ nữa rồi.”

“Tôi cũng không có nói cậu là đứa trẻ.”

Tôi ngồi thẳng dậy, chăm chú hỏi hắn: “Tôi có thể ở nhờ nhà anh không?” tôi nhăn mặt: “Tôi bị ba mẹ đuổi ra ngoài.” Tôi rất tự tin, hắn không phải là kẻ nhất thành bất biến, tuyệt nhiên sẽ không thu nhận người lạ mặt.

Trương Bành rất anh tuấn, dáng vẻ đứng khoanh tay của hắn tôi thấy rất quyến rũ, nhất thời, nghĩ đến cảnh quỳ dưới thân hắn mà hôn.

Nhưng tôi không có làm như vậy.

Tôi đứng lên, chân không đi trên sàn nhà.

“Tôi muốn xem phòng tắm của anh. Từ phòng tắm có thể thấy được đó là người như thế nào.” tôi nói.

Nhìn đông nhìn tây rồi lại chạy đến cửa, bước qua người Trương Bành thì bị hấn tóm lấy cổ áo ngủ.

Khuôn mặt chúng tôi bỗng nhiên trở nên gần gũi.

Ánh mắt tôi cùng ánh mắt hấn, gần trong gang tấc.

Vì vậy, tôi không chút do dự rướn người về phía trước..

Nhưng hấn thành linh ngửa đầu ra sau, né tránh cái hôn của tôi.

Tôi ngạc nhiên, ử rử lắc đầu xem chút nữa rót nước mắt.

Tích tắc, hấn phản công, tựa như lang sói, hôn lấy môi tôi, đầu lưỡi quấn chặt lấy, thật bá đạo.

Cảm giác trên môi vẫn còn nguyên vẹn. Từng đợt tê dại, tôi nghĩ có đúng hay không đã gặp được người yêu duy nhất trong cuộc đời này của mình.

Tôi nghĩ: đây là duyên phận.

Tôi nghĩ: ba mẹ thân mến, thật cảm ơn hai người ngày đó đã đuổi con ra khỏi nhà.

Tôi còn muốn cảm ơn người bán rượu ngày đó, cảm tạ cái buổi tối trên cái bục mà không có ai trực ban đó..

Choáng váng qua đi, tôi đối Trương Bành nhấn mạnh: “Tôi không phải là một kẻ tùy tiện.”

Hấn nói: “Tôi biết.” Vấn đề nghiêm túc như vậy, hấn nói ra dễ dàng tựa như đang bàn luận về thời tiết vậy, thể nhưng tôi tha thứ cho hấn.

“Tôi muốn đi xem phòng tắm.” tôi từ trong lòng hấn chạy đi, cảm giác như vừa mới kết hôn xong vậy.

Hấn ngăn tôi lại: “Tôi còn chưa có hỏi tên của cậu, cậu không phải thật sự gọi là Trương Bành đấy chứ?”

“Đúng vậy.” Tôi gạt đầu, rồi bổ sung thêm một câu: “Trương Ái Bành.” Tôi cười ha ha, chạy chạy tạo ra những tiếng “Thùng thùng” trên mặt đất.

Lúc này, thật hạnh phúc.

Tại một cái ngã tư đường gặp được Trương Bành.

Tôi cho rằng, suốt đời cũng tìm không được người như vậy, nhưng ngay từ cái nhìn đầu tiên, tôi đã sáng tỏ.

Không có gọi điện về cho ba mẹ, dù sao đi nữa thì họ cũng không cần tôi.

Tôi giao chính mình cho Trương Bành.

Tất cả cứ như vậy thuận theo tự nhiên, tôi không nhớ là mình bò lên giường của hấn hay là hấn bò lên giường của tôi.

Rốt cuộc thì cũng biết cái gì là “mây mưa thất thường”, nói tóm lại chính là một đến nửa sống nửa chết, đau đến nhe răng trợn mắt ra.

Kết thúc, Trương Bành băng quơ hỏi:

“Cậu là lần đầu tiên.”

Không hiểu là hấn hỏi hay đó chỉ là câu tự thuật của hấn.

Nháy mắt cảm giác thấy mũi có chút chua xót, vì sao, tôi bởi vì một câu nói của hấn mà cảm động đến rơi nước mắt.

Tôi nghĩ nói: Tôi là lần đầu tiên, bởi vì cho đến tận bây giờ, tôi đều là đang đợi anh.

Những lời lẽ này thật buồn nôn, tôi không có nói ra.

“Đau không?” hấn vỗ về trên lưng tôi hỏi.

“Xong rồi thì ngủ đi, phiền phức.” tôi lấy chăn của hấn lau khô nước mắt, cuộn mình vào trong chăn.

Đêm đó ngủ thật ngon. Tôi nghĩ tôi nhất định là đã mơ một giấc mơ đẹp, đáng tiếc, lúc tỉnh dậy thì không có nhớ mình đã mơ thấy cái gì.

Chả có nhớ gì cả! Tôi gõ gõ đầu mình.

Cứ như vậy mà dừng lại.

Có đúng hay không thật đẹp?

Có đúng hay không là không có nghĩ?

Tôi không có hi vọng. Đời người có được bao nhiêu, những ngày vui sướng có thể dài không.

Sự vui vẻ, có khả năng vì suy nghĩ nhiều mà mất đi không?

Tôi hướng Trương Bành nói: “Tôi không phải là đứa trẻ xấu, tôi từ nhỏ tới lớn đều rất chăm chỉ học tập.”

Trương Bành đáp: “Tôi biết.”

“Anh cái gì cũng đều nói là biết, kì thật anh căn bản cái gì cũng không biết!” tôi hét to nhưng hấn cũng chỉ là nhẹ nhàng cười với tôi.

Tôi hỏi: “Anh có đúng hay không cũng như tôi?”

“Như cậu cái gì?” hấn kéo tôi vào trong ***g ngực.

“Như tôi vừa thấy anh, trong lòng liền nghĩ, là người này, chính là người này, có không? Tôi bày ra vẻ mặt lãng mạn.

Trương Bành lắc đầu.

Tôi trừng hấn, liếc mắt: “Vậy anh nghĩ gì mang tôi về ở nhà anh hả? Dụ dỗ thiếu niên đẹp à!”

“Là cậu ở trên người tôi không chịu đứng lên.” Hấn vẻ mặt vô tội, nhìn vẻ xấu xí của tôi, rộ lên cười ha ha. Một lúc sau, hấn nói: “Cậu có điểm giống một người.”

Tôi hỏi: “Giống ai?”

Hấn nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết có phải hay không là đang hoài niệm về người nào đó.

“Giống ai?” tôi truy hỏi.

Lâu sau, hấn thở dài: “Một người..”

Tôi nhìn hấn, bỗng nhiên thấy lạnh.

.

.

Sau ngày ấy, tôi đi theo Trương Bành quán quýt, hấn mang tôi đi dự họp các nơi.

Tôi thích tất cả những thứ này, tiệc rượu, party, các nhân vật tựa như diễn viên điện ảnh đều xuất hiện trước mặt tôi. Ba tôi cũng là quan chức thế nhưng những hoạt động như thế này thì ông không có bao giờ tham gia.

Ban đầu luôn có người hướng Trương Bành chào hỏi.

“Trương tiên sinh, như thế nào không có gặp Lý tiên sinh vậy?”

Mỗi lần nghe được những lời này, tôi thường nhìn Trương Bành.

Trương Bành đứng ở bên cạnh, tay hướng sang phía tôi, thản nhiên nói: “Vị này là Trương Ái Bành, là trợ lí mới của tôi.”

Sau đó không có người nào nữa đặt câu hỏi giống như vậy.

Trợ lí mới?

Như vậy nhất định là đã từng có trợ lí trước đây.

Tôi hao hết tâm tư, bày ra 108 chiêu khiến Trương Bành nói hết ra tất cả chuyện về “Lý tiên sinh” kia.

Trương Bành tính cũng thật tốt, cho dù tôi có càn quấy cỡ nào, hắn cũng không thềm để ý.

Tôi vừa khóc vừa ồn ào, đập vỡ lung tung, “bỏ nhà ra đi” ngay trong buổi vũ hội Trương Bành làm chủ.. chỉ còn thiếu mỗi nước vừa khóc vừa nháo rồi đòi treo cổ tự vẫn thôi.

Cuối cùng ngay lúc tôi buông tha, thành thành thật thật, im lặng ở bên cạnh hắn, thì hắn nói: “Tôi dẫn cậu đi gặp một người.”

Vì vậy, chúng tôi đi tới mộ của một người.

Ngôi mộ mỹ lệ, ngay cả người sống đều khát vọng được ở chỗ này, vậy mà kẻ chết lại được cho ở đây.

Còn chưa có gặp chính chủ mà đã muốn oán thăm liên tục.

Tôi tự nói: Trương Ái Bành, mày thật là một con quỷ hẹp hòi, ghen tuông vớ vẩn.

Đứng ở trước bia mộ, sắc mặt Trương Bành thật nghiêm túc.

Tôi nhỏ giọng nói thăm: “Người này không phải họ Lý a.”

Không sai, bia mộ trên có khắc chính là Từ Dương Văn.

Ánh mắt Trương Bành không ở trên người tôi, thần sắc hắn bi thống, khiến tâm tình tôi trở nên đau thương.

Hắn nói: “Lý Tuệ Dương, chôn ở chỗ này.”

Tôi hiểu rõ vấn đề: “Thì ra anh ta đã chết.”

“Lý Tuệ Dương không có chết.” Trương Bành nhẹ nhàng nói, trong chốc lát, tôi cứ ngỡ rằng hắn nức nở chảy nước mắt. “Cậu ta chỉ là được chôn ở đây mà thôi.”

Tôi chớp mắt.

Tôi nghe không hiểu, nhưng lí trí lại nói với tôi rằng, vấn đề này hiện nay nghìn vạn lần không nên truy hỏi cho tới cùng nữa.

Bầu không khí có chút trầm xuống, tôi hô hấp có vẻ khó khăn nên không thể làm gì khác hơn ngoài việc tìm lấy một cái gì đó để dời đi sự chú ý.

Trên mộ có một bó hoa cúc. Là một bó hoa được đặt mới đây thôi, hay là trước chúng tôi, cũng đã có người đến viếng mộ vị họ Từ này.

“Sớm biết là đến viếng mộ, thì nên mua hoa mới phải/” Tôi kiếm chuyện gì đó để nói, bởi nhìn dáng vẻ trầm mặc của Trương Bành thật đáng sợ.

“Hoa..” Trương Bành cúi đầu, nhìn bó hoa cúc trên mộ, lộ ra một vẻ tươi cười khổ tâm đến cực điểm. Hắn lẩm bẩm: “Cứ ngày qua ngày trời tối như vậy, cậu chùng nào mới hết hi vọng đây?” Ngơ ngác nhìn hoa, hắn trở nên ngây dại.

Tôi bỗng nhiên cảm nhận.. trái tim lạnh lẽo.

Đứng bên Trương Bành, tôi thấp giọng nói: “Trương Bành, tôi lạnh.”

Không hiểu tại sao, tôi cứ lo lắng Trương Bành sẽ cứ như vậy bỏ đi để lại tôi một mình, Tôi biết, nghi ngờ này là không có căn cứ thế nhưng vẫn cứ sợ hãi như vậy.

Trương Bành nghiêng đầu, chậm rãi nhìn tôi.

Tôi khé mắt tràn đầy nước, hoảng sợ nhìn hắn.

Thời gian trôi qua thật lâu, tôi ngừng thở, thiếu chút nữa thì thiếu dưỡng khí mà ngất.

Trương Bành, Trương Bành, đừng làm tôi đau lòng...

Hắn nhìn tôi thật lâu, rồi cuộc cũng nhoẻn miệng cười, tựa như sa mạc nở hoa, như nụ hoa hé nở ngày đông.
“Lạnh không?” Hắn đưa tay, kéo tôi vào trong lòng.

“Vì sao khóc?” Hắn dịu dàng bên tai hỏi.

Vì sao khóc..

Một câu vừa nói ra, Trương Ái Bành tôi như trong men say..

Ngày đó, Trương Bành nói với tôi rằng: “Từ Dương Văn ở nơi nào, Lý Tuệ Dương liền ở nơi đó.”

Tôi bỗng nhiên sáng tỏ, vô luận là anh chàng họ Lý kia sống hay chết, thì anh ta cũng không có khả năng là tình địch của tôi.

Hôm ấy, tôi vừa khóc vừa cười, vui vẻ xua tan đi ý nghĩ về tình địch kia, cảm thấy xúc động bởi Trương Bành đối với tôi thật tốt, âu lo về tình cảm của Trương Bành, đáng tiếc tôi có 108 chiêu cũng chỉ là vì quá yêu Trương Bành nên mới ngày qua ngày, tự tìm phiền não mà thôi.

Tôi vui sướng không thôi.

Dữ thống hữu quan

(phiên ngoại Dữ ái vô quan)

—o0o—

9. Chương 9: Phiên Ngoại 2

Tôi cho rằng những ngày vui sướng như thế sẽ mãi không có kết thúc.

Đến một ngày, chuông cửa vang lên, tôi như con nai rừng nhảy vọt ra mở cửa. Thật hối hận vì cửa sao không có mắt mèo để nhìn ra trước khi mở cửa. Tôi mở cửa, người tê cứng.

Ba đứng nghiêm mặt, mẹ thì mắt hoe đỏ đứng bên cạnh.

“Ba...” tôi nhìn nhìn sắc mặt âm trầm của ba, chột dạ mà dời tầm mắt sang chỗ mẹ: “Mẹ...”

“Đừng có gọi tao là ba! Tao không có đứa con như mày!” Ba hét lớn một tiếng, khiến trong phòng như chấn động một chút.

Thật là kì quái, rõ ràng thì chính là ông ấy đến đây tìm tôi cơ mà. Tôi ảm ức mà nói thầm trong lòng.

“Ai tới vậy?” Trương Bành lúc này với tâm trạng thật tốt đi ra hỏi.

Thật bất hạnh, anh ấy hoàn toàn hình thành thói quen, từ phía sau ôm lấy thắt lưng tôi, hôn nhẹ lên khuôn mặt, rồi tựa lên vai tôi.

Lúc đó không có gương trước mặt, tôi thật không biết sắc mặt mình tái nhợt như không còn chút máu hay là hồng như quả cà chua. Thế nhưng —— sắc mặt ba mẹ thì tôi nhìn thấy rất rõ ràng.

Con mắt ba so với mắt trâu còn to hơn, tôi thực sự sợ ông ấy lên cơn đau tim.

Không khí trong chốc lát trầm xuống chỉ có thể nghe thấy những tiếng thở dốc.

Trương Bành rất thông minh, lập tức hiểu chuyện gì đang diễn ra. Anh buông thắt lưng tôi ra, thu hồi lại vẻ mặt tươi cười ấm áp. Đi tới bên cạnh tôi rồi cúi đầu hỏi: “Bác trai, bác gái?”

Tôi nghĩ nên báo với anh ấy không nên lại gần ba tôi quá, tôi không mong nắm đấm ba mình rơi trên mặt anh ấy đâu.

Mẹ nhìn Trương Bành từ trên xuống dưới.

“Tôi không biết cậu là ai?” Bà run rẩy hướng Trương Bành nói: “Thế nhưng tiểu Bành chỉ là một thằng nhóc, nó cái gì cũng không hiểu, tôi xin cậu hãy buông tha cho nó.”

Mẹ nước mắt từng giọt từng giọt chảy xuống.

Bà tiếp: “Tôi chỉ là một người mẹ, đứa con đối với một bà mẹ mà nói là điều quan trọng nhất.” Bà khóc: “Cậu cũng có mẹ, cậu cứ thử nghĩ lại nếu như đây là con của chính cậu...” Mẹ ghen ngào không cách nào có thể nói tiếp.

Ba nhìn tôi không chớp mắt, tựa như chỉ cần không để ý một chút thôi thì tôi sẽ lại biến mất.

Thế nhưng... khoảng thời gian đó, ánh mắt tôi cũng chỉ có đặt ở một chỗ —— đó là Trương Bành.

Tôi sợ anh ấy sẽ quay đầu lại nói với tôi rằng: “Tiểu Ái, anh xem em có lẽ là trở về đi.”

Người duy nhất, ngoại trừ Trương Bành ra cũng chỉ có bạn trai trước đây đã nói với tôi như vậy.

Vì thế tôi uống rượu đến say mềm, nhưng rồi như thế mà gặp Trương Bành. Tôi đã cho rằng mình sẽ phải bị thương đến một trăm năm, thế nhưng ngay đến ngày thứ hai đã đem người đó biến đi đâu không còn một mảnh.

Tôi vẫn giương mắt nhìn Trương Bành, mỗi một động tác của anh, mỗi một thần thái, tôi đều nhìn đến chăm chú.

Tôi nghĩ, nếu như anh ấy thực sự bảo tôi trở về, thì tôi sẽ phải uống rượu trong bao nhiêu ngày mới có thể quên được anh?

“Tiểu Ái...” Anh nhẹ giọng nói với tôi: “Anh có điểm thấy mơ hồ...”

Làm tôi chuẩn bị thật nhiều tư tưởng, nghĩ anh ấy nói xong tôi mới có phản ứng.

Thế nhưng những lời này thì lại chẳng hề có trong dự tính của tôi chút nào.

Có điểm mơ hồ?

Khi tôi vắt hết óc suy đoán thâm ý bên trong ba chữ ấy thì Trương Bành ngã xuống.

Anh ngã, người mềm nhũn dưới chân tôi, tôi liền nghĩ đến một ngọn núi vững chãi đổ sụp xuống.

Tim như bị thiếu máu.

“Trương Bành!” Tôi hô to một tiếng, nhào xuống bên người anh ấy.

Anh nhắm mắt nằm đó, không nói bất cứ lời nào.

“Trương Bành! Trương Bành! Trương Bành! ...” Tôi điên cuồng, ở bên tai anh kêu gào gọi tên, cho đến khi anh được đưa thẳng vào phòng cấp cứu.

Đờ đẫn ngồi đợi bao lâu tôi cũng chẳng rõ.

Lúc Trương Bành được đẩy ra, tôi vội vàng chạy về phía trước, gần như là gục tại trên giường của anh.

“Trương trợ lí...” Một trợ lí khác của Trương Bành – Trần Bình ở bên cạnh giặt nhẹ tay áo tôi.

Tôi ngẩng đầu, bình ổn lại tâm tình, đi theo cậu ấy tới một bên.

Cậu ấy đứng trước tôi một chút tìm từ, rồi nói: “Trong não Trương tiên sinh có một khối u, tháng trước cũng đã kiểm tra.”

Tôi không nói gì, chỉ là dùng ánh mắt kinh hãi nhìn cậu ấy.

Cậu ấy tiếp tục: “Trương tiên sinh dặn chúng tôi không được nói cho cậu biết.”

“Rốt cuộc có thể chữa trị được không?” Tôi tìm lại được thanh âm của mình.

“Quốc tế làm loại phẫu thuật cắt bỏ khối u thì cũng chỉ có bác sĩ Weiss ở Mỹ, thế nhưng...” Cậu ấy liếc mắt nhìn tôi thờ dãi: “Bác sĩ Weiss không chịu vì Trương tiên sinh làm phẫu thuật. Không nghĩ tới, khối u nhanh như vậy chèn vào dây thần kinh.”

Tôi hỏi: “Không chịu? Vì sao?”

Trần Bình lắc đầu: “Tôi cũng không rõ ràng lắm, có thể là do trước đây có chút qua lại.”

“Trần trợ lí, chuẩn bị máy bay, tôi muốn đích thân đến gặp bác sĩ Weiss. Làm ơn sắp xếp ngay lập tức.” Tôi không phải đi là để gặp vị bác sĩ kia, là đi để cầu xin ông ta. Vì Trương Bành, tôi chuyện gì đều nguyện ý làm.

Trần Bình năng lực rất lớn. Xuống phi cơ chưa tới một giờ, tôi đã gặp bác sĩ Weiss.

Không nghĩ tới bác sĩ này còn trẻ tuổi như vậy.

“Trương Ái Bành?” Anh ta nghiêng ngẫm đọc tên tôi.

Tôi đưa tay hướng về anh ta: “Xin chào, bác sĩ Weiss, tôi là Trương Ái Bành.”

“Trương Ái Bành...” Anh ta cầm lấy tay tôi, nhìn chăm chăm mặt tôi: “Cậu là tình nhân của Trương Bành sao?”

Tôi rất không được tự nhiên. Có lẽ tôi bị sốc, ở tại Trung Quốc đã nhìn thấy mức độ cởi mở thể mà ở tại Mỹ còn hơn cả thế. Tôi suy nghĩ rút tay về, thế nhưng lại bị tóm chặt lấy.

Tên đó nhìn kĩ tôi một hồi, ngạo nghễ nói: “Cậu đúng là rất giống!”

Thật sự là đã đả thương lòng tự tôn của người ta!

Tôi oán hận trừng mắt, đang muốn trả lời lại một cách mỉa mai, anh ta bỗng nhiên nói: “Nhưng con mắt cậu rất giống một người.”

Tôi sửng sốt, hỏi: “Lý Tuệ Dương?”

Con người đó cũng chẳng thêm để ý đến vấn đề tôi hỏi, cứ lắc lắc đầu: “Không phải con mắt...” nhú mày, phảng phất như đang tìm một từ tương đối chuẩn xác để hình dung: “Cảm giác như là... Hẳn là cảm giác...”

“Weiss tiên sinh, tôi không phải đến đây là để cùng ngày thảo luận về tôi và Lý Tuệ Dương.” Tôi cắn răng nói.

Vui vẻ gật đầu: “Tôi biết, cậu tới là mong tôi giúp Trương Bành làm phẫu thuật. Tôi trên thế giới này là người giỏi nhất.” Anh ta tự tin mỉm cười.

Vốn tưởng rằng là sẽ phải gian khổ giằng co một hồi. Không nghĩ tới tên đó cũng rất sáng khoái, giờ một ngón tay trước mặt tôi: “Chỉ có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Tôi biết, đôi khi một điều kiện so với một trăm nghìn điều kiện thường thường càng khó đáp ứng,

Nhưng anh ta đề nghị điều kiện này..

“Theo tôi lên giường, chỉ một lần.”

Tôi nhìn anh ta. Điều kiện này, nếu như tại Trung Quốc bảy mươi năm trước có lẽ là thà chết còn hơn, thế nhưng là thời đại mở cửa ngày nay, nói giao dịch không dễ dàng, thật khó khăn.

Tôi hỏi: “Vì sao?”

Anh ta hỏi lại: “Cậu là tình nhân của Trương Bành?”

Tôi gật đầu.

Anh ta lại hỏi: “Cậu cùng Trương Bành có từng lên giường?”

Tôi gật đầu.

“Tôi đã từng yêu Trương Bành, nhưng anh ta lại không muốn tôi. Tôi muốn cậu lên giường với tôi một lần.” Tia cười của anh ta có chút cô đơn, tôi cứ nhiên lại có điểm đồng tình.

Logic gì mà lạ vậy!

Tôi thiếu chút nữa thì phá ra cười. Vợ dùng thân thể chính mình để giải cứu cho chồng, không ngờ cái tình cảnh vĩ đại như thế này tôi cũng có duyên gặp.

“Không thành vấn đề...” Tôi gật đầu, tuyệt nhiên không lo lắng.

Quả không hổ là người Mỹ, hiệu suất làm việc thật cao.

Địa điểm gặp mặt tiếp theo từ phòng họp được chuyển tới căn phòng dành cho Tổng thống. Quá trình thực hiện “Giao dịch” thật thuận lợi đến không thể tin.

Không nghĩ tới tôi như vậy lại đồng ý.

Cũng không nghĩ tới tôi cũng vĩ đại đến thế.

Vì Trương Bành, tôi cái gì cũng nguyện ý.

Weiss ở trên giường là một người tình tốt, tôi phải thừa nhận điều ấy.

“Cậu nhắm mắt lại, hãy tưởng tượng tôi là Trương Bành.” Vải khoác trên người quần áo, anh bình tĩnh mà đè lên tôi.

Tôi nhắm mắt nằm trên giường: “Trương Bành tốt hơn anh.”

“Biết Trương Bành vì sao không muốn tôi không?”

Muốn kể lể chuyện cũ thương tâm sao? Làm người tốt thật dễ, tôi chăm chú lắng nghe.

“Bởi vì tôi đã từng có rất nhiều tình nhân.”

Tôi mở mắt nhìn anh ta.

Weiss nhìn vào mắt tôi.

“Trương Bành ưa sạch sẽ.”

Tôi cười nhạt: “Là thế sao?”

“Lý Tuệ Dương chung quy, chỉ có Từ Dương Văn.”

Một dòng nước lạnh bỗng nhiên chảy trên lưng, tôi vẻ mặt vẫn tươi cười nhưng trong không cười.

Anh ta xoay người, đi hướng về cửa phòng: “Tôi muốn đi chuẩn bị cho ca mổ, yên tâm đi, Trương Bành không chết được.”

Nghe tiếng cửa phòng đóng lại, tôi bỗng nhiên vừa kinh vừa sợ.

Bốn phía vẫn cứ an tĩnh như vậy, khiến người ta muốn khóc.

Tôi nghĩ tới Weiss..

Tay anh vuốt ve tôi.

Anh ta hôn môi tôi.

Ánh mắt anh ta đảo qua mỗi chỗ, mỗi chỗ trên thân thể tôi.

Tên đó cũng nghe thấy tiếng khóc kiêu mị của tôi.

Ở bên trong thân thể tôi...

Bỗng nhiên phát hiện không cách nào thừa nhận được, tôi hét lên một tiếng, chạy ào vào phòng tắm.

Nước nước nước! Tôi cần nước!

Tôi phải tắm.

Loại bỏ chỗ tên đó mở ra! Loại bỏ đi cái quan niệm nước Mỹ của anh ta! Xóa bỏ cái tình cảm sâu đậm vĩ đại của anh ta!

Trần Bình trong phòng tắm tìm được tôi ngất xỉu.

Lúc cậu ấy nói cho tôi biết thì đã là ngày hôm sau.

Trần Bình nói với tôi phẫu thuật đã xong, nhưng Trương Bành còn chưa có tỉnh.

Sau đó, tôi phát hiện —— tôi bị cảm.

Tôi chạy đến bệnh viện thăm Trương Bành trên đầu vẫn còn cuốn băng. Mắt anh ấy vẫn gắt gao nhắm, khắc hẳn tưởng tượng đến cuộc gặp lại đầy xúc động của tôi, hiện tại, ngay cả mở mắt anh cũng chẳng có.

Tôi chạy đi tìm Weiss hỏi.

Vẫn cái dáng vẻ quyền uy đó, anh ta nói: “Phẫu thuật thành công, nhưng não bộ trước đó đã thiếu dưỡng khí, có tỉnh lại hay không thì phải còn xem ý chí của anh ta.” Anh ta buồn bực nói một câu: “Tôi chỉ đáp ứng là anh ta sẽ không chết, chứ không có bảo đảm anh ta có tỉnh lại.”

Tôi ngay cả trường mất liếc cũng đều chẳng còn khí lực, chạy lại về bên Trương Bành đợi anh ấy tỉnh lại.

Đợi chờ là chuyện thực sự rất thống khổ.

Vì em rất đau khổ.

Cho nên anh nhất định phải tỉnh.

Thời gian cứ một giây lại một giây trôi đi, tôi ngây ngốc nhìn mặt anh. Khuôn mặt anh, an tĩnh như thế này tựa như sẽ ngủ mãi không dậy nữa.

Tí tách, tí tách.

Anh chừng nào thì mới có thể mở mắt?

Tí tách, tí tách.

Nghe nói có người ba mươi năm sau tỉnh lại, phát hiện đối với thế giới đã rất xa lạ.

Tí tách, tí tách.

Em thật hi vọng nhìn thấy ánh mắt anh, lẽ nào anh không muốn ư?

Tí tách, tí tách.

Mới như vậy mà cũng hai ngày rồi, tôi rất nhanh cũng phát điên lên rồi.

Tí tách, tí tách.

Tôi đem cái đồng hồ để bàn trong phòng bệnh ném vỡ ngoài hành lang.

Không nên khóc nữa!

Tôi hầu như đã thất vọng.

Tôi cho rằng Trương Bành không bao giờ.. hồi tỉnh nữa, nhưng vẫn cứ cắn răng ở bên cạnh anh một tác cũng không rời. Tôi thậm chí nước cũng không chịu uống, để tránh phải đi vệ sinh nhiều lần.

Chỉ có một tuần, mà tôi tưởng như đã mười năm.

Hôm nay khí trời tốt, ánh dương chiếu thẳng vào khuôn mặt Trương Bành.

Phải phơi nắng thôi. Tôi đứng lên, kéo rèm cửa sổ.

Có đúng hay không từ nay về sau, mỗi ngày tôi đều kéo rèm cửa cho đến khi già nua.

Thời gian Trương Bành mở mắt, sẽ nhìn thấy khuôn mặt đầy nếp nhăn của tôi?

Có lẽ.. lúc ấy tôi đã nằm dưới đất rồi cũng nên.

Anh ấy liệu có giống như Lý Tuệ Dương, mỗi ngày đem một bó hoa cúc để trước mộ của tôi?

Chuyện thật lãng mạn.

Tôi cười khờ khạo kéo rèm cửa, quay đầu lại....

Chốc lát người tôi cứng ngắc tựa như khối băng.

Tôi mở to mắt nhìn vào —— mắt Trương Bành. Chính là ánh mắt tươi sáng hòa cùng vẻ dịu dàng.

Tôi đã bỏ lỡ, thời điểm anh mở mắt.

Có hay không là thực hiện lời thề, đứng trước cửa sổ nhảy xuống? Vừa lúc tôi gần như là nhào ra ngoài cửa sổ.

Đang miên man suy nghĩ, Trương Bành mở miệng.

“Em đứng xa như vậy làm gì?” Anh ấy hữu khí vô lực nói: “Lại đây.”

Tôi nín thở, trấn định bước tới trước mặt anh.

“Tiểu Ái...”

Thanh âm quen thuộc, cách xưng hô quen thuộc. Mũi một trận đau xót.

Tôi “oa” một tiếng khóc lên, nhào vào lòng anh.

Trương Bành tỉnh!

Trương Bành tỉnh rồi!

Sự vui sướng của tôi đã trở lại!

.

.

Trương Bành ngày đó xuất hiện, tôi đem tất cả mọi chuyện nói cho anh.

Thực sự chăm chú, phi thường nghiêm túc mà đem toàn bộ nói cho anh ấy.

Trương Bành ngồi ở trên ghế sofa, từ đầu tới cuối không nói được một lời.

Tôi vừa nói, một bên vừa cẩn thận quan sát sắc mặt anh. Trên gương mặt anh, biểu tình gì cũng không có. Trong lòng tôi kinh sợ, thấp thỏm bất an.

“Trương Bành,” tôi hít một hơi thật sâu: “Anh sẽ ghét em sao?”

Anh ấy không nói gì. Thật lâu sau, kéo tôi lại.

Tôi thở ra một hơi. Khăn trương đến nỗi nước mắt đều rơi.

Anh nói: “Anh làm thế nào có thể ghét em được.”

Sau đó, anh ấy chậm rãi đem chuyện của Lý Tuệ Dương với Từ Dương Văn kể cho tôi.

Câu chuyện thê lương đầy dấn vặt.

Tôi ở trong lòng anh thở dài, chùi nước mắt.

Nghe xong chuyện, tôi bảo: “Lý Tuệ Dương mệnh thật khổ.”

Trương Bành lại nói: “Anh nghĩ Từ Dương Văn thật hạnh phúc.”

“Trương Bành, anh yêu Lý Tuệ Dương sao?”

Anh trầm mặc trong chốc lát.

Không khí trong nháy mắt trầm xuống.

Tôi cũng khăn trương run rẩy một chút.

Rốt cuộc, Trương Bành lắc đầu.

Anh nói: “Yêu hay không yêu, có cái gì bất đồng? Lý Tuệ Dương chung quy cả đời, chỉ có mỗi Từ Dương Văn.”

Lý Tuệ Dương chung quy cả đời, chỉ có mỗi Từ Dương Văn!

Ở trong lòng Trương Bành chấn động, tôi cả người cứng ngắc.

Lý Tuệ Dương chung quy cả đời, chỉ có mỗi Từ Dương Văn...

Tôi kinh hoàng nhìn Trương Bành, gắng hết sức nghĩ anh nói những lời này ý nghĩ gì.

Trương Bành cúi đầu nhìn tôi.

“Lý Tuệ Dương chung quy cả đời, chỉ yêu mỗi mình Từ Dương Văn...” Tôi run sợ, nhần mạnh.

Trương Bành bảo: “Không sai, sở dĩ Từ Dương Văn rất hạnh phúc...”

Trái tim tôi như có bàn tay vô hình nào đó bóp nát, máu như róc rách chảy qua tay.

“Buông...” Tôi khàn giọng hét, thoát khỏi lòng Trương Bành.

Tôi cho rằng Trương Bành sẽ nắm chặt tay tôi không buông.

Thế nhưng anh ấy lại không có.

Tôi điên cuồng lắc đầu lui về phía sau vài bước, dường như vậy mà mắt lại nhìn thấy người phía trước kia rõ ràng hơn.

Trương Bành ngồi ở sofa, bi ai nhìn tôi.

Tôi cũng không chịu nổi nữa, chạy ra ngoài.

Dọc đường đi gió theo tôi.

Ánh mắt mọi người trên đường đều tập trung vào tôi.

Tôi cái gì cũng không thêm nghĩ nữa, cứ cô đơn mà đi như thế.

Nước mắt chảy ra ở mắt không đủ! Không đủ!

Hồ môi chảy xuống. Kích động một hồi, nước mắt không rơi được thì rơi mồ hôi.

Tôi đã chạy như vậy được bao lâu?

Tôi còn có thể như thế này chạy trốn lâu hơn sao?

Trương Bành Trương Bành, anh vì sao không đuổi theo em?

Anh vì sao thương tâm?

Cuối cùng, tôi nhắm mắt lại.

Nghe nói xưa có người tựa vào mộ thương tâm mà chết, chẳng nhẽ tôi rồi cũng như thế?

Nghĩ như vậy, tôi lại nhắm mắt lại.

Trương Bành, anh liệu có học Lý Tuệ Dương, ngày nào cũng đem một bó cúc để trước mộ của em?

.

.

Vốn định vĩnh viễn không thấy bất cứ ánh sáng nào nữa, nhưng rốt cuộc lại mở mắt.

Tôi mở mắt, thấy Trương Bành.

Anh ngồi ở đầu giường sờ trán tôi: “Em bị bệnh.”

Mấy hôm trước, tôi còn từng giây từng phút ngồi bên giường anh, chờ anh mở mắt. Đến giờ, có phải hay không hy vọng anh không nên tỉnh lại.

Tôi si ngốc nhìn anh, cười khổ.

Tôi lạnh lùng: “Trương Bành, Trương Ái Bành, cả đời này không phải chỉ có một người Trương Bành.” Tôi khàn giọng hét to lên: “Chỉ ít còn có một Weiss!”

Anh nhìn tôi, nhàn nhạt nói: “Tiểu Ái, em mệt rồi.”

Sau ngày ấy, tôi không hề cùng anh ấy nói gì. Khi tôi có thể xuống giường, tôi thu thập hành lí rời đi.

Trương Bành đứng ở cửa phòng, nhìn tôi đem quần áo bỏ trong va li.

Cả hai không ai nói được một lời.

Tôi rất sợ chỉ cần nói ra sẽ khóc lớn lên. Thế nhưng anh ấy vì sao không nói lời nào?

Chỉ ít thì cũng là giữ tôi lại, chỉ ít cũng phải hỏi tôi muốn đi đâu, chỉ ít cũng phải đối với tôi nói: “Tiểu Ái, anh rất xin lỗi.”

Nếu như anh không yêu em, thì em phải rời đi!

Không nên nhìn em với ánh mắt bi ai như thế.

Cầm hành lí đi ngang qua, tôi không dám nhìn vào mắt anh.

Bỗng nhiên nhớ tới ngày ấy, tôi chân trần bước qua, anh kéo tôi lại...

Tôi rời đi.

Tôi vui sướng không gặp lại.

Tôi không có về nhà, mà liều mạng đi tìm khởi nguồn của tất cả mọi chuyện ——— Lý Tuệ Dương.

Tôi có rất nhiều vấn đề muốn hỏi anh ta, tôi phải tận mắt nhìn thấy anh ta. Người này chưa từng xuất hiện trong đời tôi, thế nhưng vì sao lại có khả năng dễ dàng hủy diệt hạnh phúc của tôi đến thế.

Nếu như anh ta ngày nào cũng đem bó cúc đặt trước mộ Từ Dương Văn, vậy thì nhất định phải ở gần đó.

Lại bắt đầu đợi, đau khổ nhất là chờ đợi.

Có vẻ như bệnh của tôi vẫn chưa khỏi hẳn, đợi một ngày tôi liền choáng váng, toàn thân vô lực ngã xuống bên mộ viên.

Rốt cuộc tôi đã đợi được anh ta ——— Lý Tuệ Dương.

Một người rất thanh tú, không khí lạnh lẽo vây quanh người anh ta.

Anh ta đứng ở bên bia mộ Từ Dương Văn, đặt bó cúc xuống.

Tôi lặng lẽ đi đến phía sau Tuệ Dương, nghe anh ta hướng ảnh chụp trên bia mộ nói: “Từ Dương Văn, này tìm mãi cũng thấy cùng yêu không quan hệ?”

“Nếu như cùng yêu không quan hệ, vậy cùng cái gì thì có quan hệ?” Tôi hỏi.

Anh ta tựa hồ như bị hoảng sợ, xoay mạnh người, thấy tôi, định thần lại.

Lý Tuệ Dương quan sát tôi từ đầu đến chân: “Trương Ái Bành?”

Tôi kinh ngạc: “Anh biết tôi?”

Anh ta gật đầu.

“Trương Bành có nhắc tới tôi?”

Lý Tuệ Dương nhẹ cười rộ lên, rất đẹp, nhưng trong lòng lại đầy chua xót, cô đơn.

Nghe tên Trương Bành bật ra từ miệng mình, bỗng nhiên thấy khó chịu. Nhưng tôi có điểm hiếu kì: “Anh ta nói cái gì?”

Lý Tuệ Dương dời đường nhìn đến ảnh chụp của Từ Dương Văn, thở dài một cái.

“Anh ta hỏi Từ Dương Văn rốt cuộc có hay không yêu tôi?” Lý Tuệ Dương cười khổ: “Nếu như yêu tôi, như thế nào hẳn tâm để tôi thương tâm như vậy?”

“Anh trả lời Trương Bành thế nào?”

Lý Tuệ Dương quay đầu nhìn tôi: “Câu ấy? Cậu cho rằng Từ Dương Văn yêu tôi không?” Lời lẽ của anh ta quả nhiên sắc bén: “Cậu cho rằng Trương Bành yêu hay không yêu cậu?”

Câu nói như xé nát tim...

Tôi bỗng nhiên mạnh mẽ không ít, nhàn nhạt đối với anh ta mỉm cười: “Tôi không biết Trương Bành yêu hay không yêu tôi. Thế nhưng tôi yêu anh ấy.” Tôi nhìn chăm chăm Lý Tuệ Dương., khẳng định lần nữa gật gật đầu: “Tôi yêu anh ấy.”

Không có hỏi câu hỏi khác, mặc dù tôi thấy Lý Tuệ Dương cổ họng đang tắc nghẹn đến trăm vấn đề.

Nhưng tôi đã nhìn thấy Lý Tuệ Dương. Tôi đã biết Trương Bành vì cái gì yêu anh ta. Tôi biết mình có chỗ nào đó tương tự anh ta.

Không có đi gặp Trương Bành, tôi trở về quê.

Kia ngã tư đường quen thuộc, cái bụi ở giữa kia vẫn còn y nguyên.

Lúc đầu lo nghĩ ba mẹ nhìn thấy tôi đỡ Trương Bành lên cứu thương đi máy bay, tôi không còn mặt mũi nào trở về nữa. Tôi ở lại khách sạn, Trương Bành gửi tiền vào thẻ tín dụng cho tôi, tôi không có đến mức không có tự tôn mà dùng. Ban đêm, tôi lại ngồi tại cái bụi chỗ ngã tư ngồi uống bia.

Bụi không có gì che, xung quanh vắng vẻ, cảm giác thật thoải mái.

Gió bốn phương tám hướng thổi đến.

Tôi nghe người ta nói, đi đến ngã tư, thường phải vật lộn một hồi, xem xét nơi để đi.

Đứng ở ngã tư đường, mới bỗng nhiên phát hiện, thực tế không có cách nào có thể đi. Bên cạnh đường xe chạy, nếu như là ban ngày, thì lúc này hẳn là xe cộ đi lại đầy đường.

Trước sau đèn xanh sáng, trái phải đèn đỏ, khi đó trái phải chuyển phương hướng, bốn phía bị vây quanh, căn bản là không có cách nào trở lại lối đi bộ —— cái kia, hẳn là có trạm nghỉ.

Trái phải chuyển đèn xanh, nhưng mà tình huống cũng không có gì khác biệt lắm.

Mỗi đêm uống say với bầu trời, “chỉ huy giao thông” đôi khi nhảy doping thật thú vị.

Không có khán giả, cho dù có mấy xe rờn rọc chạy qua, cũng coi như không có gì.

Đã từng có một ngày thật hạnh phúc.

Tại giữa ngã tư đường, tôi gặp Trương Bành.

Tôi cho rằng suốt đời cũng không tìm được một nửa của mình, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy, thì tôi liền sáng tỏ.

Mang theo men say, đối với đường phố vắng vẻ, tôi bắt đầu nhảy.

Không biết chính mình như thế nhảy mấy hôm.

Mỗi sáng sớm khi tỉnh lại, thì lại tập tễnh trở lại khách sạn.

Uống nhiều đến nỗi tôi nghĩ muốn nôn.

Đắm đuối vào ngực, tôi rốt cuộc gian nan móc cổ họng “oa oa” đem gì đó nhỏ ra.

Trên cái bụi đỏ tươi một mảnh, tôi không biết mình nôn ra những gì.

Máu sao?

Năm màu biến hóa trước mắt, tôi đưa tay ra, muốn bắt lấy một mảnh nào đó, nhưng trước mắt tối sầm, bất tỉnh. Đến lúc tỉnh lại mới biết là đã ở bệnh viện.

Ngồi trước đầu giường là ánh mắt hiền lành của ba mẹ.

“Con làm sao vậy?”

Ba an ủi vỗ vỗ vai tôi: “Thanh niên uống rượu không biết kiềm chế, làm tổn thương đến thân thể.”

Tôi nói: “Ba, ba không trách con sao?”

Mẹ một bên rơi lệ, ba mắt cũng đỏ đỏ.

Tôi bỗng nhiên khóc lớn lên.

Kết quả, chúng tôi ba người cùng một chỗ khóc lớn lên.

Tiếng khóc rung động tới toàn bộ bệnh viện, bác sĩ cho rằng bệnh nhân bệnh tình nguy kịch, vội vàng chạy tới.

Khóc đến con mắt sưng đỏ, tôi thừa lúc ba mẹ không chú ý len lén chạy đến chỗ bác sĩ.

Tôi đi thẳng vào vấn đề: “Tôi bị bệnh gì?”

Trước khi bác sĩ mở miệng, tôi tiếp: “Đừng nói là tôi bị ngộ độc rượu, tôi so với anh hiểu bản thân mình hơn nhiều.”

Vừa đấm vừa xoa, được đáp án.

Bệnh máu trắng.

Tôi tựa như ngã nhào trong phòng làm việc ủa bác sĩ.

Bệnh máu trắng...

Tôi mất hứng trở lại phòng bệnh, bình tĩnh đối mặt với ba mẹ, nhẹ nhàng nói: “Con đều đã biết.”

Mẹ thương tâm khóc rống lên, ba giả vờ mạnh mẽ đảo mắt liền hóa thành u buồn.

10. Chương 10: Phiên Ngoại 3

Tôi mất hứng trở lại phòng bệnh, bình tĩnh đối mặt với ba mẹ, nhẹ nhàng nói: “Con đều đã biết.”

Mẹ thương tâm khóc rống lên, ba giả vờ mạnh mẽ đảo mắt liền hóa thành u buồn.

Vì vậy chúng tôi ba người một nhà ngồi ôm nhau khóc.

Nước mắt, hạ giá biết bao.

Nhưng có lúc, nước mắt chảy ra, thực sự khiến tim tôi có phần tốt lên.

Tôi khóc nhìn ba mẹ, bỗng nhiên phát hiện có người vì mình rơi lệ cảm giác thật hạnh phúc.

Vì sao lệ rơi dành cho tôi, không phải là của một người khác.

Tôi uể oải đứng lên.

Mọi vui sướng đều biến mất.

Là thật vậy chẳng?

Thực sự không hề vui sướng?

Trương Bành, nói cho em biết đi.

Tôi không muốn chết, dù sao, tôi còn rất trẻ.

Đang khóc, tôi hướng bác sĩ kiên cường: “Vô luận điều trị phương pháp gì, tôi đều nguyện ý thử.”

Tôi nói: “Tôi sẽ sống.”

Bởi vì ngày nào đó, tôi đã từng đối Lý Tuệ Dương nói: “Tôi yêu Trương Bành.”

Tôi nói: “Tôi yêu anh ấy.”

Lý Tuệ Dương, vô luận anh trong lòng Trương Bành chiếm vị trí như thế nào, anh so với tôi đều kém.

Anh vĩnh viễn sẽ không như tôi yêu Trương Bành.

Trương Bành từng nói qua: Lý Tuệ Dương chung quy cả đời này, chỉ có một mình Từ Dương Văn.

Cái này gọi là tìm tôi nứt vỡ, lại tìm thấy có chút may mắn.

Tôi không muốn chết.

Trương Bành, nếu em chết, anh đi đâu mà tìm được người yêu anh như vậy?

Gian phòng trắng xóa, cửa sổ trắng, giường trắng, ngay cả gương mặt trước gương của tôi, cũng là tái nhợt.

Đối với thế giới trắng xóa, tôi phát thệ, vì anh mà chiến đấu.

Vì vậy, bắt đầu trị liệu.

Tôi không biết cái gì là điều trị bằng hóa chất, bác sĩ nói, này là có thể ngăn cản bệnh tình chuyển biến xấu.

Lần đầu tiên đối mặt với máy móc chưa từng gặp qua, ngực có cảm giác không rõ ràng.

Tôi bắt đầu nôn mửa, cáu bẳn. Tư vị nói không nên lời, từ đầu đến chân không một chỗ thoải mái.

“Tiểu Bành, nhìn một chút, con nhìn một chút.” Mẹ tôi, đã thật lâu không thấy mắt mẹ nhiều nước như vậy.

Yết hầu có điểm mắc, nhưng nôn ra không được gì cả.

Hắn là vẫn còn.

Tôi nghĩ khắc nhổ ra, trước đây uống rượu, chỉ cần nhổ ra, là có thể thoải mái.

Vì vậy tôi ngang ngược nằm ở trên giường cổ móc cổ họng, tựa hồ muốn đem chính yết hầu bên trong lôi ra ngoài. Nếu như đem được ra ngoài mà tôi chốc lát được yên lòng, như vậy tôi cũng nguyện ý.

Tôi khó chịu, thật là khó chịu.

Ba ngăn cản tôi. Tay ba trắng kiện giữ chặt tay tôi để trong miệng đem ra ngoài.

Ba trầm giọng: “Con làm cái gì vậy?”

Tôi có điểm muốn cười. Lúc nào rồi mà còn cái khẩu khí chuyên chế này.

Tôi giẽu cợt ngẩng đầu, suy nghĩ nói ra những từ chua ngoa khiến ba thương tâm. Nhưng lơ đãng thấy ánh mắt nồng đậm yêu thương của ba, biểu tình kia, vì sao không hiện ra trên khuôn mặt người khác?

Chỉ cần anh ấy nhỏ một giọt nước mắt cho tôi. Chỉ cần anh ấy nhỏ một giọt nước mắt cho tôi thôi...

Tôi ngơ ngác nhìn ba, đột nhiên hỏi: “Ngày hôm nay có người đến thăm con không?”

Tôi không biết ba có minh bạch ý tứ câu hỏi của tôi không, tôi thấy ba chần chừ một chút. Ba do dự nhìn mẹ, tựa hồ không đành lòng nói đáp án cho tôi biết.

Tôi thẳng ngoắc nhìn ba, máy móc hỏi lại: “Ngày hôm nay có người đến thăm con không?”

Tôi biết, không có.

Trương Bành thế nào có khả năng?

Anh có lẽ còn không biết tôi ở bệnh viện, anh hay là mỗi này trốn ở chỗ mộ của Từ Dương Văn, nhìn bóng lưng cô độc, tịch mịch của Lý Tuệ Dương. Hay là đã có người tương tự như Lý Tuệ Dương, lọt vào mắt anh ấy.

“Ngày hôm nay có người đến thăm con không?”

Không có đáp án, tôi lặp lại.

Tôi bắt gặp yêu thương trong mắt ba mẹ, tôi biết tâm tư của hai người họ vỡ vụn thật nhanh, tôi biết bộ dạng mình hiện tại thoát nhìn thê thảm đầy thương tâm. Thế nhưng tôi không có cách nào ngừng lại, chỉ biết hỏi mà thôi.

Lòng thật đau, tôi mong muốn có một người có thể chia sẻ những nỗi đau này cùng tôi. Nếu như nỗi đau này là không cách nào tránh được, thì ít nhất cũng phải có ai đó bên người chứ.

Nghe nói hạnh phúc càng nhiều thì đau khổ dường như cũng đồng dạng nhiều như vậy.

“Hôm nay có ai đến thăm con không?”

Ánh mắt tôi chưa hề rời đi khuôn mặt của ba, biểu tình của tôi rõ ràng như nói cho ông biết tôi cỡ nào hy vọng đáp án là có một người. Cái đáp án này, vô luận là tôi hay là ba mẹ tôi, đều biết là không có khả năng.

Rốt cuộc ba nói: “Không có.”

Lúc hai chữ đó được thốt ra, tôi cảm giác ba ghen ngào, tựa như là chính ông đang tổn thương tôi, chứ không phải là người đàn ông khác.

Tôi không nhắc lại nữa.

Ba mẹ đều lo lắng cho tôi, bọn họ rất sợ tôi ảm ỉ lên, lại cũng rất sợ tôi cứ lặng im.

Tôi nhàn nhạt nói: “Thật không?”

Cứ như vậy nằm xuống, tôi lẳng lặng gối lên bên giường.

Căn phòng rất yên lặng, ba mẹ ngừng thở, hai người quan tâm đến nhất cử nhất động của tôi.

Mà tôi chỉ có mở to mắt, bình tĩnh nhìn một chỗ, nhưng không rõ vì sao lại chảy nước mắt.

Có người không nói gì, lau nước mắt cho tôi.

Mỗi một giọt nước mắt chảy xuống, cái khăn tay kia lại nhẹ nhàng lau đi.

Thật không muốn khóc, nhưng đừng không được.

Tôi kìm nén không được nỗi đau của mình, rồi lại cũng thương tổn chính ba mẹ mình.

Tôi tổn thương người yêu tôi nhất, nhưng lại không cách nào ức chế được hành vi của mình. Tôi không ngừng tổn thương họ, chỉ vì xác định được, hai người ấy chỉ yêu mình tôi, tôi xác định hai người chỉ rơi nước mắt vì tôi, xác định họ vẫn như cũ làm tan nát cõi lòng tôi.

Có lẽ là do tâm lý sợ hãi bị tổn thương, lần thứ hai trị liệu lại càng thêm đau đớn.

Tôi ở trên giường giấy dựa kêu khóc, thầm nghĩ xem có phương pháp nào để phát tiết.

“Không muốn, không muốn, con không muốn trị liệu nữa!”

Mẹ ôm tôi khóc. Nước mắt của bà so với tôi còn nhiều hơn, đều ầm ập mà tích tụ lại trên mặt tôi: “Tiểu Bành, con bảo mẹ phải làm sao bây giờ? Con bảo mẹ phải làm sao bây giờ?”

Tôi không biết mẹ là nên làm cái gì bây giờ.

Tôi khóc kêu: “Trương Bành! Trương Bành!”

Toàn bộ bệnh viện đều quanh quẩn tên của anh ấy, tôi không biết đây có phải có phải là cách để giảm bớt thống khổ hay không, nhưng không kêu như vậy, tôi thật đau.

Trương Bành, Trương Bành!

Vì sao anh không quan tâm đến em.

Trương Bành, Trương Bành!

Vì sao anh khiến em khổ khổ thế này?

Trương Bành...

Bệnh máu trắng có thể dùng cách cấy ghép tủy để chữa trị, nhưng đầu tiên là phải tìm cho được tủy thích hợp.

Trong tất cả mọi người đến xét nghiệm, có một người phù hợp.

Ba mẹ ở ngoài phòng bệnh ghen ngào nói, nhưng đã khôi phục tinh thần, đến nói cho tôi biết, bên tổ chức cũng đang tìm kiếm người hiến tủy thích hợp cho tôi.

“Vậy sao?” Tôi nhẹ nhàng nói, biết trong lòng họ lo lắng cái gì.

Hai người họ lo lắng, tôi không chịu tiếp tục trị liệu bằng hóa chất cho đến khi tìm được tủy thích hợp. Từ nhỏ, tôi đã không phải là một đứa bé kiên cường.

Tôi nhìn ba mẹ lo lắng, cố gắng mỉm cười: “Đừng lo, con sẽ kiên trì cho đến cùng.”

Ba mẹ trên mặt thoáng tia vui mừng rồi lại biến mất, họ cũng cố gắng mỉm cười, nhưng lại len lén xóa đi lệ trên mặt.

Nước mắt trên mặt tôi cũng mặc nhiên chảy xuống.

“Con không muốn chết.” Tôi ngưng trọng nói: “Bởi vì con yêu anh ấy.”

Ngoài cửa sổ mây trôi gió thổi, ai đó đã mở rèm cửa sổ cho tôi.

“Con thực sự, thực sự.. rất yêu anh ấy.”

Em vì anh mà chiến đấu.

Em vốn sinh ra không phải đứa kiên cường, nhưng em nguyện ý vì anh mà sống.

Chỉ cần anh vì em rơi một giọt nước mắt.

Em có thể vì anh mà sống sót.

Ngày đó, tôi thống khổ mà nôn ra hết gì đó, vượt quá dự liệu của ba mẹ, đem hết bữa ăn mẹ đã chuẩn bị cho tôi mà nôn ra.

Trong gương nhìn gương mặt tái nhợt của mình thật lâu, ánh mắt tôi đầy vẻ cầu xin hướng về ba.

“Ba, con muốn đi ra ngoài một chút.”

Mẹ lo lắng: “Trời đã tối...”

Ba ngắt lời mẹ, trầm giọng nói: “Vậy đi thôi.”

Ba gọi xe taxi tới, rồi ôm tôi vào.

Chúng tôi đi tới ngã tư đường kia.

Cái bục ở giữa ngã tư đường, thật quen thuộc.

Ba để tôi ngồi trên cái bục đó, cứ nhiên không biết từ nơi nào xách đến một tá bia.

Tôi ngẩn ra, sau cười rộ lên. Đã lâu, chưa có cười như vậy.

Nhưng một khắc sau, nước mắt bắt đầu tuôn ra.

Ba nói: “Bia này, ba thay con uống.” Vì sao, nghe câu ấy xong tôi không hiểu sao thấy cảm động.

Tôi nhìn ba đem từng chút từng chút bia uống vào.

Tôi nhìn ba, một người đàn ông Trung Hoa truyền thống, cứ nhiên cũng sẽ ngồi ở cái bục bần ở ngã tư đường uống rượu.

“Ba đi tìm cậu ta.” Ba bỗng nhiên nói.

Tôi cắn môi: “Vì sao tìm anh ấy?”

Ba không lên tiếng, ừng ực ừng ực uống bia: “Cậu ta không có nhà, lúc nào cũng không thấy có. Dù là cách nào cũng không tìm thấy cậu ta.”

“Ba, ba không phản đối bọn con?”

“Phản đối chứ!” Ba hét to đứng lên, quay đầu dùng con mắt đỏ lên nhìn chăm chăm tôi. “Thế nhưng, ba lại nhịn không được đi tìm. Bởi vì ba nhất định phải tìm hiểu sự tình, ba.. ba...” Ba lắc lắc đầu, tôi chưa từng gặp qua hình ảnh ba kích động như vậy. Ông khàn khàn giọng: “Ba không biết nên làm như thế nào! Ba không biết!”

Ba nói xong, tự nhiên khóc lớn lên.

Tôi chưa từng nghĩ tới, ba sẽ giống như một đứa trẻ khóc lớn òa như thế.

Tôi nghĩ an ủi ông, bỗng nhiên phát hiện không tìm được thanh âm của mình. Thì ra bên tai tiếng khóc lớn như vậy, là bởi vì tôi cũng đang khóc...

Đêm đó, tôi với ba nói rất nhiều về Trương Bành cùng tôi.

“Con ở chỗ này nhìn thấy anh ấy.”

“Anh ấy cười rộ lên sẽ giống như vậy.” Tôi nắm lấy khuôn mặt ba, khiến ông nhìn tôi.

“Phòng ở của anh ấy ở Hương Cảng rất đẹp, có một cái lò sưởi hết sức đẹp ở bên tường.”

“Con sẽ nấu ăn, canh bí đao với xương, thật nóng ngon.”

Chúng tôi vừa khóc vừa cười, tôi quên đi trước mắt là ba mình, tôi chỉ tưởng tượng nói cho người bên cạnh, tôi yêu Trương Bành nhiều thế nào. Nếu như không thể chính miệng mình nói cho Trương Bành, thì ít ra cũng phải nói ra cho người bên cạnh mình nghe.

Cuối cùng, tôi hỏi: “Con có đúng hay không rất ngốc hử ba?”

Ba lắc đầu, rồi gật đầu.

“Ba, ba đối với con tốt như thế, liệu có phải là con sắp chết rồi không?”

Chúng tôi hai người nhìn nhau, không biết nên khóc hay nên cười.

Tôi nói: “Ba, nếu như con chết rồi, thì sẽ không có thể tiếp tục yêu anh ấy.” Mũi trong nháy mắt không thông, làm tôi không chịu được, ngã vào trong lòng ba mà khóc.

Mỗi buổi sáng, khi mở mắt ra tôi đều mong được thấy Trương Bành. Tôi tưởng tượng anh ấy với đôi mắt sưng đỏ nhìn tôi mà gọi: “Tiểu Ái...”, rồi anh ấy sẽ nhẹ nhàng xoa xoa cánh tay gầy trơ xương của tôi, tôi mong mỗi anh hôn lên đôi môi đã không còn huyết sắc của mình.

Giá như anh ấy đau lòng vì hình dáng tiều tụy này của tôi. Giá như anh ấy khóc với tôi. Giá như anh ấy nói chuyện với tôi. Như vậy, tôi sẽ hạnh phúc biết bao?

Tất cả giá như ấy đều không có khả năng, những mong muốn ấy thật xa vời tầm thường, thế nhưng tôi lại vẫn cứ đợi chờ.

Để có được những mong muốn này, tôi phải kéo dài sinh mệnh mình.

Còn chưa có để Trương Bành đợi, ba mẹ nói cho tôi biết đã tìm được người hiến tủy thích hợp.

Trong mắt ba mẹ tràn đầy vui vẻ, khiến tôi cũng nhẹ nhẹ cười.

Có đúng hay không, vì tình yêu mà một người cũng có thể trở nên kiên cường?

Ca phẫu thuật diễn ra một ngày đêm, ba mẹ so với tôi còn khấn trương hơn, khiến tôi cũng thấy khấn trương theo.

Lúc được đẩy vào phòng phẫu thuật, tôi bỗng nhiên sợ hãi mà nắm tay mẹ không buông.

“Mẹ..” Tôi hoảng hốt bất an kêu.

“Rất nhanh thôi, rồi sẽ ổn cả.” Tất cả mọi người đều biết đây là lời nói dối.

Dây đưa một lúc, rốt cuộc cũng bị đẩy mạnh vào phòng phẫu thuật.

A, dường như không phải là lập tức tiến hành phẫu thuật ngay, tôi nhắm mắt lại, cảm giác như mình được đặt lên một chiếc giường, nghe thấy tiếng bác sĩ, y tá rời đi.

Chuyện gì xảy ra vậy?

Tôi mở mắt, thấy toàn màu trắng. Dường như tôi được đặt ở trong một căn phòng khác, không phải phòng phẫu thuật. Không biết có phải là quy định của bệnh viện như thế không hay là bởi vì tôi đang quá khẩn trương nên phải làm như thế này để tôi dịu lại.

Trong phòng còn có một chiếc giường khác, tôi quay đầu, thấy trên giường có một người —— là người hiến tủy cho tôi.

Có lẽ người ấy biết là tôi đang nhìn nên quay lại nhìn tôi.

Ngực bỗng nhiên đập mạnh, hoàn toàn không thể hô hấp.

Thật mất mặt, hốc mắt tôi tự nhiên lại nóng lên.

Trương Bành...

Tôi quay mặt đi, không hề nhìn anh ấy.

Sự trầm mặc lan tỏa khắp phòng. Nhịn một hồi, rốt cuộc không kìm nén được, tôi quay đầu sang nhìn anh. Nước mắt bên trái chảy xuống, giờ thì lại là bên phải chảy xuống.

Tôi đợi anh ấy nói, nhưng chỉ nghe thấy tiếng anh thở dài.

Tiếng thở dài này, bỗng nhiên đưa tôi trở lại cuộc sống tốt đẹp trước đây, tôi nhớ đến lúc ở trên xe có rèm che, anh hướng lại gần rồi đặt tôi ngồi lên đùi anh.

Khi tôi chân đất đến bên cạnh, anh ôm lấy tôi.

“Anh mỗi ngày đều nhìn em, nhìn em ngồi ở cái bục ấy uống rượu, nhìn em nôn ra máu rồi ngã xuống.” Âm thanh của anh ấy vẫn là ôn nhu như trước đây: “Lần này phẫu thuật.. nếu như anh chết, em không nên đau khổ?”

Mê sảng cái gì vậy!

Tôi dùng toàn bộ khí lực đứng lên hét to: “Cái gì mà anh chết, bị bệnh hiểm nghèo là em này!”

Anh ấy thế mà còn dám cười. Cười xong rồi lại bình tĩnh: “Nếu như em chết, thì anh sẽ đi cùng em.”

Tôi lấy làm kinh hãi, cái gì mà đi theo tôi?

Anh ấy tiếp tục: “Anh không muốn đau khổ giống như Tuệ Dương, đau dài thì thà rằng đau ngắn còn tốt hơn.”

Gạt người!

Anh gạt người!

Tôi cắn môi ngấm lại, chột dạ hỏi: “Trương Bành, anh muốn vì em mà hi sinh bản thân sao?”

Trương Ái Bành ngu ngốc, mày là kẻ ngu ngốc!

Trương Bành không nói gì, tôi có điểm thất vọng.

“Anh tuyệt không em yêu, cho tới bây giờ cũng không có yêu em.” Tôi nói đầy vẻ kiên quyết, nhưng lại phi thường sợ rằng anh ấy khẳng định. “Anh chẳng qua là muốn có người như Lý Tuệ Dương khóc vì anh, đau khổ vì anh, trừ anh ra thì không hề yêu bất cứ kẻ nào!” Tôi hét âm lên: “Anh chẳng qua là muốn được như Từ Dương Văn mà thôi!”

Trương Bành không nói, trong phòng chỉ nghe thấy tiếng thở dốc của tôi.

Tôi dần dần bình tĩnh trở lại, đau khổ như một vết thương rách miệng, tựa hồ sẽ có rất nhiều máu chảy ra.

Vì sao em lại yêu anh đến thế?

Vì sao em lại ngu ngốc đến như vậy?

Vì sao cho đến bây giờ, em vẫn không thể cách nào không yêu anh?

Chúng tôi trầm mặc thật lâu, không khí bị đè nén trong ***g ngực.

“Trương Bành...” Tôi nhẹ nhàng cầu anh: “Anh có thể ôm em một chút không?”

Anh ấy trầm mặc một hồi mới nói: “Không được. Trên người anh đang ghim đầy kim, bác sĩ bảo không được đi lại.”

Cái lí do gì chứ!

Tôi hung hăng cắn môi đến chảy cả máu.

Bác sĩ, y tá rút cuộc cũng vào, sau khi tiêm vào người chúng tôi thuốc, tôi liền thấy trước mắt đen kịt.

Khoảng thời gian sắp tới, tính mạng của mình, tôi đã không còn khả năng nắm giữ.

Trương Bành, anh ở bên cạnh có nhìn thấy không?

Nếu như em ngừng thở, anh sẽ không đau khổ?

Anh có biết không? Kì thật em rất cao hứng khi có thể nhìn thấy anh lần nữa.

Anh biết không? Tình yêu của em với anh quá tầm thường, không đáng giá để anh yêu.

Anh biết không? Em hận cái sự hèn mọn yếu ớt này của mình, so với hận anh còn sâu hơn nhiều.

Chỉ cần anh em một một cái... Chỉ cần anh ôm em một chút thôi.

11. Chương 11: Phiên Ngoại 4

Tôi thực sự muốn sống? Vấn đề này ngay chính tôi cũng không trả lời được.

Tôi đã từng thề vì một người mà chiến đấu đến cùng, khi tôi biết người ấy ở bên cạnh mình, khi tôi biết người ấy nhìn tôi làm phẫu thuật, đấu tranh sinh tử, tôi bỗng nhiên nghĩ, ở trước mặt người ấy lúc đó ngừng thở cũng không tệ.

Bóng tối bao phủ lấy tôi, tựa như có rất nhiều mây đen xoay trên đỉnh đầu, tôi lúc đó chỉ nghĩ một việc.

Tôi nghĩ: nếu như tôi còn có cơ hội mở mắt, thì sẽ nhìn thấy ai?

Nếu như tôi mở mắt, nhưng lại không nhìn thấy Trương Bành, tôi nên làm gì bây giờ?

Có đúng hay không tình yêu luôn luôn đau khổ như thế?

Vì sao tình yêu lại đáng cay đến thế?

Nghĩ như vậy, tôi trầm vào biển bóng đêm...

Khi tôi tỉnh lại, trên người truyền đến đau đớn.

Phẫu thuật đã xong rồi sao?

Tôi còn sống không?

Thất bại? Hay thành công? Thật buồn cười, thân làm bệnh nhân, thế mà lại là người biết kết quả muộn nhất.

Cố gắng mở mắt, nhưng có tia sáng lọt vào mắt, tôi rất nhanh nhắm mắt lại.

Tôi sẽ thấy gì?

Trương Bành sao?

Tôi túm lấy ga trải giường, không biết nên tiếp tục giả vờ ngủ, hay là dũng cảm mà đối diện sự thật.

Nếu như trước mặt tôi không phải Trương Bành, vậy thì tôi phải làm gì bây giờ?

Lông mi tôi run rẩy không ngớt, tựa như trong lòng chấn động đầy bất an. Do do dự dự nửa ngày, tôi hít một hơi thật sâu, cuối cùng mở mắt.

Ánh sáng tràn vào mi mắt, tôi thấy rõ ràng hình ảnh người trước mắt.

Tôi bắt đầu cười khổ.

Anh ta cười, nhẹ nhàng ôn nhu nói: “Thấy tôi giật mình sao?”

Móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, bỗng nhiên phát hiện mình quá mức kích động, tôi thả lỏng bàn tay, lặng lẽ xóa đi vết máu.

Anh ta bảo: “Chúc mừng cậu, phẫu thuật rất thành công.”

Nếu như người khác nói “Chúc mừng”, thì bạn nên phải trả lời như thế nào. Đường như phải nói “Cảm ơn.”

Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta.

Nếu như nói cảm ơn, tôi nghĩ phải “cảm ơn” anh ta nhiều lắm.

Tim tôi không quá đau đớn, tôi chưa bao giờ biết, tình ái lại là chuyện như thế này.

Anh ta chuyện gì cũng không có liên quan, nhưng lại thực dễ dàng hủy đi hạnh phúc của tôi.

Vì sao Trương Bành lại là gặp anh ta trước mà không phải là tôi.

Tôi yêu Trương Bành như vậy.

Muốn nói yêu anh ấy...

Cũng đã không kịp rồi...

Tôi nhìn anh ta thật lâu, rốt cuộc mở miệng: “Lý Tuệ Dương...”

Không biết nên nói cái gì, tôi muốn nói nhưng lại chẳng thể tìm được từ mà biểu đạt.

Tôi nhiều lần thì thầm tên của anh ta: “Lý Tuệ Dương... Lý Tuệ Dương...”

Anh ta cúi người xuống nhìn mặt tôi: “Tiểu Ái, tôi hôm nay đến gặp cậu là vì Trương Bành.”

“Trương Bành?” Tôi nhàn nhạt cười: “Lý Tuệ Dương, anh có biết không? Cho tới bây giờ, tôi đều cho rằng mình rất yêu Trương Bành.”

“Hiện tại thì sao?”

“Hiện tại...” Tôi hỏi anh ta: “Yêu rồi cuộc là có dáng vẻ như thế nào? Anh anh em em hay tình cảm mặn nồng? Hay là tôi không nên như thế chấp nhất..”

Lý Tuệ Dương ngồi bên cạnh tôi, ánh mắt hướng tới cửa sổ. Anh ta nói: “Tiểu Ái, cậu biết không? Cho tới bây giờ, cậu vẫn đều yêu Trương Bành. Nếu như tôi có thể như cậu yêu cậu ta sâu đậm như vậy, thật là tốt biết bao.”

“Vậy anh vì sao không đi yêu Trương Bành.”

Anh ta hỏi lại: “Vậy cậu tại sao lại không buông tay Trương Bành?”

Tôi ngẩng đầu, đấu mắt với anh ta.

Anh ta lẳng lặng nhìn tôi, rồi dời ánh mắt rời đi.

“Trương Bành chứng kiến toàn bộ đau khổ giữa tôi và Từ Dương Văn. Tôi từng nói với cậu ta rằng, tình yêu chẳng qua cũng chỉ là một vòng xoáy đầy thống khổ mà thôi. Cậu ta liền như vậy sợ người khác yêu, rồi lại sợ yêu người khác.” Lý Tuệ Dương cười khổ với tôi: “Này dường như cũng có phần trách nhiệm của tôi.”

Tôi lạnh lùng: “Căn bản là chính trách nhiệm của anh.”

“Cậu ta muốn nhìn cậu vì cậu ta mà rơi nước mắt, nhưng lại không hề biết rằng này cũng làm bị thương chính mình.”

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi hừ một tiếng: “Tôi cũng rất muốn nhìn kẻ thù của tôi đau lòng đến rơi lệ!”

Lý Tuệ Dương thở dài: “Trương Bành ở ngoài cửa, cậu ta không biết giờ phải làm gì, nên bảo tôi tới. Tiểu Ái, trải qua nhiều chuyện như vậy, cậu có tha thứ cho Trương Bành không?”

Tôi hừ lạnh, cố ý thờ hờn hển, thế nhưng.. không trả lời.

Lý Tuệ Dương đợi tôi lúc lâu, lắc đầu, xoay người rời đi. Tôi cạnh cửa, liền dừng lại.

“Lúc còn sống Từ Dương Văn từng hỏi tôi rất nhiều lần vì sao.” Thanh âm của anh ta vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, nhưng sắc mặt chợt ngưng trọng: “Nếu như tôi... lúc đó trong nhiều lần hỏi vì sao như vậy trả lời một lần thì...”

Anh ta xoay người, lần nữa đi tới trước mặt tôi, chăm chú nói: “Tiểu Ái, đến tận bây giờ, tôi cũng không biết Từ Dương Văn có yêu tôi hay không. Nhưng tôi đã không còn khả năng lấy vợ nữa rồi, bất luận có là Trương Bành, cho đến chết tôi cũng không thể yêu được nữa, trừ Từ Dương Văn.”

Anh ta hỏi: “Lúc đầu là tôi từ bỏ Từ Dương Văn. Tiểu Ái, rời bỏ Trương Bành, cậu có thể hay không trở nên giống tôi?”

Tôi rùng mình, trừng to mắt nhìn Lý Tuệ Dương.

Anh ta nghiêng đầu cười với tôi rồi rời đi.

Không ngoài sở liệu, Lý Tuệ Dương đi, Trương Bành đi vào.

Tôi ngồi im lặng trên giường, nhìn thân hình cao ráo của anh xuất hiện ở cửa, nhìn anh nhẹ nhàng hướng gần chỗ tôi, nhìn anh ấy dừng đường nhìn trên mặt tôi, vẫn không nhúc nhích.

Trương Bành hỏi: “Tiểu Ái, nghĩ gì vậy?”

Ngoài cửa sổ, trời thật đẹp.

Đã từng có một ngày như vậy, tôi ở bên cửa sổ quay đầu lại nhìn thấy anh ấy nằm trên giường bệnh mở mắt.

Tôi đã từng, bởi vì bỏ lỡ thời điểm anh ấy mở mắt mà nghĩ muốn nhảy xuống cửa sổ.

Trương Bành tiếp tục hỏi: “Tiểu Ái, đang suy nghĩ cái gì vậy?”

Người này, có phải là học tôi không thể, thích hỏi nhiều lần một vấn đề như vậy, không có được đáp án thì tuyệt đối không dừng lại.

Tôi đang suy nghĩ cái gì? Tôi nghĩ nhiều lắm, như vậy như vậy, mỗi một ý nghĩ đều là – không rời xa anh, mỗi một ý nghĩ trong đầu đều quay xung quanh anh.

Tôi nói: “Trương Bành, tôi đang nghĩ, tôi có nên buông tay anh hay không?”

Tôi chăm chú nhìn anh. Mặt anh không biểu tình, vẫn như trước kia, không chút gợn sóng.

Anh nói: “Vậy em sao không buông?”

Nước mắt không theo ý nghĩ của tôi đều rơi xuống, tôi ngẩng ra nhìn anh ấy, bỗng nhiên ghé vào giường khóc lớn lên: “Vì sao tôi không buông? Vì sao tôi không buông?” Tôi hai mắt đầm lệ, nhìn đến thê lương: “Nếu như tôi có thể buông tay, tôi đã buông rồi.” Tôi phần hận nắm chặt chiếc gối nhưng phát hiện một chút sức lực đều không có. “Tôi đã sớm buông tay!” Cạn kiệt sức lực, tôi so với đứa bé so ra còn kém hơn, than nhẹ. Thanh âm của tôi, chắc chỉ mình tôi nghe thấy.

“Tiểu Ái..” Trương Bành đứng ở cửa, “Anh có thể ôm em một cái không?”

“Không!” Tôi lắc đầu.

Anh ấy mặc kệ câu trả lời của tôi, trực tiếp đi tới, như ngày đó tại ngã tư kia, đi từng bước hướng về phía tôi.

Tôi cho rằng anh đi qua sẽ ôm lấy tôi nhưng anh lại chỉ dừng lại trước mặt.

“Chỉ cần em đáp ứng anh một việc, anh sẽ ôm em.”

Thật là tự kiêu tự đại! Tôi hoài nghi bệnh máu trắng của mình có phải do người này gây ra không.

Anh chậm rãi nói: “Đáp ứng anh, em đừng chết trước anh.”

Cái điều kiện chết tiệt gì!

Lúc tôi chuẩn bị chửi ầm lên, phát hiện trên mặt có giọt nước ấm áp. Đây không phải là nước mắt của tôi. Tôi ngẩng đầu, ngạc nhiên.

Lần đầu tiên, anh ấy khóc vì tôi.

Trong lòng dậy sóng.

“Vì sao?” Trương Bành khóc hỏi tôi: “Vì sao cho đến bây giờ, em vẫn yêu anh?”

Anh vươn tay ra, đem tôi ôm vào trong lòng.

Cái ôm ấp quen thuộc, khiến tôi nghĩ đến lúc trở lại quê hương, trở lại chính địa phương tốt đẹp nhất của mình.

Nước mắt dừng mãnh chảy ra.

“Anh mỗi giờ mỗi phút đều nhìn em, vì sao anh lại đều thấy đau khổ? Vì sao nhìn thấy em khóc, tim anh lại như bị xé rách?” Cái ôm của Trương Bành thật ấm, nước mắt của anh cũng đọng lại bên môi tôi.

Anh khóc: “Anh không muốn yêu em, nhưng phát hiện mình bất lực.”

“Anh đã từng cố gắng để không yêu em, thế nhưng không được, anh đã rơi vào bẫy rồi, thế nào cũng moi tim gan ra cho em, thế nào cũng phải khiến em hiểu tâm tình anh.”

Tôi nghe anh ở bên tai tôi cầu xin: “Tiểu Ái, đáp ứng anh, đừng rời xa anh, đáp ứng anh, nhất định chúng ta phải cùng nhau chung sống.”

Tôi lẳng lặng nghe anh khóc bên tai, dĩ nhiên là mười phần lo lắng cho cái người như đứa trẻ này.

Tôi biết anh ấy sợ hãi cái gì, anh sợ tôi sẽ chết. Anh sợ thời điểm anh thật thật chính chính yêu tôi thì tôi sẽ vĩnh viễn rời bỏ anh.

Anh sợ anh sẽ giống như Lý Tuệ Dương, suốt cuộc đời không có được hạnh phúc.

Yêu cùng nhiệt tình mất đi, cuối cùng chỉ còn lại có đau lòng cùng tuyệt vọng.

Tôi có thể sống không?

Tôi có thể không mang theo hạnh phúc cùng ước vọng của Trương Bành theo?

Cho dù trên thế giới này có bác sĩ giỏi nhất, chỉ sợ cũng không dám hứa hẹn tôi có khả năng hoàn toàn hết bệnh, có thể sống tiếp.

Tôi có đúng hay không yếu đuối, có đúng hay không quá đơn giản, vì anh mà chịu nhiều đau khổ như vậy, thế rồi lại bị anh ấy làm cảm động, lại không chút nào hối hận muốn yêu.

Tôi trong lòng Trương Bành nhẹ nhàng đồng ý: “Em đáp ứng anh.”

Tôi nhìn vào mắt anh, chăm chú nói: “Em nhất định sẽ sống, cùng với anh.”

Tôi nghe từng chữ một, đều thật rõ ràng.

“Mỗi ngày, em cùng anh. Trương Bành, chúng ta không phải là Lý Tuệ Dương và Từ Dương Văn, tuy rằng yêu quá sâu sắc sẽ đau khổ, thế nhưng, chúng ta tuyệt đối không buông tay đối phương.”

Trương Bành ánh mắt ướt át nhìn tôi, bắt đầu cọ nhẹ vào khuôn mặt lạnh lẽo của tôi. Anh ngừng khóc, tựa như đứa nhỏ được an ủi, thật an bình.

Tôi mang theo vẻ mặt đầy nước mắt mỉm cười.

Thì ra Trương Bành cũng sẽ yếu đuối, thì ra Trương Bành cũng sẽ vì sợ bị tổn thương trong tình yêu mà không dám bước tiếp.

Tôi đáp ứng chuyện này, tôi nhất định sẽ làm được.

Em sẽ vì anh mà chiến đấu.

Trời sinh em không phải là kẻ kiên cường, thế nhưng em nguyện vì anh mà sống.

Chỉ cần anh rơi nước mắt vì em.

Em sẽ vì anh mà sống.

Chỉ cần anh rơi nước mắt vì em, thì cho dù yêu anh có đau đớn đến không thốt nên lời, em cũng tuyệt đối không hối hận.

Anh có biết không, Trương Bành?

.

.

.

—Hoàn phiên ngoại—

—Toàn văn hoàn—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/du-ai-vo-quan-du-thong-huu-quan>